

บทนำ

“ฟีนิก้าแน่ใจหรือคะว่าทำแบบนี้แล้วจะสำเร็จ” วิมาลาถามเสียงหวาดหวั่นขณะมองนิภา ผู้จัดการฝ่ายบุคคลของบริษัทสตาร์ไลท์เทพงส์ชาวๆ ลงในแก้วเครื่องดื่มในถาดปริมาณหนึ่ง

“ต้องสำเร็จสิ ก็เราวางแผนกันอย่างรัดกุมแล้ว เราจะพลาดได้ยังไง”

วิมาลาลังเล ไม่ได้เพ่งเป็นก่อนลงมือ แต่ความคิดของเธอแบ่งออกเป็นสองฝักสองฝ่ายมาตั้งแต่เริ่มตอบรับงานนี้แล้วด้วยซ้ำ

“อีกอย่าง น้ำผึ้งก็มันใจแล้วไม่ใช่หรือว่า คุณกันยเก็บเอกสารไว้ที่นั่น”

“ก็...คะ แต่สิ่งที่เรากำลังทำมันเสี่ยงมากนะคะ ถ้าคุณกันยตื่นขึ้นมามีแยกันหมดรีคะ แล้วถ้าคุณหนีมาเห็น หรือถ้าคุณกันยลัมพ์ไปก่อน”

“น้ำผึ้งไม่ต้องห่วง ยานอนหลับแค่นี้จะทำให้คุณกันยง่วงแล้วรีบกลับห้อง แล้วก็ไปหาน้ำผึ้งที่จะต้องให้เขากินที่เหลือ แล้วเขาก็จะหลับเป็นตายไปถึงเช้า พอเขาหลับ ก็รีบขโมยกุญแจตู้เซฟแล้วเอาเอกสารออกมาแค่นี้ก็เรียบร้อยแล้ว” นิภาอธิบายอย่างไม่เห็นว่าสิ่งที่หญิงสาวต้องทำเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญ แต่สำหรับผู้หญิงที่แสนจะอยู่ในกรอบอย่างวิมาลา ไม่เคย

แม้แต่จะฆ่ามัดลักตัว ต้องมาทำสิ่งที่เลวร้ายเช่นนี้ ก็หวาดกลัวไปหมดทุกอย่าง

“อย่าลืมนะว่าน้ำผึ้งรับเงินคุณอรมาแล้วก้อนหนึ่ง และถ้าทำสำเร็จ ก็จะได้เงินตอบแทนอีกก้อนใหญ่ แล่นี่เราทุกคนก็พลอยสบายกันไปหมด”

วิมาลากลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น...เธอมองแก้วไวน์สลับกับหันไปมองชายหนุ่มที่ยืนคุยกับพนักงานคนหนึ่งของรีสอร์ทภายในงานเลี้ยงฉลองประจำปีของบริษัท เขาดื่มเข้าไปหลายแก้วตั้งแต่หัวค่ำ เพราะใครต่อใครก็อยากชนแก้วกับนายหัวทั้งนั้น ถ้าเธอนำแก้วนี้ไปให้ เขาก็จะหลับเป็นตายอย่างทีนิภาบอก แต่สิ่งที่ยากก็คือ เธอจะต้องเป็นคนพาเขาเข้าไปในห้องเอง แล้วจึงจะขโมยกุญแจเซฟจากเขาได้ แต่เธอจะผ่านอิทธิฤทธิ์ ลูกน้องคนสนิทของกันย์ไปได้ได้อย่างไรกัน

“แล้วคุณอิฐล่ะคะ” เธอถามไปทันที

“โอ๊ย นายอิฐนะ ถ้ารู้่านายหัวของเขาไปกับน้ำผึ้ง เขาไม่มายุ่งด้วยหรอก อย่าลืมนะว่าตอนนี้ใครๆ ก็รู้่านายหัวนะสนใจหนูอยู่...” นิภายิ้มอย่างมีนัย ทำให้หญิงสาววัยสิบสามถึงกับหน้าร้อนวูบ เพราะตั้งแต่เข้ามาทำงานกันย์ก็แสดงออกอย่างเปิดเผย และแม้ว่าเธอจะอ่อนวัยกว่าเขาถึงหนึ่งรอบ แต่เสน่ห์ของเขาก็น่าดึงดูดทำให้หัวใจสาวลั่นคลอนทุกครั้งที่เขาเจอ...เพียงแค่เธอคอยเตือนตัวเองเสมอว่าตนจะหลงรักเขาไม่ได้ เพราะยังมีงานที่ต้องทำให้สำเร็จ และหากงานสำเร็จ เธอก็จะต้องหายสาบสูญไปจากชีวิตของเขา

“อีกอย่างนะ ถ้านายหัวไม่อยู่ เขาก็ต้องคอยดูแลงานแทน และไม่ต้องห่วงหรอก ยังไงพี่ก็จะคอยกัน พยายามดึงอิฐออกไปจากทางเอง น้ำผึ้งจะได้ไม่ต้องกังวล”

ถึงจะไม่ต้องห่วงคนสนิทของกันย์แล้ว แต่ยังห่วงว่าตนจะหลอกล่อกันย์ให้ตามเธอไปในบ้านพักของเขาได้อย่างไรกัน...แล้วถ้าปริมาณยาที่ให้ไปทำให้เขาหลับก่อนที่จะถึงบ้านของเขาล่ะ เธอจะลากเขาเข้าบ้านไหนหรือ...โอ๊ย ปัญหาช่างมีนับร้อยๆ ที่ยังแก้ไม่ตก

“เนี่ย...พีดีใจมากรู้ไหมที่น้ำผึ้งจะหนีไปจากคุณกันย์ได้ ถ้าขึ้นคบบกับเขาจริงๆ เมื่อไหร่ ต้องมีแต่น้ำตาเซ็ดหัวเขาเหมือนพนักงานที่นี่หลายคน ไม่มีใครจับเขาได้สักคน รีบจากไปก่อนที่จะเสียใจ ถลาลึกไปมากกว่านี้”

คนพูดย่ำเตือนความชั่วร้ายของกันย์ เหมือนกับที่คอยเตือนตลอดเกือบสามเดือนที่ผ่านมา และยึดถาดใส่มือของวิมาลา ก่อนที่เธอจะหาคำตอบให้แก่ตนเองได้

“ลงมือได้แล้ว แก้วชาของเธอ พอไปใกล้ๆ ก็หยิบแก้วยื่นให้เขาเลยล่ะ อย่าให้พลาด” นิภาเตือน

“คะพี่” เธอพึมพำรับ

“เก็บยาที่เหลือให้ดี พอเข้าไปในห้องของเธอแล้ว ค่อยผสมให้เขากินอีกจนหมดของ ที่นี้ได้กลับถึงเข้าเลย” นิภามองไปหน้าเหวๆ ของหญิงสาวตรงหน้าแล้วก็เอ่ยเตือนอีกครั้ง “ครั้งนี้จะเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของเรา ถ้าสำเร็จ น้ำผึ้งก็จะออกไปจากที่นี่ทันที ไม่ต้องอายหรือกว่าใครจะนิทา พຽນนี้ก็จะไม่ต้องเจอใครแล้ว ฉะนั้น ใช้มารยาทหญิงให้เป็นประโยชน์ ทำให้คุณกันย์เห็นว่าน้ำผึ้งสนใจเขา แล้วก็หาวิธีชวนเขาไปที่ห้องให้ได้”

วิมาลาสูดลมหายใจเข้าลึก...หลายครั้งติดกัน พยายามคิดถึงมารดาที่ป่วยอยู่ที่บ้าน คิดถึงเงินก้อนใหญ่ หากงานนี้สำเร็จ เธอก็จะมีเงินไว้ดูแลมารดาไปตลอดชีวิต เงินที่เหลือก็จะนำมาเปิดร้านเบเกอรี่เล็กๆ ของตนเองบ้าง

“ไป...ไปได้แล้ว” นิภาดันหลังให้เธอออกเดิน

วิมาลาจำใจยกเท้าอันแสนจะหนักอึ้งเข้าไปในงาน จนถึงจุดที่กันย์ยืนอยู่จนได้...และเหมือนเช่นเคย อิทธิฤทธิ์ยืนอยู่ใกล้ๆ กันย์เสมอ

เธอวางถาดลงบนเคาน์เตอร์ใกล้ๆ ตัว หยิบแก้วชา่มือสำหรับกันย์และอีกใบสำหรับตนเอง แล้วเดินเข้าไปหากันย์ พร้อมกับส่งรอยยิ้มหวานบาดใจ

“รับไวน์สักแก้วนะคะ ต้มแรงๆ มาเยอะแล้ว”

“แหม คุณนี่ช่างรู้ใจผมจริงๆ” กันย์หันมายิ้มตอบ และรับแก้วไวน์

จากมือของเธอ “พนักงานที่นี้คอแข็งกันจริง กินเท่าไรก็ไม่เมา ผมนี้แทบจะไม่ไหวแล้ว”

“ระวังวิสกี้กับไวน์มันจะตีกันนะครับนายหัว” อิทธิฤทธิ์เตือน แต่ไม่จริงจิงนัก เพราะกลัวด้วยเสียงหัวเราะเบาๆ

“ยังขาดเบียร์ ถ้าได้เบียร์อีกอย่าง คงสบบ” ก็นัยตอบซ้ำชั้น วิมาลาได้แต่ยิ้มกลบเกลื่อนความรู้สึกไม่สบายใจลงไป สายตาก็จับจ้องแก้วไวน์ว่าเมื่อไหร่เขาจะเริ่มดื่ม แต่ก็นัยกลับวางแก้วลง แล้วปรบมือเมื่อนักร้องสมัครเล่นบนเวทีร้องเพลงจบพอดี ตามด้วยนักร้องอีกคนที่รีบขึ้นไปคว้าไมโครโฟน

“พวกนี้นอกจากดื่มเก่งแล้วยังร้องเพลงเก่งด้วย” อิทธิฤทธิ์วิจารณ์

“เอาเถอะ ปิละหน ให้พวกเขาดื่มกินตามสบาย” ก็นัยบอกอย่างใจป้ำ ก่อนโบกมือไล่ “แกจะไปไหนก็ไป ไป ฉันจะดื่มกับสาวสวย ไม่ต้องการนายแล้ว”

คนสนิทปรายตามองเธอ ก่อนจะหัวเราะเสียงดังลั่น

“ถ้างั้น ผาคุณน้ำผึ้งดูแลนายหัวแทนผมก็แล้วกัน ผมจะได้ไปกินเหล้าบ้าง”

“ไปเลย” คนตอบกลับเป็นกณัฏ “เดี๋ยวน้ำผึ้งจะดูแลฉันเอง ใช่มั๊ยจ๊ะ” ท้ายประโยคเขาหันมาถามเสียงหวาน วิมาลาทำหน้าเจื่อนๆ แต่ก็รีบพยักหน้า

“คงดูแลไม่ดีเท่าคุณอิฐหอรอกะ”

“แต่ผมคิดว่าคุณจะดูแลผมได้ดีกว่าเจ้าหมอนั่น” เขาก็มหันหลังมาไกล่อกินด กลิ่นแอลกอฮอล์เจือจางรยรินปนมาในลมหายใจของเขา บอกให้รู้ว่าเขาเมาเอาเรื่องเหมือนกัน มิเช่นนั้นคงไม่พูดจาหวานเจี๊ยบเช่นนี้ เพราะก่อนหน้า แม้จะได้ยินใครต่อใครบอกหลายครั้งว่านายหัวสนใจเธอ แต่เขาก็ยังไม่เคยพูดจาเกี้ยวพาเหมือนเมื่อครั้ง นี้แหละ เขาถึงเรียกว่าน้ำเมาพาไป

“จั้น ดื่มไวน์กับน้ำผึ้งก็แล้วกันนะคะ เพราะวิสกี้คงไม่ไหว” เธอรีบดึงเข้าสู่เรื่อง

“ดื่มน้ำกับน้ำผึ้ง...ผมคงเมาน้ำผึ้งมากกว่า...” ดวงตาสีเข้มของเขาหรี่ลง...ส่งสายตาหวานฉ่ำให้เธอ ทำให้คนถูกหวานเสน่ห์ถึงกับร้อนๆ หนาวๆ ทั้งอายและกลัวจนเหงื่อออกเต็มมือ พร้อมๆ กับแก้มร้อนจนแทบระเบิด เพราะคำหวาน แต่เมื่อแสดงบทบาทมาจนถึงขนาดนี้แล้ว เธอก็จะต้องแสดงต่อไปให้ตลอดรอดฝั่ง จึงรีบยกแก้วไวน์ รวบรวมความกล้า

“ดื่มหน่อยนะคะ”

เขายกแก้วไวน์แตะกับเธอเบาๆ แล้วยกจิบ เช่นเดียวกับเธอที่ยังไม่รีบดื่มจนหมด เพราะมึนงานต้องทำอีกมากในค่ำคืนนี้

“ทุกคนมีความสุขมาก ผมดีใจที่เห็นรอยยิ้มของทุกคน” เขาผายมือไปรอบๆ ห้อง ที่พนักงานของรีสอร์ทต่างร้องเล่นเต้นรำกันสุดเหวี่ยง

“ค่ะ” เธอพึมพำรับ ก่อนจะลอบมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของเขา... พร้อมกับคิดว่า เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าคนอย่างเขาที่ใจกว้างกับลูกน้องราวกับแม่น้ำแห่งนี้จะเป็นผู้ชายที่แสนจะโหดร้าย ลงมือทำร้าย ทุกτίลูกเมียได้อย่างในภาพที่เห็น...แต่คนเรา รู้หน้าไม่รู้ใจ...ฉากหน้าเป็นสุภาพบุรุษ หลังจากอาจจะเลวร้ายจนคิดไม่ถึง

วิมาลาปิดความคิดไว้สักระยะออกจากหัว เพราะเธอจะอยู่กับเขาอีกแค่ไม่กี่ชั่วโมง พอพระอาทิตย์วันรุ่งขึ้นโผล่พ้นขอบฟ้า เธอก็จะจากเขาไปอย่างถาวร

กัณยยกไวน์ขึ้นดื่มจนหมดแล้ว เธอจึงรับอาสา

“เติมไวน์อีกนิดนะคะ”

“เอาสิ” เขายื่นแก้วไวน์ให้

เธอเดินไปที่บาร์ แล้วบอกบาร์เทนเดอร์รินไวน์ที่กัณย์โปรดปรานลงไปอีก ระหว่างนั้นเธอก็หันไปสบตานิกายืนลึนๆ อยู่ใกล้ๆ เธอต้องหายใจเข้าลึกๆ อีกหลายครั้ง ก่อนจะหยิบแก้วไวน์กลับมายื่นให้ชายหนุ่มที่กำลังคุยกับแม่บ้านสาวใหญ่ที่เข้ามาทักทาย พอเขาจับแก้วไปก็ดื่มกับแม่บ้านไปหลายจิบ และพนักงานคนไหนผ่านเข้ามา เขาก็ชนแก้วไปหมด โชคดีที่ใกล้เวลางาน

เลิกแล้ว หากกันย์จะมาขอตัวกลับก่อน ทุกคนคงจะไม่ผิตสังเกต

เธอยืนจิบไวน์ของตนเงียบๆ ข้างตัวกันย์ และคอยมองเขาอย่างใกล้ชิด ผ่านไปราวห้านาที เขาถึงเริ่มมีปฏิกิริยา ด้วยการสับัดศีรษะติดๆ กันหลายครั้ง

“มาแล้วหรือคะ” เธอถาม ขยับเข้าไปใกล้เขาอีกนิด

“มีน่ะ” เขาตอบ “ไม่ได้กินหนักๆ แบบนี้นานาน กินไปไม่เท่าไร ก็ไม่ไหวเสียแล้ว”

“ถ้าฉัน ให้คุณอิฐดูแผนที่ต่อไหมคะ น้ำผึ้งจะเดินไปส่งคุณที่บ้านพักเอง” เธออาสา แล้วก็เห็นเขาคึกยิ้ม

“ดีเหมือนกัน ขึ้นอยู่ต่อ ก็ต้องชนแก้วกับพวกคอกทองแดงพวกนี้ไม่มีวันจบ เราสองคนกลับไปนั่งคุยกันต่อที่บ้านของผมหิดกว่า”

เธอเข้าใจความหมายของเขาดี...หากเป็นทุกครั้ง เธอจะต้องรีบปฏิเสธ แต่คืนนี้เธอปฏิเสธไม่ได้ เพราะยาอีกครั้งหนึ่งยังอยู่ในกระเป๋ และงานที่จะต้องทำให้สำเร็จ

“นึกว่าวันนี้คุณกันย์จะไม่ทำงานเสียอีก” เธอเงไปอีกเรื่อง

“ผมไม่คิดจะคุยเรื่องงานกับคุณหรอกนะคืนนี้ นอกจากจะหาเพื่อนนั่งดื่มต่ออีกสักนิด” เสียงของเขาอ่อนโยนลง จนวิมาลาแทบจะรู้สึกผิดที่จะต้องทำในสิ่งที่ตนจำเป็นต้องทำ

“คุณอิฐน่าจะเป็นเพื่อนดื่มที่ดีกว่าน้ำผึ้งแน่ๆ ค่ะ” เธอไม่รีบตอบรับ

“แต่คืนนี้ผมไม่อยากคุยกับเขานี้...อยากคุยกันต่อเรื่องเมื่อคืนก่อน” เขาหรีตาลง เติบโตด้วยวัยที่รู้จักระหว่างเธอกับเขาเท่านั้น

“แหม ทำไมคุณกันย์พูดแบบนี้ล่ะคะ” เธอเอียงอายโดยไม่ต้องแสรังลังเล ก่อนตัดสินใจ “ถ้าฉัน ดื่มเป็นกาแฟแทนดีไหมคะ อาจจะทำให้คุณหายง่วงได้”

“คุณดื่มกาแฟ ผมดื่มไวน์ ตกลงไหม?” เขาต่อรอง

“งั้นก็ได้ค่ะ แต่แค่ดื่มกาแฟแก้วเดียวนะคะ” เธอตั้งเงื่อนไขขึ้นมาบ้าง

“ได้เลย และรับรองว่าคุณจะปลอดภัยจากผมแน่นอน” เขาคลี่ยิ้ม

พร้อมกับยกมือขึ้นสามนิ้วให้สัญญา

“คะ” เธอยิ้มตอบ

กันย่วงแก้วในมือลงบนเคาน์เตอร์ใกล้ๆ แล้วจับมือเล็กๆ ของเธอวางบนแขน ก่อนจะควงคู่กันเดินออกจากการงาน โดยมีสายตาของพนักงานหลายคนมองตามและหันมาส่งยิ้ม ยกนิ้วทักทายให้กัน ยกเว้นนิภาที่ถอนใจออกมายาวเหยียดเมื่อแผนของตนค่อยๆ ก้าวไปสู่จุดหมายปลายทางที่ละนิด...

แทนที่กันย่วงจะดีใจไว้อย่างที่บอกแต่แรก เขากลับบอกให้เธอชงกาแฟเมื่อทั้งสองเดินมาถึงบ้านพักของเขา ซึ่งเป็นกระท่อมไม้หลังเล็กกะทัดรัดริมหน้าผา ค่อนข้างโดดเดี่ยวจากบ้านพักหลังอื่นๆ ในเขตรีสอร์ต เธอเคยมาที่นี่หลายครั้ง จนรู้ว่าอะไรตั้งอยู่ที่ไหน พอเขาสั่งให้ชงกาแฟ เธอก็เดินไปที่ด้านหลังเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม จัดการให้เขาได้ทันที

เธอฉวยโอกาสขณะที่เขาขอตัวเข้าห้องน้ำ เทยาในช่องใส่ในกาแฟของเขาจนหมด ในปริมาณที่คิดว่าจะทำให้เขาหลับเป็นตายไปตลอดทั้งคืน หรืออย่างน้อยจนกว่าเธอจะหนีไปจากที่นี่ได้

วิมลลากถั่วยกกาแฟมาตั้งบนโต๊ะ รอเขาออกจากห้องน้ำอย่างใจจดจ่อ...ระหว่างนั้นก็จิบกาแฟของตนเพื่อขจัดความง่วงงุนที่ก่อตัวขึ้นมาตึงๆ บอกตัวเองว่าจะง่วงนอนตอนนี้อย่างไรก็ได้ เพราะเธอจะต้องตื่นตลอดทั้งคืน

พอกันย่วงออกมา เขาก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง ยกกาแฟขึ้นจิบ แต่ด้วยความที่น้ำร้อนจัด เขาจึงรีบวางแก้วลง และทิ้งตัวลงนั่งพิงศีรษะกับพนักโซฟา... วิมลามองด้วยความไม่สบายใจที่เขาไม่ดื่มจนหมดและมีท่าทีว่าจะไม่ยอมดื่มอีก

“ทำไมถึงง่วงแบบนี้ละ ทุกทีกินเหล้าเคยแต่หนักหัว แต่วันนี้มันง่วงจริงๆ” เขาบ่นอ้อแอ้ สังเกตว่าใบหน้าและไรผมของเขาเปียกชื้น คงจะเข้าไปล้างหน้า แต่ก็คงจะช่วยอะไรไม่ได้ เพราะตาของเขายังหิรีบรีอ “เห็นทีคืนนี้คงจะคุ้ยกันไม่ไหวแล้ว ผมจะเข้านอนละ คุณกลับที่พักเองได้ไหม แต่อย่า

ดีกว่า ดึกปานนี้แล้ว ผมจะโทร. เรียกอิฐเดินไปเป็นเพื่อนคุณ”

“อ้อ ไม่ใช่ไรค่ะ น้ำผึ้งเดินเองได้ อีกอย่างงานเลี้ยงยังไม่เลิก คนยังอยู่กันเต็ม ไม่มีอะไรน่าห่วงหรอกค่ะ” เธอรีบปฏิเสธ เพราะไม่อยากให้อิทธิฤทธิ์มาวุ่นวายอีก หลังจากกันเขาออกไปได้แล้ว

“โอ๊ย ปวดหัวจริง” กันย์คลึงขมับ... “ผมคงเดินไปส่งคุณไม่ไหวแล้ว”

“ไม่เป็นไรค่ะ ถ้าฉันน้ำผึ้งกลับเลยนะคะ คุณกันย์มาแล้วก็พักผ่อนเถอะค่ะ” เธอเสริมลูก แต่สายตายังจับจ้องเขาไม่วางตา เห็นดวงตาของเขาปิดลง แต่ยังพยักหน้ารับ

“ราตรีสวัสดิ์สาวน้อย เอาไว้คราวหน้าผมจะแก้ตัวใหม่” เขาเพิ่มพำบอกก่อนจะลุกขึ้น เดินโซเซหายเข้าไปในห้องนอนโดยไม่ยอมปิดประตูด้วยซ้ำ ชายหนุ่มทั้งตัวนอนแผ่หลากลางเตียง ไม่นานก็ได้ยินเสียงลมหายใจลึกสม่ำเสมอ พอชะโงกหน้าไปดู เธอรู้สึกหน้ามืดไปวูบหนึ่ง แต่ก็พยายามสะบัดศีรษะขับไล่ความมึนงงออกไป

วิมาลาหงง...เมื่อรู้สึกถึงความผิดปกติของตนเอง...ว่าง่วงจนแทบจะลืมตาไม่ขึ้นแล้ว ทั้งที่ไม่ได้ดื่มกาแฟติดแก้วแต่อย่างใด และไม่คิดว่าจะได้รับยาอย่างกันย์

เธอฝันความมึนงงจนแทบจะไม่ไหว จึงรีบเดินเข้าไปในห้อง แล้วเขย่าแขนของชายหนุ่มเบาๆ เมื่อเห็นว่าเขาไม่ตื่น เธอก็รีบค้นหาคูญแจตู้เซฟจากกระเป๋าางเกง ที่เธอจำได้ว่าเขามักจะพกติดตัวเสมอ...

พวงกุญแจแค่พวงเดียวในมือ แต่เธอมองเห็นนับสิบพวง ลูกกุญแจแต่ละดอกก็มีเพิ่มเป็นร้อย จนมองไม่ออกว่าดอกไหนเป็นของตู้เซฟ

ไม่เพียงแต่สายตาที่พร่าเลือน...มือและผิวหนังก้เริ่มชา...จนรู้สึกราวกับปากหนาหนักขึ้นอีกเป็นสิบเท่า มือก็หนักอึ้ง ทุกอย่างวูบวามเหมือนใครมากราดไฟฉายไปมา แล้วพื้นโลกก็เอียงวูบ...เธอพุ่งลงไปกับร่างของกันย์หมดสติไปทันที

ร่างในอ้อมกอดช่างนุ่มนวลเหลือเกิน...สติสัมปชัญญะของกันยค์ค่อยๆ กลับเข้าสู่ภาวะที่รู้สึกตัวขึ้นอีกครั้ง เขาสูดกลิ่นหอมอ่อนๆ เข้าไปเต็มปอด... ก็รู้ว่าเป็นกลิ่นจากเรือนผมยาวสลวยของหญิงสาวคนหนึ่งที่นั่งนอนชบอยู่ บนนอกกว้างที่เปลือยเปล่า เขาค่อยๆ ลืมตาขึ้น และปิดผมยาวออกจากแก้ม นวล...พอเห็นว่าเป็นใครเขาก็คลี่ยิ้มด้วยความพึงพอใจ...มือใหญ่ที่กอดเอว เธอไว้ค่อยๆ ลำรวจเรือนร่างบอบบางซ้าๆ และพบว่ามันไม่มีเสื้อผ้ายูบบน เรือนร่างของเธอเช่นเดียวกัน

กันยค์ไม่รู้วาทนมาอยู่ในห้องนอน และอยู่บนเตียงของเขากับวิมาลาได้อย่างไร แต่ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหน เขากับเธอคงจะมีคำคืนอันแสนจะดีมีค่าไปแล้ว เพราะพอยกศีรษะขึ้นมองรอบๆ ก็เห็นเสื้อผ้าของทั้งสองกระจาย กระจายเต็มห้อง และเขาคงจะเผลอมามากจนไม่รู้เรื่องราว...จนไม่รู้ด้วยซ้ำว่า รสรักของหญิงสาวในอ้อมกอดครั้งแรกเป็นเช่นไร แต่ราตรีนี้ยังอีกยาวไกล เขายังมีเวลาเหลืออีกหลายชั่วโมง กว่าที่จะถึงเช้า เขาคงจะได้รำลึกถึงช่วงเวลา หวานๆ ได้อีกหลายครั้ง

ร่างกายของเขามีปฏิกิริยากับเรือนร่างอันอ่อนแอของวิมาลาเหลือเกิน เธอเป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างงดงาม ทั้งส่วนโค้งส่วนเว้าพอเหมาะพอดีไปทุก ลัดส่วน เป็นสิ่งที่เขาสังเกตเห็นตั้งแต่วันที่สัมผัสภรรยาเธอแล้ว แต่ไม่นึกเลยว่า เขาจะได้มีโอกาสชื่นชม และยามนี้...เธอตกเป็นของเขาแล้ว เขาก็ควรจะ ได้ชื่นชมอย่างเต็มที่...และเธอก็หนีจากเขาไปไหนไม่ได้อีกแล้ว

กันยค์เอื้อมมือปิดไฟ...เขาชอบแสงสลัวจากด้านนอกสาดส่องผ่าน กระจกเข้ามาในห้องมากกว่าที่จะเปิดไฟจนสว่างโรยาร่วมรัก เขาขำตัวเองว่า ครั้งแรกคงจะรีบจนแทบไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นแล้วก็หลับเป็นตาย แต่คราวนี้ เขาจะทำตามแบบที่เขาชอบ...ค่อยๆ ปลูกเร้าเธอทีละนิด...ทีละนิด จนกว่าเธอ จะตื่นขึ้นมา

ริมฝีปากของเขาบดคลึงเรียวปากได้รูป เธอตรงอ้ออ และส่ายหน้า หนี กันยค์หัวเราะเบาๆ คิดว่าเธอคงจะเพลียจนแทบไม่อยากตื่น แต่เขา

ก็ตั้งใจจะปลุกเธอขึ้นมาให้ได้ เมื่อค่อยๆ ถอดกายลงพรมจูบบนผิวเนียนละเอียด ไส้ต่ำลงมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงยอดดอกอ่อนนุ่ม พอริมฝีปากสัมผัสเท่านั้น ร่างกายเธอก็มีปฏิกิริยาตอบสนอง มือที่แตะต้องความเป็นหญิงของเธอ เล้าโลมแผ่วเบา พอสัมผัสถึงความพริ้วพริ้ว ร่างกายของกันย์ก็เครียดขมึง...จนแทบจะระเบิด คิดว่าเขาต้องการวิมาลามากจนไม่รู้จักเพียงพอ

กันย์ป้องกันตนเองอย่างรวดเร็ว ก่อนจะขยับกายลงแทรกกระหว่างเรียวกางนุ่ม มือหนึ่งลูบไล้ผิวละเอียดแผ่วเบา และยกขาของเธอขึ้นเพียงเพื่อให้ตนสามารถสอดแทรกร่างอันซึ่งเครียดได้อย่างเหมาะสม...

เขาอยากดื่มด่ำกับช่วงเวลาอันเป็นส่วนตัวที่สุดระหว่างชายหญิง...สัมผัสแรกที่เขามีสถิติสมบูรณ์ เขาต้องการให้เธอรับรู้ จึงก้มลงจูบเธออีกครั้งพร้อมๆ กับขยับกายเข้าฝากฝังลึกลับ แล้วเขาก็ตัวแข็งทื่อด้วยความตกใจกับความ เป็นจริงที่ได้รับรู้

ขนตาอนยาวของวิมาลาค่อยๆ กระพือขึ้นหลายๆ ครั้ง รวากับต้องการปรับภาพตรงหน้าให้ชัด พอเห็นเขาเท่านั้น ดวงตาของเธอก็เปิดกว้างขึ้น พร้อมๆ กับมือเล็กที่ดันเขาออกห่าง ด้วยความตกใจสุดขีด

“จู้จู้” เขาสำส่ายหน้าเบาๆ ไม่ต้องการให้เธอตื่นตระหนก แต่เขารู้ว่าได้ทำลงไปแล้ว “ใจเย็นๆ สาวน้อย ผมอธิบายได้” ถึงจะบอกเช่นนั้น แต่เวลานี้สมองของเขาคิดอะไรไม่ออกเอาเสียเลยนอกจากทำตามสัญชาตญาณดิบเถื่อนของมนุษย์ที่มีมาแต่โบราณกาล

“อย่าคะคุณกันย์ ได้โปรด” เธออดตัวหนี แต่กันย์รู้ว่าเขาปล่อยเธอไปไม่ได้ จึงกักเธอไว้ในอ้อมแขนแน่นหนา

“เราต้องคุยกัน แต่ไม่ใช่เวลานี้ ที่รัก ทุกอย่างมันสายเกินไปแล้ว”

วิมาลาส่ายหน้าบนหมอน...แต่กันย์รีบก้มลงจูมพิตเธออีกครั้ง และเริ่มต้นปลุกเธอยาวเย้ายวนใจ...รู้ว่าหญิงสาวที่ไม่เคยมีชายอย่างเธอไม่มีทางต้านทานเขาได้แน่ ร่างบอบบางสันเป็นลูกนกตกน้ำ ไม่ว่ามือเขาจะลูบไล้ไปทางใด เธอก็ขลุ่ยกรียวไปหมด จนเขารู้สึกถึงความเกร็งเครียด

ของเธอผ่อนคลายลง

“คุณกันย์ทำแบบนี้ไม่ได้หรอก” เธอคำนเสียงสั้น ชัดต่อร่างกายที่ค่อยๆ โอนอ่อนผ่อนตามเขา ร่างบอบบางสะท้านเมื่อเขาค่อยๆ ขยับตัวดวงตาของเธอขยายขึ้นเมื่อเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างถ่องแท้ และเริ่มที่จะยอมรับความเสียวซ่าที่บังเกิดขึ้น แต่ยังอื้อนwon “ได้โปรดเถอะค่ะ”

“ผมเสียใจน้ำผึ้ง...ผมหยุดไม่ได้แล้วคนดี” เขากะชิบริมใบหูเล็กๆ ก่อนจะใช้ริมฝีปากขบเม้มเบาๆ ส่งผลให้เธอต้องตัวสั่นยิ่งขึ้นไปอีก เขาจับมือของเธอสอดรอบลำคอเอาไว้ เพื่อเปิดทางให้ตนเองบิดเบียดแผ่นอกกว้างเข้ากับทรวงอกอวบใหญ่ พร้อมกับสะโพกที่ขยับเป็นจังหวะเร็วขึ้น มือเล็กได้แต่เกาะกอดเขาไว้แน่น ลมหายใจของเธอหอบกระชั้นไปกับสะโพกที่แอ่นหยัด ใบหน้าที่ส่ายไปมาบนหมอน รวากับไม่เข้าใจความรู้สึกของตนเอง แต่เขากลับเข้าใจดี และพร้อมจะมอบให้แก่เธอ

“ผมต้องการมอบความสุขให้คุณ อย่าต่อต้านมันเลย...แล้วคุณจะรู้สึกถึงมัน...” เขากะชิบบอกเสียงกระเส่าเมื่อตนเองก็แทบจะต้านทานอารมณ์ดิบของตนต่อไปไม่ไหว

วิมาลาจ้องเข้ามาในดวงตาของเขา มันบ่งบอกถึงความปวดร้าวและยอมจำนน...ฟินเล็กๆ กัดริมฝีปากบางแน่น นิ้วของเธอที่เกาะเกี่ยวบนไหล่จิกลงไปบนเนื้อหนังของเขาจนเจ็บปวด แต่เป็นความเจ็บปวดที่เขาตื่นตันเป็นที่สุด เมื่อรู้ว่าเธอได้โอบรับไปแต่ต้องกั้นเมฆบนวิมานชั้นฟ้าแล้ว และเขาก็เียนทะยานตามเธอไปในเวลาแค่เสี้ยววินาที...

น้ำตาของวิมาลาไหลรินเป็นสาย เธอพลิกตัวหันหลังให้กันย์หลังจากเขาหลับไปแล้ว...เธอไม่รู้ว่าตนมานอนบนเตียงของเขาได้อย่างไร จำได้ว่าครั้งสุดท้ายเธอกำลังหาบุญแจตุ้เซฟแล้วก็หมดสติไป ตื่นขึ้นมาอีกครั้งความสวาก็สูญสิ้น และเขายังไม่ยอมปล่อยเธอไปทั้งที่ได้ตัวเธอสมใจแล้วก็ตาม

เขาบอกว่าจะคุยกับเธอ ทว่าเขากลับนอนนิ่งเป็นเบื้อไว้ หลังจากนั้นพอเธอจะลุกขึ้นแต่งตัว... เขาก็ขยับเข้ามากอดหนึ่งๆ วิมาลาเสียใจจนพูดอะไรไม่ออก และเธอก็ลุกหนีไปไม่ได้เสียด้วย เพราะหากทำเช่นนั้น ก็เท่ากับว่าทุกอย่างที่เธอสูญเสียไป เป็นอันสูญเปล่า ดังนั้นเธอจะต้องอดทน และรีบเช็ดน้ำตาทิ้ง... เพื่อจะได้แข็งแกร่งทำเป็นหลับรอเวลาเท่านั้น แต่เขาก็ช่างเหลือทน... ไม่น่าพาว่าเธอกำลังเสียอกเสียใจ... ปลุกเร้าเธอขึ้นมาสนองอารมณ์เขาอีกหน

เธอไม่ยอมรับว่าตนก็มีความสุขไปกับเขาด้วย แต่นึกอยู่ว่าถูกบังคับใจ และจำใจต้องปล่อยตามใจเขา เพื่อแผนการของตนเอง

กันย์หลับไปอีกครั้ง วิมาลาค่อยๆ ขยับออกจากอ้อมกอดของเขา และรองจนมั่นใจว่าเขาหลับสนิท จึงค่อยๆ มองหาพวงกุญแจที่ตนล้วงออกจากกระเป๋ากางเกงของเขา เห็นมันวางอยู่บนโต๊ะหัวเตียง จึงค่อยๆ หยิบขึ้นมาอย่างระมัดระวัง คคว้าเสื้อผ้าของตนย่องออกจากห้องนอนของกันย์และรีบแต่งกายอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เดินจดปลายเท้าเข้าไปในห้องทำงานของเขา เปิดภาพด้านหลังโต๊ะทำงานออกเพื่อไขกุญแจตู้เซฟ ส่วนรหัสนั้นเธอแอบจดจากสมุดของเขาและท่องจำอย่างแม่นยำ ถึงเวลาก็แค่หมุนตามหมายเลขและไขกุญแจเป็นรายการสุดท้าย

วิมาลากลืนหายใจ เมื่อประตูตู้เซฟค่อยๆ เปิดออก ส่องไฟฉายเล็กๆ ที่พกติดตัวมามองหาเอกสารที่เคยเห็นและหมายตาเอาไว้ ทว่ามันกลับไม่มีสิ่ง التيเธอต้องการเลย... เธอรู้มันอีกครั้ง และเปิดซองเอกสารทุกซองอย่างละเอียด แต่ก็ยังไม่พบเอกสารชิ้นนั้น...

เหมือนฟ้าผ่าลงกลางใจ... ทุกอย่างพังพินาศ และเธอก็ยังชวดเงินก้อนใหญ่!

หญิงสาวปิดประตูเซฟลง... ด้วยมือไม้ที่อ่อนแรง เมื่อเธอกลับเข้าห้องกันย์ยังนอนคว่ำอยู่บนเตียง เธอรีบวางกุญแจลงที่เดิม และบอกตนเองว่า จะต้องรีบหนีไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ก่อนที่กันย์จะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา

วิมาลาวิ่งออกจากบ้านของกันย์ไปอย่างนกปีกหัก... งานของเธอล้มเหลว

และเธอยังต้องสูญเสียความบริสุทธิ์ไป ช่างน่าอัปยศอดสูเหลือเกิน...

น้ำตาของเธอไหลรินไม่ขาดสาย เมื่อขบวนที่นิภาเตรียมไว้ให้ออกจาก
รีสอร์ท บอกตัวเองว่าเธอจะต้องลืมเรื่องทั้งหมดให้ได้ หนีไปให้ไกลสุดหล้า
ฟ้าเขียว และหวังว่าชาตินี้คงจะไม่มีวันได้เจอเจอผู้ชายที่ชื่อภันย์อีก!

๑

สามเดือนก่อนงานเลี้ยงประจำปีบริษัทสตาร์ไลท์ จำกัด

ภาพขนาดเล็กบนหนังสือพิมพ์ทำให้วิมาลาต้องเพ่งมองอีกครั้ง เมื่อเห็นชายหนุ่มควงคู่มือรามาเปิดตัวในโครงการใหม่ของดิเอ็มเพอร์เรอร์หนุ่มหล่อ สาวสวย ปรีนทร์และปารมิตา ซึ่งเป็นพี่ชายและพี่สะใภ้ตามคักดี แต่ทั้งสองคงไม่เคยรู้ว่ามัน้องร่วมโลกนั่งอยู่ ณ ตรงนี้ บนโลกใบเดียวกัน

เรื่องราวของปรีนทร์ไม่ได้เป็นความลับ กลับเป็นเรื่องเล่าสนุกปากในบริษัท เพราะมันสร้างความอับอายขายหน้าให้แก่ซซซัย บิดาของเธอมาก เมื่อปีก่อนหนังสือพิมพ์ประโคมข่าวถึงความพ่ายแพ้ของสิริมันตรา ที่ดิเอ็มเพอร์เรอร์สามารถแย่งชิงผู้บริหารคนเก่งไปได้ ซ้ายยังแต่งงานเข้าบ้านของดิเอ็มเพอร์เรอร์เสียอีก ที่สำคัญ เขายังซุบซิบว่าปรีนทร์คือบุตรชายนอกสมรสของซซซัยที่ถูกส่งไปอยู่อเมริกาตั้งแต่เกิด จึงนับเป็นความอดสูยิ่งนักที่บุตรชายเลือกเข้าข้างฝ่ายศัตรู จนเป็นหัวข้อวิจารณ์กันกว้างขวางในวงธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสิริมันตรา

วิมาลาไม่เคยรู้เรื่องปรีนทร์จนกระทั่งอ่านเรื่องราวของเขาในหนังสือพิมพ์

แต่เธอก็ไม่แปลกใจที่เธอเป็นบุตรชายนอกสมรสของซัชซัย เพราะเธอคือหนึ่งในนั้นเช่นกัน อาจจะมีอีกมากมายเดินสวนกันบนท้องถนน และเธอคงไม่รู้

เรื่องมันเกิดขึ้นตั้งแต่วสันา มารดาของเธอ หญิงสาวสวยและฉลาดจากต่างจังหวัดได้ทุนมาเรียนในกรุงเทพฯ พอเริ่มทำงานก็หลงรักเจ้านายหนุ่มหน้าตาดี ผู้แสนจะร่าเริงที่ที่ก้าวเข้าไปทำงานในสิริมันตราจนยอมตกเป็นบ้านลับของเธอ หลายปีผ่านไป มารดาของเธอย้ายไปทำงานที่ดิเอ็มเพอร์เรอร์ในตำแหน่งเลขานุการិณีของปรมินทร์ ประธานกรรมการฯ ด้วยเส้นสายและวิธีการของบิดา จนกระทั่งสิบปีก่อน มารดาถูกจับได้ว่าเป็นผู้ขโมยข้อมูลของดิเอ็มเพอร์เรอร์ ถูกฟ้องร้องว่าสร้างความเสียหายให้แก่บริษัทนับร้อยล้านบาท

มารดายอมรับความผิดนั้นแต่เพียงผู้เดียว และหลายปีหลังพยายามต่อสู้คดีจนถึงที่สุด ศาลก็ตัดสินว่าท่านมีความผิดจริง จึงต้องเข้าคุกเพื่อรับกรรมในสิ่งที่ก่อ

ในวัยสิบห้า เธอถูกบิดาส่งตัวไปเรียนที่ออสเตรเลียตั้งแต่ก่อนมารดาจะถูกศาลตัดสิน ไม่เคยรู้เลยว่ามารดาต้องเผชิญกับสิ่งใดบ้าง เพราะทุกครั้งท่านจะเป็นคนโทร. มาหา จนกระทั่งทราบจากน้าสาวว่าท่านถูกตัดสินจำคุกเป็นเวลาสามปี และเพิ่งพ้นโทษมาไม่นาน

บิดาของเธอไม่เคยอนุญาตให้กลับบ้าน และตลอดระยะเวลาแปดปีที่ออสเตรเลีย ก็ไม่เคยมีญาติคนไหนไปเยี่ยมเธอ จนกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัย ก็ได้รับจดหมายจากเอเจนซี พร้อมตัวเครื่องบินกลับเมืองไทย

หนึ่งปีที่กรุงเทพฯ ทำให้วิมลารับรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดละเอียดยิ่งขึ้น บิดาไม่เคยกลับมายุ่งเกี่ยวกับมารดาอีกเลย คงเพราะกลัวว่าความผิดจะพาดพิงไปถึง แต่ท่านก็มอบเงินก้อนโตให้ตากับยายที่ต่างจังหวัด และส่งเสียเธอเรียนให้จบต่างประเทศตามเงื่อนไขที่มารดาร้องขอก่อนติดคุกแน่นอนว่ามีเงินค่าเลี้ยงดูอีกก้อนหนึ่ง แต่เวลานี้เงินก้อนนั้นแทบไม่เหลือเหลือ

เมื่อมารดาล้มเจ็บเพราะติดเชื้อไวรัสตับอักเสบนิดซี^๑ จากการได้รับเลือดในอดีต และต้องนำเงินทั้งหมดไปรักษาตัว เมื่อขอไปทางบิดา ก็ได้เงินมาเพียงน้อยนิด เพราะหลังข่าวของปรีนทร์ถูกเปิดเผย นันทิมาก็เข้มงวดเรื่องเงิน เงินเก็บและหุ้นของบิดาถูกเก็บเรียบ เพราะไม่ต้องการให้นำเงินบริษัทไปจุนเจือบ้านเล็กๆ อีก จึงมีเพียงเงินเดือนที่พอจะแบ่งให้ได้เท่านั้น แต่บิดามีภาระต้องดูแลหลายบ้านเหลือเกิน

วิมาลาต้องทำงานหวั่น ยังดีที่บิดาฝากให้ทำงานโรงแรมสาขาหนึ่งของสิริมันตราในตำแหน่งไม่ต่ำต้อยนัก เพียงแต่เงินที่ได้ยังไม่มากพอจะนำมาจุนเจือครอบครัวและค่ารักษาพยาบาลของมารดาซึ่งต้องใช้จำนวนมากในแต่ละเดือน หากเดือนไหนท่านป่วยเข้าโรงพยาบาล ภาระก็ยิ่งหนักขึ้นอีกหลายเท่า

เวลานี้ท่านต้องพักผ่อนอยู่ที่บ้าน โดยมีเด็กรับใช้คอยช่วยดูแล แต่ละวันที่ผ่านไปวิมาลาต้องนอนก่ายหน้าผาก คิดถึงจำนวนเงินที่ต้องใช้จ่ายในแต่ละเดือน เงินหาไม่ทันกับที่ต้องใช้ ในวัยยี่สิบสาม...ภาระทั้งหมดตกลงสู่บ่า ในวัยแค่นี้ เธอควรจะออกไปสังสรรค์ ออกไปเฮฮากับเพื่อนๆ ในวัยเดียวกัน ไม่ใช่วัยที่ต้องมารับผิดชอบหนักหนาถึงเพียงนี้

เธออิจฉาปรีนทร์ที่ได้แต่งงานกับบุตรสาวของดิเอ็มเพอร์เรอร์ ชีวิตของเขาช่างแตกต่างจากเธอราวฟ้ากับดิน เขาเติบโตในอเมริกา ได้ร่ำเรียนสูงๆ

๑ไวรัสตับอักเสบนิดซี ถูกค้นพบตั้งแต่ปี ๒๕๓๒ สามารถติดเชื้อโดยไม่ปรากฏอาการทางคลินิกได้ถึงร้อยละ ๒๕ มีอาการทั้งเฉียบพลันและเรื้อรัง โดยทำให้เกิดตับอักเสบนานเรื้อรังได้ถึงร้อยละ ๕๐ และผู้ป่วยเรื้อรัง ๑ ใน ๕ จะกลายเป็นโรคตับแข็ง และอาจเป็นมะเร็งตับ การรักษาด้วยยา อินเตอร์เฟอรอนแอลฟา และไรบาไวริน อย่างต่อเนื่องระยะเวลาหนึ่งจะช่วยลดอุบัติการณ์ของตับแข็งและมะเร็งตับ ยังไม่สามารถป้องกันโรคโดยการฉีดวัคซีนเหมือนไวรัสตับอักเสบบี หรือ บี

พอกลับมาก็ได้ทำงานในตำแหน่งใหญ่ ต่างจากเธอที่ได้รู้เรียนแค่ปริญญาตรี เพราะถึงจะต้องการเรียนสูงกว่านั้น บิดาก็ไร้ความสามารถเสียแล้ว เวลานี้ บรินท์ยังได้แต่งงานกับบุตรสาวคนเดียวของบริษัทคู่แข่งใหญ่ และแค่ไม่กี่เดือนที่บรินท์เข้ามารับตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดของดิเอ็มเพอร์เรอร์ ก็สร้างผลงานแรกเอาชนะบริษัทบิดาของเธออย่างง่ายดาย

เธอปิดหนังสือพิมพ์ลงด้วยความอิจฉา นึกโทษพระเจ้าเบื้องบนว่า คนเราช่างมีวาสนาไม่เหมือนกันเลย แม้จะมีสายเลือดเดียวกันครึ่งหนึ่ง แต่คนหนึ่งประสบความสำเร็จ ร่ำรวยล้นฟ้า ไม่มีปัญหาทางบ้านให้ต้องหนักใจ แต่ขณะที่อีกคนนั้นต้องคอยดูแลมารดาที่เจ็บป่วย ฐานะการเงินย่ำแย่ ซึ่งในที่สุดมารดาก็ต้องหาทางออกด้วยการกู้เงินนอกระบบมาใช้หมุนในบ้าน

แถมเมื่อเดือนที่ผ่านมา บ้านเล็กหลังนี้ยังต้องรับตากับยายมาอยู่ด้วย เงินก้อนใหญ่ที่เคยได้รับจากบิดาก่อนหน้านั้นถูกนำชายและน้ำสะใภ้ที่ติดเหล้า ติดการพนัน ช่มชู่และบีบบังคับให้ตาถอนมาให้พวกเขาหมดแล้ว แถมยังยึดบ้านที่ต่างจังหวัดไปหน้าตาเฉย ตากับยายหวาดกลัวจะถูกนำชายทำร้าย จึงหอบผ้าหอบผ่อนมาอยู่ด้วย บ้านหลังเล็กจึงอัดแน่นไปด้วยสมาชิกมากมาย รวมถึงนาตยา นางสาวที่ทำงานเป็นพนักงานขายที่ห้างสรรพสินค้าซึ่งอาศัยมานานนม รวมทั้งลิ้นหกชีวิต แน่แน่นอนว่า ภาระค่าใช้จ่ายในบ้านทั้งหมดต้องตกหนักอยู่กับเธอเพียงลำพัง ถึงนาตยาจะช่วย ก็ช่วยได้เพียงน้อยนิด

“เมื่อวาน แม่ติดต่อกุณมาร์ตไปอีก ขอให้เขาบอกพ่อส่งเงินให้เราอีกสักหน่อย แต่พ่อได้มานิดเดียว ก็ต้องเอาไปจ่ายเจ๊ฮวยหมด” มารดาเดินผ่านหน้าไปนั่งโซฟาข้างตัว ร่างของท่านผอมจนแทบจะเหลือแต่โครงกระดูกเดินได้ เรือนร่างที่เคยอวบอ้วนสมบูรณ์ในวัยสาว เดียวนี้แทบไม่เหลือเค้า

มาร์ตที่ท่านเอ่ยถึงคือทนายความของสิริมนตรา หนึ่งในทีมผู้ดูแลทางด้านกฎหมายให้แก่บริษัททุกอย่าง และเป็นทนายความประจำตัวรัชชัช รวมไปถึงข้อตกลงในอดีต ซึ่งท่านไม่เคยติดต่อมาตรงๆ นอกจากผ่านทนายความเท่านั้น

“ขอเพิ่มกว่านี้คงจะยากค่ะ” เธอเดาโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด “ที่โรงแรมผู้จัดการก็เขมน้ำผึ้งมาหลายครั้งแล้ว น่ากลัวคำสั่งจะตรงมาจากคุณนั้น คนในแผนกก็เตรียมหัวเราะเยาะถ้าน้ำผึ้งถูกปล่อยออก คงสมน้ำหน้ากันเป็นแถว”

เธอเยาะชะตากรรมตนเอง เพราะตนกระโดดเข้ามางานในระดับล่าง ขึ้นมาสู่ระดับกลางในวัยที่น้อยนิด แนนอนว่าเพื่อนร่วมงานย่อมไม่ชอบใจ แต่ก็พูดออกไปไม่ได้เพราะเกรงบิดาของเธอ แต่ระยะหลัง อำนาจของซัชซัย ในบริษัทค่อยๆ ลดบทบาทลงไป นันทิมาก้าวเข้ามาทำงานในตำแหน่งสูงสุดของบริษัท ควบคุมทุกอย่างไว้ในมือหมด อำนาจเปลี่ยนชั่วคราว คนในบริษัทก็เริ่มเปลี่ยนไป รวมถึงผู้จัดการที่พร้อมจะไล่เธอออกทันทีที่มีคำสั่งจากนันทิม

“ตอนนี้เจ็ซวยก็بيبเหลือเกิน เงินแค่แสนสองแสน จ่ายดอกวันละเป็นพัน” มารดาได้แต่ลูบหน้าถอนใจ... “เห็นที่ต้องขายรถจ่ายเงินคืนเขาไปแล้วละมั้งคราวนี้”

“อย่าเลยคะแม่ เราจำเป็นต้องใช้รถนะคะ ถ้าแม่ไม่สบาย ยังพาแม่ไปโรงพยาบาลได้เร็วขึ้นนะคะ” เธอยังหวงรถของตนที่บิดาซื้อให้หลังกลับมาใหม่ๆ หากขายคงไม่มีโอกาสได้มีรถขับไปอีกนาน หรือจนกว่าปัญหาจะผ่านพ้น ซึ่งไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่

“แม่ก็ไม่อยากขายหรือลูก แต่มันเป็นสมบัติชิ้นเดียวของเรา ถ้าไม่มีเงินจ่ายเจ็ซวย แม่ก็อาจจะต้องประกาศขายบ้าน”

คนฟังร่อนกร่อนใจไปหมด มันเป็นปัญหาที่เธอไม่อยากได้ยิน แต่ก็รู้ว่าหลีกเลี่ยงไม่ได้ และพอมารดาเริ่มต้นเช่นนี้ เธอก็มองเห็นรางๆ แล้วว่าการสนทนาจะมุ่งไปสู่อะไร

“ถ้าขายบ้านแล้วเราจะไปอยู่ที่ไหนกันล่ะคะ” เธอถามอ่อยๆ

“แม่ไม่รู้เหมือนกัน...แต่คงจะมีเงินสักก้อน กลับไปอยู่บ้านนอก ซื้อมีที่ดินแปลงเล็กๆ สักแปลง” มารดาคาดหวัง

“แต่ก็ไกลหอนะคะ” เธอติง “แถมงานก็ไม่มีด้วย”

“นั่นแหละ...เฮ้อ” วาสนาถอนใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะหันมากุมมือ

บุตรสาวคนเดียวเอาไว้ “เมื่อวาน พอได้คุยกับคุณมารุต เขาก็ฝากถามน้ำผึ้งว่า เรื่องที่คุณอรคุยไว้ น้ำผึ้งยังสนใจอยู่ไหม เพราะเธอกำลังเดือดร้อนมากเหมือนกัน เธอเสนอจะช่วยแก้ไขปัญหานี้สินีให้เราได้ด้วยนะ”

“อีกแล้วหรือคะ?” วิมาลาถอนใจออกมาเอือกใหญ่ เพราะเคยคุยเรื่องนี้มาหลายครั้ง “น้ำผึ้งไม่อยากจะยุ่งเรื่องครอบครัวชาวบ้านเลยคะ แคปัญหาของเรายังไม่พอยังไงล่ะ”

“มันไม่เหมือนกันนี่ลูก” วาสนาส่ายหน้าไม่เห็นด้วย “คุณมารุตบอกว่า ถ้าลูกทำ ก็ถือว่าได้ช่วยเหลือเธอ...อีกอย่าง...”

วิมาลาคิดหน้า...สงสัยว่ามารดาจะพูดอะไรอีก แต่ท่านก็อึ้งไป

“อีกอย่างอะไรหรือคะแม่”

“อีกอย่าง...คุณมารุตบอกว่า ถ้าลูกยอมตัดสินใจรับงาน นอกจากค่าแรงแล้ว คุณอรจะจ่ายเงินใช้หนี้ให้ด้วยทันที และหลังจากงานสำเร็จ ก็แบ่งเงินที่ได้จากการฟ้องหย่าสามีให้ลูกทำเปอร์เซ็นต์”

วิมาลาสนใจทันที...เพราะแค่หนี้ให้ช่วยก็สองแสนกว่าเข้าไปแล้ว ถ้ายุติลงไปได้ ก็ไม่ต้องจ่ายดอกเบี้ยมหาโหด แต่งานที่ได้เงินตอบแทนมากๆ ก็มาพร้อมความเสี่ยงที่สูงขึ้น ซึ่งเธอไม่พร้อมที่จะเสี่ยงไปด้วย เธอสบตามารดา และถามด้วยความอยากรู้

“แล้วที่ว่าทำเปอร์เซ็นต์นี้ มันเท่าไรหรือคะ”

“คุณอรเคยบอกว่าสินสมรสจากที่ดินผืนแรกและโรงแรมที่ทำมาด้วยกันก็มูลค่าหลายร้อยล้านอยู่ ตอนนี้นำไปทำโรงแรมอีกแห่ง แต่ถ้าฟ้องแบ่งสมบัติแล้วได้โรงแรมแห่งแรกมาจริง แม่ลองคำนวณดูคร่าวๆ ถ้าเธอชนะคดี เราก็น่าจะได้ไม่น้อยกว่ายี่สิบล้าน”

“อะไรนะคะ ยี่สิบล้าน!”

“จะลูก แค่ประมาณนะ ถ้าทางโน้นต่อรอง ก็อาจจะได้ต่ำกว่านี้ แต่อย่างน้อยก็เป็นสิบล้านแหละแม่ว่า แม่ถึงตัดสินใจว่าจะมาถามน้ำผึ้งอีกครั้ง บางทีอาจจะเปลี่ยนใจ”

“แต่ครั้งก่อนเธอบอกว่าจะจ่ายแค่ค่าจ้างกับเงินโบนัสเท่ากับค่าจ้าง
หาผลงานสำเร็จไม่ใช่เธอคะ”

“ก็ใช่ แต่ตอนหลัง เธอดูคลุ้มใจมาก เลยตัดสินใจว่านอกเหนือจาก
ค่าจ้างแล้ว ก็ยังจะช่วยจ่ายหนี้ให้เรา และจะจ่ายโบนัสให้อีกหลังจากชนะคดี
แล้วว่า...เงินไม่น้อยเลยนะ”

“แต่งงานมันก็เสี่ยงนะคะ” เธอทำหน้าขยาด คิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ
มารดา แม้จะติดคุกไม่กี่ปี แต่ชีวิตครอบครัวของเธอก็ต้องแตกเป็นเสี่ยงๆ
ทุกคนต่างได้รับบาดแผลในใจไปตามๆ กัน

“แม่รู้...แต่เมื่อคืน แม่ก็มาลองคิดดูอีกหลายๆ รอบ แม่ว่างานของ
ลูกเสี่ยงน้อยกว่างานที่แม่ทำเสียอีก แค่อันหาหลักฐานเท็จที่ผู้ชายคนนั้นใช้
แบล็กเมลล่คุณอร ถ้ามันถูกทำลายไป หลักฐานที่สามี่คุณอรทำร้ายร่างกาย
ก็จะช่วยเธอชนะคดีได้ เธอจะได้มีสิทธิ์ดูแลลูกบ้าง ไม่ใช่ให้ฝ่ายชายเก็บลูกไว้
คนเดียวแบบนั้น คิดไปแล้วก็น่าสงสารนะ คนเป็นแม่คนไหนบ้างที่ไม่รักลูก
ไม่อยากดูแลลูก เธอคงจะเศร้ามากทีเดียว”

วิมาลาคิดหนัก...เงินก็อยากได้ แต่กลัวต้องติดคุกหากถูกจับได้

ทว่า...เงินก้อนใหญ่...คงจะมากพอดูแลการเจ็บป่วยของมารดา
ไปได้ตลอดชีวิต ครอบครัวก็จะหลุดพ้นจากปัญหาการเงินที่รุมเร้าไปได้
เมื่อสามีของออร์ปรียามีโรงแรมถึงสองแห่ง หลังหย่าขาดจากกันแล้วก็ควรจะ
แบ่งให้ภรรยาที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขมาสักแห่งหนึ่งถึงจะถูก ไม่ใช่เก็บไว้เป็นของ
ตัวเองคนเดียว ยึดทั้งทรัพย์สินทั้งบุตรไว้ โดยมีหลักฐานปลอมมาแบล็กเมลล์
ไม่ให้ฟ้องหย่าเท่านั้น

เรื่องมนุษยธรรมก็เห็นใจอยู่ แต่เธอก็มีปัญหานักหน่วง อาจเลวร้าย
ยิ่งกว่าเมื่อเงินแทบไม่เหลือติดกระเป๋ ขณะที่ออร์ปรียายังได้รับเงินค่าเลี้ยงดู
จากสามีตามสมควร และเงินโบนัสนอกเหนือจากค่าจ้างที่เพิ่งเสนอมานี้
ที่ทำให้เธอปฏิเสธไม่ได้ทันทีเหมือนครั้งแรก

เริ่มต้นเมื่อสองเดือนก่อน เธอกับมารดาไปพบออร์ปรียาซึ่งเป็นลูกความ

ของมารุต ทั้งสี่นัดพบกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง และบอกว่าสาเหตุที่มารุตเลือก เธอเพราะรู้จักครอบครัวของเธอดี พอรู้ว่ากำลังเดือดร้อนเงิน ก็คิดว่าเธอ เหมาะสมที่สุดที่จะรับงาน เมื่องานที่ทำอยู่ก็เข้าข่ายกับงานที่โรงแรมสตาร์ไลต์ เปิดรับสมัครอยู่ในขณะนี้ เพียงแต่เธอกำลังจนปฏิสระไปอย่างไม่มีเยื่อใย

จนกระทั่งมารดาเอ่ยขอเงินผ่านมารุตไปอีก อรปรียาก็ได้เสนอตัว เข้าช่วยเหลือครอบครัวด้วยการให้งานบัญชีเล็กๆ น้อยๆ แก่มารดาน่ากลับมา ทำที่บ้าน ทำให้พอมีเงินเข้ามาบ้าง จนเริ่มสนิทสนมคุ้นเคยกัน จากนั้นก็เริ่ม กลี้ยกล่อมมารดาหลายต่อหลายครั้ง แน่หนอนว่าท่านกลับมาเกลี้ยกล่อมเธอ แต่ไม่เคยสำเร็จ เธอยังไม่ยอมรับงานอย่างเด็ดขาด เพราะความกลัวเพียง ตัวเดียว คราวนี้อรปรีมาถึงกับเปิดเผยจำนวนเงินโบนัสก้อนใหญ่ และนำเงิน ก้อนนั้นมาหลอกล่อ

“แต่น้ำผึ้งกลั้ว...” เธอยอมรับตามตรง “แล้วหลักฐานสำคัญแบบนั้น เขาคงไม่วางเรียราดให้ใครมาหยิบฉวยไปได้”

“ตำแหน่งเลขานุการ จะช่วยให้ลูกรู้เรื่องราวส่วนตัวของเขามากขึ้น แค่ ไม่นานลูกก็น่าจะรู้ว่าเขาเก็บเอกสารสำคัญไว้ที่ไหน มีจังหวะเราค่อยลงมือ พอได้ก็รีบหนีมาทันที ตัวเครื่องบินก็เตรียมไว้ให้แล้ว”

“แต่มันเสี่ยงมากนะคะแม่”

มารดาทำหน้าไม่ค่อยพอใจ...

“สมัยก่อน แม่ยังทำทุกอย่างเพื่อลูกได้เลย” น้ำเสียงของท่านบ่งบอก ถึงความน้อยใจปนประชด “แต่ลูกกลับไม่ทำอะไรเพื่อแม่บ้าง ทั้งที่แม่ล้มเจ็บ ต้องจ่ายค่ายาเดือนละตั้งสี่ห้าหมื่น ถ้าไม่มีเงิน อีกไม่นานแม่ต้องตายแน่ แต่ดี เหมือนกัน ให้แม่เป็นมะเร็งตับตายๆ ไปเสีย จะได้ไม่เป็นภาระให้ใครอีก”

“โอ้แม่คะ...ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ...” เธอตรง

วาสนาขยับเข้าใกล้บุตรสาวอีกนิด บีบมือเล็กแน่น ส่งสายตาอ่อนวอน

“แค่สามเดือนเท่านั้น ถ้าเราทำไม่สำเร็จ คุณอรธิดาจะได้ลงแล้ว และเงินไม่น้อยเลยนะน้ำผึ้ง...ถ้าเราได้เงินก้อนนี้แล้ว เราจะสุขสบายไปตลอด

ชีวิต ไหนลูกบอกว่ารักแม่ อยากหาเงินมาช่วยแม่รักษาตัวยังงั้นละ”

“โอ้ แม่คะ...” เธอคราง...กอดร่างผอมของมารดาไว้ “น้ำผึ้งรักแม่ค่ะ แต่น้ำผึ้งกลัว”

“หนูไม่ต้องกลัวเรื่องติดคุกหรือลูก คุณอรעהาทาทางหนีทีไล่ไว้พร้อมแล้ว แค่สามเดือนเท่านั้น อย่างน้อยก็ลองเข้าไปดูตลาดเลา ถ้าไม่ได้ ก็กลับมาไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน”

“แต่ถ้าเขาจับได้ล่ะคะ”

“ลูกแม่เป็นคนฉลาด แม่เชื่อว่าลูกจะไม่ทำอะไรเสี่ยงอย่างเด็ดขาด ถ้าไม่มั่นใจว่าจะได้เอกสารนั้นมาก็อย่าทำ ถ้าเราขโมยมาได้แล้ว พ่อคุณอรฟองหยา ทุกคนก็จะได้เงินก้อนโต ผู้ชายเลวๆ คนนั้นควรได้รับบทเรียน”

เธอกลืนน้ำลายเอือก

“น้ำผึ้งอย่าลืมว่าตอนนี้ครอบครัวของเราลำบากมากนะลูก พ่อก็ให้เราใช้แค่เดือนละหมี้น คนตั้งหกปากหกท้อง จะพอกินที่ไหนด ไหนดจะค่ายาของแม่แต่ละเดือน ค่าดอกเจ้ฮวยอีก นี่โอกาสมาถึงมือแล้ว เราจะปล่อยให้มันหลุดลอยไปงั้นรี”

ในช่วงปัญหานี้มารดาจะเดือดเนื้อร้อนใจอยู่คนเดียว ทุกวันนี้วิมาลาก็ต้องขายเครื่องประดับที่มีราคาค่างวดไปจนหมดแล้ว เสื้อผ้าใหม่ไม่เคยได้ซื้อมาหลายเดือน เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ได้จากเงินเดือนและโอที กลายเป็นดอกเบีย้ไปเกือบหมด ที่พอเจียดไว้ได้ ก็มาเป็นค่าอาหารประทังไปเป็นมื่อๆ และเธอก็กำลังนั่งกลัดกลุ้มอยู่เหมือนกัน

“แม้ว่าลูกลองเข้าไปทำงานสักพักก่อนไหม ถ้าดูท่าแล้วว่าจะทำไม่ไหว ก็ค่อยถอนตัว ไหนๆ งานที่ทำตอนนี้ก็ไม่แฮปปียู่แล้ว ถือว่าได้ลองอะไรใหม่ๆ เสียเลย”

“กลับมาคงทำงานนี้ไม่ได้อีกแล้ว” เธอบอกอ่อยๆ

“ไม่ได้ก็ไปทำที่ใหม่ พ่อคงช่วยลูกได้ รับเข้าทำงานโรงแรมอื่นให้มันตำแหน่งสูงกว่านี้ไปเลย ใครจะได้ไม่ม่าวาเราอีก”

เธอไม่อยากบอกมารดาให้เจ็บช้ำน้ำใจเลยว่า ทุกวันนี้บิดาแทบจะเอาตัวเองไม่รอด แล้วจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนมาช่วยเธอให้รับตำแหน่งสูงๆ ได้อีกแค่ฝางงานให้ได้ก็นับว่าบุญนักหนาแล้ว

“คุณมารุตบอกว่า คุณอรมีเส้นสายอยู่ข้างในทีพอจะช่วยรับเข้าทำงานได้ และช่วยลูกได้ ลูกไม่ได้ทำงานคนเดียวหรอกนะ พอได้หลักฐานนั้นมาเราก็รีบหนีออกมาให้เร็วที่สุด”

“แต่เขาก็ตามเราเจออยู่ดี หลักฐานสมควรงานอะไรก็อยู่กับเขาหมดนะคะ”

“นั่นแม่ก็ถามแล้วเหมือนกัน เขาบอกว่า คนของคุณอรจะเป็นคนรับเรื่องทั้งหมด ดังนั้น เอกสารที่รับเข้าไป จะเป็นเอกสารปลอม ถ้าลูกออกมาแล้ว เราจะไม่มีวันตามหาลูกเจอแน่นอน เห็นไหมว่าเธอหาทางหนีทีไล่ไว้ให้หมดแล้ว”

วาสนาเกลี้ยกล่อม...คิดถึงวันที่ตัดสินใจทำงานให้สามี...วันนั้น เพราะความรักและไวใจเท่านั้นถึงทำให้หล่อนยอมตกลง ซึ่งสามียังไม่ได้เตรียมหาทางออกให้แบบนี้ แถมงานก็ยังยากยิ่งกว่าหลายเท่า ในอดีตหล่อนเคยเสี่ยงมาแล้ว ย่อมรู้ดีว่างานยากง่ายต่างกัน งานนี้แม้จะมีโอกาสเสี่ยงสูง แต่ค่าตอบแทนก็มากมายมหาศาล เงินก้อนใหญ่ที่ทั้งชีวิตคงไม่มีโอกาสจะได้เห็น

“แม่คิดว่าน้ำผึ้งควรจะรับงานนี้หรือคะ” เธอถามด้วยความไม่แน่ใจ ไม่มีใครไม่อยากได้เงิน แต่งานนี้มันเสี่ยงเหลือเกิน

วาสนาคลี่ยิ้ม...มองเห็นความหวังลอยใกล้เข้ามา ปัญหาที่รุมเร้าช่วยให้อมาตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

“แม่คิดว่าเราจะได้ช่วยผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วถ้าสำเร็จ เราก็จะรอดพ้นจากปัญหาของเราด้วย เหมือนทำงานต่างตอบแทน และแม่ก็จะมีเงินรักษาตัว”

“แล้วถ้าน้ำผึ้งถูกจับได้ล่ะคะ” เธอถามหวาดๆ

“แม่บอกแล้วว่าที่โรงแรมมีคนของคุณอรช่วยดูแลทุกอย่าง แม่ถึงไม่ห่วง

มาก มีอะไรที่รับช่วยได้ทันช่วงที่ ถ้าดูทำที่แล้วว่าทำไม่ไหว ก็ขอลาออกเสีย ถ้าขโมยออกมาไม่ได้ ถือว่าเข้าไปเก็บข้อมูลมาให้คุณอร ให้คนอื่นเข้าไปรับต่อ แฉนี้เราก็ได้เงินค่าจ้างก้อนแรกรวมไปถึงเงินที่จะจ่ายหนี้เจ้าช่วย เท่านั้นที่คุ้มแล้ว”

เธอมองไปที่หนังสือพิมพ์อีกครั้ง... หวนนึกถึงชายที่มีภาพอยู่ในหน้ากลาง ก๊อดเปรียบเทียบกับเขาไม่ได้... ปานนี้เขากับครอบครัวคงจะเสวยสุขอยู่บน กองเงินกองทองของฝ่ายหญิงที่มีกินมีใช้ไปตลอดชาติ ขณะที่เธอต้อง ตระกล่ำบาก โดยที่บิดาไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้เลย บางทีหากครั้งนี้ เธอทำงานสำเร็จ... เธอก็จะลืมตาอ้าปากได้ เงินที่ได้มา นอกจากนำมารักษายาบาลแม่ได้แล้ว เธอก็อาจจะเริ่มต้นธุรกิจเล็กๆ ของตนได้

“ก็ได้ค่ะแม่ น้ำผึ้งจะไปพบคุณมารุตวันพรุ่งนี้”

“ต้องอย่างนี้สิลูกรัก” วาสนากอดลูกสาวด้วยความดีใจ “เมื่อก่อน แม่ก็ทำทุกอย่างเพื่อลูก วันนี้แม่ดีใจ ที่ลูกได้ทำเพื่อแม่บ้าง”

“ค่ะแม่” เธอยิ้มเศร้าๆ กอดมารดาตอบ... และหวังว่า การตัดสินใจ ครั้งนี้คงจะไม่ผิดพลาด... ไม่เช่นนั้นชีวิตของเธอคงไม่แคล้วไปลงเอยในคุก เช่นเดียวกับมารดา...

“ยังมีลักษณะอื่นอีกนั้นรึอะ” ก็นัยมองเอกสารตรงหน้าก่อนเอ่ยกับ ผานิต เลขานุการบดีด้วยความหงุดหงิด “นึกว่าปิตรับสมัครไปแล้วเสียอีก”

“มีอีกหลายคนเลยละคะคุณกัณย์” เลขานุการใหญ่ยิ้มให้เจ้านาย “คราวนี้คุณกัณย์ต้องเลือกจริงๆ แล้วค่ะ เพราะพี่อยากอยู่บ้านเลี้ยงหลาน แล้ว พี่ก็อยู่ช่วยคุณกัณย์มาหลายปี”

หล่อนบอก เพราะติดตามเจ้านายมาตั้งแต่เริ่มงานแรกๆ เวลาผ่านไป จนบุตรชายเรียนจบแพทยศาสตร์มีหลานมาให้ย่าเลี้ยง ว่าว่าขอร้องจะลาออกมาหลายเดือน แต่กัณย์ก็ขอร้องไว้จนกระทั่งบุตรชายหล่อนยื่นคำขาด

“โธ่พินิต ช่วยผมอีกสักปีเถอะนะครับ พี่ยังอายุแค่ห้าสิบห้า ยังทำงาน

ได้อีกตั้งหลายปี แล้วผมก็ไม่อยากได้เลขา ที่ไม่รู้เรื่องราวมาทำงานด้วย”
กันย์โอดครวญ

“พี่จะเทรนเลขา คนใหม่ให้คะ คุณกันย์ไม่ต้องห่วง แต่ถ้าพี่ไม่ยอม
ออกคราวนี้ ลูกชายพี่โกรธพี่แน่ๆ ค่ะ”

“ผมจะเรียกเจ้ายุทธมาคุยเอง” เขาบอกอย่างใจป้ำ เพราะรู้จักมักคุ้น
ครอบครัวของเลขา มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ทั้งยังช่วยเงินค่าเรียนแพทย์ให้
บุตรชายของผานิตอีก

“ยุทธเขาเกรงใจคุณกันย์ ถ้าคุณกันย์ไปขอ เขาคงจะยอม แต่หากับ
เมียต้องย้ายไปประจำที่สงขลา ไม่มีใครช่วยเหลือลูก แถมตอนนี้เมียของเขา
ก็กำลังจะคลอดลูกอีกคน บอกจริงๆ ว่าพี่ห่วงหลาน อยากจะไปดูแลเอง”
ผานิตอ่อนวอน และทำหน้าจริงจังอีกครั้ง “คราวก่อน คุณกันย์ปฏิเสธไปหมด
พี่เลยคัดขึ้นมาพร้อมกับคนที่สมัครมาใหม่อีกรอบ พี่กับคุณนิสาสัมภาษณ์
รอบแรกผ่านแล้ว เหลือห้าคน คิดว่าคุณกันย์น่าจะถูกใจสักคน แต่ละคน
ทำทางน่ารัก เรียบร้อยทั้งนั้น”

กันย์เม้มปาก...ซ่อนความหงุดหงิดใจเอาไว้ เพราะไม่อยากเปลี่ยน
เลขา ในเวลานี้ แต่ปัญหาส่วนตัวของผานิต เขาจะทำได้ไม่สนใจไม่ได้
จึงพลิกดูใบสมัคร กวาดสายตาอ่านคุณสมบัติของแต่ละคนอย่างรวดเร็ว

พอมองรูป ก็เห็นแต่ละคนถ่ายออกมาสวยๆ ทั้งนั้น เดี่ยวนี้ฝีมือ
รีทัชของช่างภาพทำได้ดี ภาพกับตัวจริง บางครั้งดูต่างกันราวฟ้ากับดิน เขา
จึงไม่ค่อยอยากจะทำภาพที่เห็นสักเท่าไร

“มีอยู่คนหนึ่ง สมัครมาตำแหน่งประชาสัมพันธ์ แต่พี่กับคุณนิสา
คุยกันแล้วว่าน่าจะลองเอามาฝึกเป็นเลขาฯ คุณกันย์น่าจะดี เพราะจบ
ปริญญาตรีจากออสเตรเลีย แต่ครอบครัวเจอมรสุมหนัก พ่อแม่หย่ากัน
ตอนนี้แม่ก็ไม่สบายมาก”

“เดี๋ยวๆ ครับ” เขารีบยกมือค้าน “ผมต้องการเลขา ไม่ได้ต้องการ
ช่วยเหลือคนตกยาก”

“นั่นแหละค่ะ” ฆานิตหัวเราะเบาๆ “เอาเป็นว่าคุณสมบัติของเธอเพียบพร้อม แค่ว่าสัปดาห์นี้ เงินเดือนน้อยไปนิด ถ้าตำแหน่งเลขาฯ ของคุณกันย์ ก็จะได้เงินเดือนสูงหน่อย แถมเรียนจบมัธยมและปริญญาตรีจากนอก หาที่ไหนไม่ได้ง่ายๆ ในราคานี้”

“ถ้าคุณสมบัติคืออย่างที่พี่ว่า ผีงานไปแล้วไม่นานก็ออก ผมไม่ແ่หนักร้าไปอีกหรือครับ”

“เอาเป็นว่า พี่ชอบเด็กคนนี้ ดูเรียบร้อย น่ารักมาก ดูสมกับเป็นกุลสตรีจริงๆ แต่เรื่องแกจะทำงานนานไหม ก็ต้องขึ้นอยู่กับคุณกันย์ ถ้าไม่เอะอะตวาดใส่เธอ เด็กคงไม่แตกกระเจิงหรอกค่ะ”

“โอเค้ โอเค...” กันย์ยกมือยอมแพ้... “ก็ได้ครับ เมื่อพี่เห็นว่าดี ผมก็ว่าตามนั้น ที่จริง ผมไม่ต้องสัมภาษณ์ก็ได้มั้งแบบนี้”

“สัมภาษณ์หน่อยเถอะค่ะ เพื่อคุณกันย์จะไม่ชอบ แต่พี่เชื่อว่าจะต้องถูกใจคุณกันย์” ฆานิตยิ้มกว้าง

“จ้ะเลยหรือครับ” คนเป็นเจ้านายหัวเราะชอบใจ “อืม...ผมก็ซ้กสนใจเสียแล้วสิ ว่าจะถูกใจอย่างที่คุณพูดหรือเปล่า”

“แกเป็นเด็กน่ารักค่ะ อายุเพ่งยี่สิบสามเข้ายี่สิบสี่ แต่ความคิดความอ่านเป็นผู้ใหญ่ ทำางว่าง่าย น่าจะทำงานเข้ากับคุณกันย์ได้ดี”

“จ้ะเอาเป็นว่า เลือกร้าสัมภาษณ์ทั้งหมดห้าคนนั้นแหละครับ แต่อย่าบอกนะครับว่าเป็นคนไหนในห้าคนนี้” เขายื่นเอกสารทั้งปึกคืนให้เลขาฯ “แล้วผมจะเลือกของผมเอง ดูชีวะจะตรงกับที่พี่เลือกไว้หรือเปล่า”

“ค่ะ” ฆานิตตอบ แต่ทำางยังดูมั่นอกมั่นใจเหลือเกิน...ซึ่งกลายเป็นสิ่งทำางไปโดยไม่รู้ตัว ทำให้เขาอยากรู้จักว่า ผู้หญิงคนนั้น...จะถูกใจอย่างที่คุณพูดบอกไว้หรือไม่...และอีกไม่กี่วันเขาก็จะรู้

๒

กันย๋อยากรู้เหลือเกินว่าเลขาฯ ของเขาจะจัดลำดับผู้หญิงคนไหนว่า
นั้นไว้ตรงไหน เพราะผ่านมาสามคน เขายังไม่เห็นจะชอบใจสักคนเดียว
เมื่อผิดหวังมาแล้วถึงสามครั้ง คนต่อไปจึงไม่อยากคาดหวังมาก

เขาไม่ยอมนำเอกสารออกมาดู นอกจากให้หญิงสาวทั้งสามแนะนำตัว
เป็นภาษาอังกฤษ ทั้งสามทำได้ดี เหมือนอย่างที่คุณสมัครงานส่วนใหญ่ต้องมา
แต่พอเขาถามกลับ ให้วิจารณ์เศรษฐกิจของไทยในปัจจุบัน ที่กระทบต่อธุรกิจ
โรงแรม บางคนตอบได้ดี บางคนก็อีกๆ อักๆ เริ่มสะดุด เหมือนไม่ได้อัดเทป
ไว้ในสมอง เขาจึงเริ่มจดบันทึกว่าไม่น่าจะใช้หญิงสาวที่ไปเรียนจากออสเตรเลีย
ถึงเจ็ดแปดปีแน่ ขำดูบุคลิกก็เหมือนไม่จริงใจ ไม่รู้ว่าจะนิสัยเรียบร้อย
อย่างที่แสดงออกหรือเปล่า หรือต้องการทำให้เขาประทับใจในครั้งแรกเท่านั้น

เขาเชิญผู้สมัครหมายเลขสามกลับไปรอฟังผลที่บ้าน พอกลับหลัง
ร่างบาง เขาก็กาทบทวนโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด และเพื่อไม่เป็นการเสียเวลา
ผานิตก็ส่งหญิงสาวคนต่อไปเข้ามาทันที คงไม่คิดจะให้ได้หยุดจิบกาแฟ
แก้คอแห้งสักนิด แต่ดีเหมือนกันจริงๆ ทำงานให้เสร็จ เพราะถ้าเขาไม่ถูกใจ

ใครสักคน ผานิดก็ต้องอยู่กับเขาไปนานขึ้นอีกหน่อย

นายหัวหนุ่มช่างกับความคิดของตัวเอง คิดภาพสาวใหญ่ไว้อยากหาเขา
ตีหน้าตายบอกว่ายังไม่เลือกใคร

“เข้ามาได้” เขาอนุญาต หลังเสียงเคาะประตูลั่นสุดลง ไม่ได้คาดหวัง
อะไรอีกเมื่อประตูเปิดออก จึงหยิบถ้วยกาแฟขึ้นมา...หวังจะจับสักนิดก่อน
การเริ่มต้นอันน่าเบื่อหน่ายอีกครั้ง ทว่าใบหน้าที่มองเห็นผ่านขอบถ้วย ก็ทำให้
มือของเขาชะงักค้างโดยไม่รู้ตัว ความคิดแรกเปลี่ยนไป เพราะรีบลดถ้วยลง
เพื่อสำรวจเรือนร่างส่วนที่เหลืออย่างรวดเร็ว

เธอกระพุ่มมือไหว้หลังปิดประตูลงตามหลังอย่างเงียบกริบ หรือว่า
หูของเธอจ้องจนไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น ร่างโปร่งบางในกระโปรงบานสีชาวลิล
ลูกไม้สีเนื้อขาวคลุมเข้า สวมเสื้อสีเดียวกันประดับประดาด้วยลูกไม้เล็กๆ
ไม่มาก ไม่น้อยเกินไป ผมยาวสีดำสนิทของเธอถักเปียเล็กๆ ด้านหน้าและ
ข้างผมเปียทั้งสองเส้นหายไปทางด้านหลังรวมไปกับผมยาวถึงกลางหลัง
ของเธอ ผิวของเธอเป็นสีน้ำผึ้งอ่อน ดูเนียนละเอียดราวกับเด็กทารก และ
ที่โดดเด่นที่สุดคือใบหน้าที่สวยงาม คิ้วโก่งเหนือดวงตาโตเปล่งประกาย
เต็มไปด้วยชีวิตชีวา จมูกโด่งรับกับเครื่องหน้าได้เหมาะเจาะ ไม่ว่าจะเป็นเรีย
ปากที่ได้รูป ริมฝีปากหยักงอนงามราวกับวาด...หากจะเทียบเธอกับนางฟ้า
บนภาพวาดลายไทยคงไม่ผิด เพียงแต่นางฟ้าองค์นี้ยังสวมเสื้อผ้ามัดชิด

เขายังเฝ้าเมื่อเธอยืนริรออยู่ตรงนั้น สายตามองแก้อัตรงหน้าเขา
อย่างลังเล แล้วเขาถึงเข้าใจ

“อ้อ เชิญนั่งก่อนครับ” เขาริบผายมือ ผุดลุกขึ้นต้อนรับทั้งที่ไม่จำเป็นต้อง
ทำอย่างนั้น สายตาของเขายังไม่ละไปจากเธอ แม้จะนั่งลงตรงหน้าเขาแล้ว
ก็ตาม ท่าทางเยื่องกรายแต่อย่างก้าวก็เหมือนกวางสาวที่ระแวดระวัง
เหมือนนางในวรรณคดี พวกก็มองชื่อบนกระดาดเล็กๆ ที่จดไว้ ก็ต้องยิ้ม
ออกมา

เธอชื่อ วิมาลา หนึ่งในสาวงามแห่งนิยายพื้นบ้านไกรทอง จะเข้าสาว

เมียชาละวัน ที่ไกรทองเห็นแล้วยังหลงรัก ต้องนำขึ้นมาเป็นเมียอีกคน หลังจากฆ่าชาละวันตาย หากเธอสวมชุดไทย และนั่งพับเพียบอิงหมอนสามเหลี่ยม ก็คงจะดูงามสมตัวเธอนัก

เธอมองเขาด้วยสายตางุนงง ก่อนจะยกมือขึ้นมาแตะแก้ม และปากตัวเองด้วยความไม่แน่ใจ คล้ายสำรวจว่ามีอะไรติดปกติดกับตนเองหรือไม่ ทำทางนั้นถึงกับทำให้ก้นยั้วเระออกมา เพราะเขาคงจะจ้องเธอราวกับตาแก้ตัวหันกลับ

“ขอโทษครับ แก้มคุณไม่มีอะไรติดหกรอกครับ ผมแค่...รู้สึกคุ้นหน้าคุณ เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน” ฟังแล้วเหมือนเขาเริ่มเกี้ยวเธอ แต่จริงๆ แล้ว เขารู้สึกคล้ายคล้ายคลบลลือเกิน แต่ก็หนีไม่ออก

“แต่ดิฉันคิดว่า...เราไม่เคยพบกันมาก่อนนะคะ”

“ครับผมทราบ แต่รู้สึกแปลกๆ เอละ” ก้นยั้วเระกสติของตนกลับมา และเริ่มต้นเข้าสู่งานเสียที แต่แค่เริ่ม คะแนนเธอก็น่าโด่งคู่แข่งคนอื่นชนิดไม่ติดฝุ่นแล้ว พอเขาบอกให้เธอแนะนำตัวเป็นภาษาอังกฤษ เสียงของเธอก็หวานไพเราะจับใจ ออกเสียงสูงต่ำใกล้เคียงเจ้าของภาษา และแน่นอนว่าเจือสำเนียงของชาวออสซี่ออกมาด้วย แค่นี้เขาก็รู้แล้วว่าผู้หญิงที่พานิตเลือกให้เป็นใคร

ทว่าเขายังต้องให้เธอตอบคำถามเช่นคนอื่นๆ แต่ละคำถามเธอจะนั่งคิดอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะเรียบเรียงออกมาอย่างเป็นระเบียบ ทุกคำตอบสร้างความประทับใจให้เขายิ่งขึ้นไปอีก

“คุณทราบไหมครับว่าตำแหน่งที่สัมภาษณ์งานคือตำแหน่งอะไร”

“ทราบค่ะ” เธอตอบยิ้มๆ “และดิฉันได้แจ้งคุณนิก้าไปแล้วว่า มีประสบการณ์จากแผนกประชาสัมพันธ์ แต่เมื่อเธอคิดว่าดิฉันจะสามารถทำงานเลขานุการได้ ดิฉันก็จะพยายามอย่างเต็มที่ค่ะ”

เธอบอกอย่างถ่อมตัว แต่กระตือรือร้นอยู่ในที ไม่รีบบอกว่าทำได้ดี อวดอ้างสรรพคุณของตนเองมากจนเกินงามอย่างผู้สมัครคนอื่น จะว่าไป

เวลานี้ผู้สมัครคนอื่นคะแนนติดลบไปหมดแล้วในสายตาของเขา จนแทบไม่ต้องเสียเวลาล้มภาชนะคนที่เหลืออีก แต่เขาก็ทำเช่นนั้นไม่ได้

“คุณมีภูมิลาเนาอยู่กรุงเทพฯ ถ้าต้องเดินทางมาไกลแบบนี้ พ่อแม่จะไม่เป็นห่วงหรือครับ”

“ดิฉันมีแต่คุณแม่ค่ะ และท่านห่วง ไม่อยากให้ดิฉันมาไกลเพราะดิฉันเป็นลูกคนเดียว แต่ที่บ้าน มีคุณน้า คุณตาและคุณยายอยู่ด้วย ดิฉันจึงไม่ห่วงและเรียนตรงๆ ว่าดิฉันต้องการหางานทำนอกกรุงเทพฯ เพราะหลังจากที่ทำงานมาหนึ่งปี รู้สึกว่าต้องสูญเสียเวลาไปบนถนนโดยเปล่าประโยชน์วันละหลายชั่วโมง ดิฉันคิดว่า ตัวเองชอบอยู่กับธรรมชาติมากกว่าความแออัดจอแจในเมืองหลวงค่ะ”

“อืม...” เขาพยักหน้ารับ เรียกฟอร์มผู้บริหารกลับมาได้ในที่สุด “ดีครับ”

เขาคุยเรื่องเงินเดือนที่เธอต้องการอีกเล็กน้อย จนได้ราคาที่น่าพอใจทั้งสองฝ่าย สำหรับเขาคิดว่าได้เลขาฯ ที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีก็เหมือนได้โบนัสมา เพราะจะได้ติดต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายขายจากบริษัทต่างประเทศง่ายขึ้นโดยไม่ต้องให้เขาจัดการเอง เพราะเป็นส่วนหนึ่งที่ผานิตบ้นตลอดเวลาว่าหล่อนไม่เหมาะกับงานที่กำลังขยับขยายออกไป จึงควรจ้างเลขาฯ ที่มีความสามารถสูงกว่าหล่อนได้แล้ว

“เอาละ คงมีเท่านี้” เขาจดบันทึกยกยกลงในสมุดบันทึกส่วนตัวของเขา “ขอบคุณมากครับ แล้วผมจะติดต่อกลับไป”

“ขอบคุณมากเช่นกันค่ะ” เธอคลี่ยิ้มบาง ก่อนยกมือขึ้นกระพุ่มกลางอกและไหว้อย่างอ่อนช้อยอีกครั้ง แล้วเดินจากไป...

กัณย์ลัมภษณห์หญิงสาวอีกคนตามมารยาท พอลิ้นสุดลงผานิตก็รีบเคาะประตู และฉีกยิ้มกว้างเดินเข้ามา

“คุณกัณย์เลือกได้หรือยังคะ”

กัณย์หมุนปากกาเล่น ทำหน้าเบื่อหน่าย กลบเกลื่อนความตื่นเต้นในดวงตาลงไปเสีย

“ไม่รู้สิครับ บางทีผมคิดว่า พี่นิตน่าจะทำงานกับผมต่ออีกสักหน่อย”
เขากระเซ้า แต่น้ำเสียงนั้นทำให้คนฟังถึงกับยกมือทาบอก

“ว้าย ไม่เอาอะคะ พี่คิดว่าคุณกันย์จะชอบหนูวิมาลาแล้วเสียอีก พี่กับคุณนิยายังแอบชมเลยว่าสวยเหมือนนางในวรรณคดี เรียบร้อยแบบนี้แหละที่คุณกันย์ต้องถูกใจ”

“นี่ผมหาเลขาฯ หรือว่าหาแฟนกันแน่ครับเนี่ย” เขาเลิกคิ้ว

“โอ้ ก็หาเลขาฯ สิคะ แต่คุณกันย์เลือกมาก คนไหนๆ ก็ไม่เอา คนนี้พี่เห็นว่าคุณสมบัติพร้อม หรือถึงจะไม่สวยเท่านี้ แต่คุณสมบัติเธอก็ยังได้ นี้อยู่สวยก็ยิ่งเหมาะ ไม่อายเวลาต้องตามคุณกันย์ไปทำงาน”

กันย์ยังทำหน้าเนือยๆ จนผานิตต้องรีบมานั่งเก้าอี้ตรงหน้า และเกาะโต๊ะอย่างคาดหวัง

“ตกลงคุณกันย์เลือกเธอเถอะนะคะ พี่อยากไปเลี้ยงหลานเหลือเกิน”

กันย์เงยหน้าขึ้นสบตาเลขาฯ สาวใหญ่ ก่อนจะฉีกยิ้มกว้าง...

“แค่ผมเห็นเธอ ผมก็รู้แล้วละครับว่าพี่กับคุณนิยายเลือกใคร”

“ที่จริง...” ผานิตลั้งเล “ตอนที่เห็นเธอครั้งแรก เธอทำให้พี่คิดถึงคุณอร...ขอโทษนะคะที่เอ่ยถึง...”

“ไม่เป็นไรครับ” แม่ปากจะบอกเช่นนั้น แต่รอยยิ้มของเขาหายวับไปทันที หรือที่เขาคิดว่าเธอคunning เพราะเธอมีบุคลิกคล้ายอรปรียา อดีตภรรยาของเขาในช่วงเวลาไม่กี่ปีแรกที่คบหาและแต่งงานกัน

“ไม่จริง เธอไม่เหมือนอร” เขาพึมพำคัดค้านทันที

“เธอไม่เหมือนคุณอรหรอกคะ แต่พี่หมายถึงตอนแรกคุณออร์ก็น่ารักเรียบร้อยอย่างผ้าพับไว้ แต่ตอนหลัง...”

“เอาเถอะครับ ผมไม่อยากคิดถึงผู้หญิงคนนั้นอีก” กันย์รีบหยุด เพราะไม่อยากคิดถึงภาพหญิงสาวแสนสวย งดงามราวกับนางฟ้าในครั้งแรกที่พบกัน แต่เวลาผ่านไป นางฟ้าคนนั้นค่อยๆ เปลี่ยนเป็นนางมาร ไม่เฉพาะกับเขา แต่ยังไปลงที่บุตรสาวคนเดียวของทั้งคู่...และอีกมากมายที่เธอทำ

“แต่คนนี่ พึกคิดว่า เธอน่าจะเรียบร้อยจากเนื้อใน หากเสแสร้ง ไม่นานก็ต้องปรากฏให้เห็น”

“ผม...” กัณย์เริ่มลังเล ไม่แน่ใจว่าเขาควรจะเสี่ยงอีกครั้ง เพราะในอดีตอภปรียาก็เอาเจ็บปวดแทบไม่เป็นผู้เป็นคน และเธอก็เสแสร้งได้นานจนผ่านพ้นการแต่งงานไปแล้วหลายปี

“คุณกัณย์ต้องการเลขาฯ ที่เก่งกว่าพี่นะคะ เด็กคนนั้นมีทุกอย่างที่คุณกัณย์ต้องการ และพี่ต้องขอโทษด้วยที่เอ่ยถึงคุณอร อีกอย่าง พึกคิดว่าผู้หญิงไม่ได้เหมือนกันทุกคน พี่ไม่อยากให้คุณกัณย์มองผู้หญิงเลวร้ายไปเสียหมด”

เขาฝืนยิ้มฝืดๆ

“ผมทราบดีครับ อีกอย่าง ผมต้องการจ้างเธอมาเป็นเลขาฯ ดังนั้นเธอจะเสแสร้งยังไงก็ไม่เกี่ยวกับผม ขอแค่ไม่กระทบเรื่องงานก็พอ”

“ใช่ค่ะ” ฆานิตหน้าขึ้นขึ้นหน่อย “ถ้าฉันพรุ่งนี้พี่จะโทร. ไปบอกให้เธอมาเริ่มงานต้นเดือนเลยนะคะ”

กัณย์ใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีตัดสินใจอีกครั้ง ก่อนพยักหน้ารับ

“ครับ และช่วยเธอเรื่องค่าเดินทางด้วยตามความเหมาะสม”

“ค่ะคุณกัณย์” ฆานิตยิ้มจนแก้มแทบปริ...เท่ากับว่า อีกหนึ่งเดือนครึ่งนับจากนี้ไป หล่อนก็จะได้ออกไปดูเล่ห์เหลี่ยมอยู่กับบ้านอย่างที่ตั้งใจแล้ว...

หลังจากได้รับโทรศัพท์จากฆานิตแล้ว วิมาลา ก็แจ้งความคืบหน้าให้แก่มารุต ทันทีที่ข่าวถูกส่งต่อไปยังอภปรียา หล่อนก็รีบโทรศัพท์นัดเธอไปพบอีกครั้งก่อนเริ่มงาน ซึ่งเธอก็เดินทางไปพบตามนัดพร้อมกับมารดาที่ร้านอาหารย่านชานเมือง เรียกว่าค่อนข้างห่างไกลจากผู้คน พอไปถึงมารุตกับอภปรียาก็นั่งรออยู่แล้ว

อภปรียารับไหว้เสร็จ ใบหน้าอ่อนหวานที่ตกแต่งไว้อย่างงดงามก็คลี่ยิ้มด้วยความปรีดา

“พี่ดีใจเหลือเกินที่งานของเราเริ่มต้นไปได้ด้วยดี”

“ค่ะ” วิมาลาพิมพ์ารับ คิดว่าตนได้รับงานเพราะความช่วยเหลือของ
นิยามากกว่าความสามารถของตัวเอง

“พี่นิยามบอกว่า พี่เลือกคนไม่ผิด เพราะไม่ต้องช่วยอะไรเลย เจ้านาย
ของเขาเลือกเองเลย” หล่อนบอกยิ้มๆ

“ค่ะ” เธอตอบได้เท่านั้น แล้วอรปรียากียื่นมือมาจับมือของเธอ
สายตาที่เต็มไปด้วยความดีใจเมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นเศร้าสร้อย มองเธอ
ด้วยความหวัง

“พี่ขอฝากความหวังทั้งหมดไว้ที่น้องน้ำผึ้งแล้วนะค่ะ ครั้นนี้พี่จะได้
เลี้ยงลูกหรือไม่ได้เลี้ยง ก็อยู่ที่น้องแล้วละ”

“พี่อย่าเพิ่งตั้งความหวังมากเกินไปเลยนะค่ะ” เธออ่อนวอน “น้ำผึ้งจะทำให้ดี
ที่สุดเท่าที่จะทำได้”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิคะ พี่รู้จักสามีพี่ดี ถ้าเขาไวใจใคร เขาจะบอกหมด
ทุกอย่าง ดังนั้น สิ่งแรกที่น้องต้องทำหลังจากเข้าไปทำงานแล้ว คือทำให้เขา
ไวใจเราที่สุดค่ะ”

เธอพยักหน้ารับหงอยๆ เพราะแค่คิดถึงใบหน้าเอางจริงเอางจังของกันย
แล้ว ก็ไม่รู้เลยว่าจะทำได้หรือไม่

“ผมว่า คุณอรเอภาพที่ถ่ายมาให้คุณน้ำผึ้งดูดีกว่านะครับ เธอจะได้
เข้าใจ”

“อ้อ จริงค่ะ” อรปรียาอุทาน ก่อนจะหยิบซองเอกสารจากข้างตัว
และดึงภาพข้างในออกมาปึกหนึ่ง พอเริ่มต้นอธิบาย น้ำตาก็คลอแว่ เลี้ยง
ล้นระริก

“มันเป็นภาพที่ไม่น่าดูนัก แต่น้ำผึ้งต้องดูค่ะ จะได้เห็นว่าพี่ต้องเจอ
อะไรมาบ้าง” หล่อนเปิดภาพแรกที่ดู วิมาลาเห็นถึงกับตกใจ แต่มารดาของ
เธออุทานเสียงดัง

“ตาย อะไรจะรุนแรงกันขนาดนั้น”

ภาพนั้นเป็นภาพด้านข้างของอรปรียา ที่บนแก้มมีรอยนิ้วมือชัดเจน ภาพต่อๆ มาเป็นภาพบนร่างกายของเธอ ที่มีรอยฟกช้ำหลายจุด

“เขารมธร้ายค่ะ ถ้าจิตใจเขาเมื่อไหร่ ต้องลงไม้ลงมือตบตีอแบบนั้น ทุกครั้งค่ะ จนอรทนไม่ไหว ไปหาหมอ เขาก็บั่นทิกเป็นหลักฐานไว้ค่ะ ร่องรอย...เอ่อ...การมีเพศสัมพันธ์...” หล่อนอีกอัก มารุตจึงช่วย

“เรียกว่าถูกสามึงบังคับจิตใจดีกว่าครับ และถึงจะแต่งงานกัน เขาก็ไม่มีสิทธิ์ทำแบบนั้น”

คนไม่เคยแต่งงานหน้าแดงแจ๋...ทั้งอายุที่ต้องมาฟังเรื่องในมุ้งของ คู่แต่งงานและความวิปริตของกันย์

“หลักฐานนี้สามารถใช้ฟ้องหย่ากับสามึงของคุณอรได้ เพียงแต่คุณอริยังทำแบบนั้นไม่ได้เพราะเอกสารปลอมที่สามึงของเธอทำขึ้นมา”

“เขากับคนของเขาร่วมกันปลอมเอกสารขึ้นมาค่ะ ใส่ร้ายพี่ต่างๆ นานา ว่าสร้างความเสียหายให้แก่บริษัทจำนวนนับพันล้าน และใช้เงินก้อนใหญ่ซื้อพยานหลายคน พี่สู้เขาไม่ได้เลย” น้ำตาหญิงสาวร่วงเเฉะ มารุตรีบยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ลูกความ

“ใจเย็นๆ นะคะคุณอร” วาสนาปลอบ “ลูกสาวของพี่จะทำงานนี้ให้เต็มที่ค่ะ หัวอกลูกผู้หญิงเหมือนกัน พี่เข้าใจคุณอริดีค่ะ”

คนที่ต้องลงมือกลับกลืนน้ำลายเอือก แค่เริ่มต้น ภาพของกันย์ก็เหมือนยักษ์เหมือนมารเสียแล้ว และเธอจะต้องทำงานกับคนแบบนี้อย่างน้อยก็หลายเดือน...ซึ่งไม่ว่าตนจะทำงานได้สำเร็จอย่างที่มารดากับอรปรียาตั้งความหวังเอาไว้หรือไม่

“ขอบคุณมากค่ะพี่วาด” อรปรียาคลี่ยิ้ม ริมฝีปากสั้นๆ “ตอนนี้อรคิดถึงลูกมากค่ะ ไม่ได้เจอแกมาเกือบสองปีแล้ว คุณกันย์ไม่ให้อรได้เจอลูกเลย นี่ยังดีนะค่ะที่หนูพิมพ์อยู่กับคุณย่า ถ้าอยู่กับพ่อ อรคงจะขาดใจเพราะเขาลงไม้ลงมือกับลูก ฟาดลูกแรงๆ หลายครั้งจนอรกลัว”

วิมาลายกมือกุมลาคอด้วยความหวาดหวั่น

“แต่น้องน้ำผึ้งไม่ต้องกลัวนะคะ กับคนนอก คุณกันย์จะเป็นสุภาพบุรุษมากค่ะ เขาจะปฏิบัติกับพนักงานอย่างดีทุกคน ไม่แสดงออกให้ใครเห็นเลยว่าภายใต้หน้ากากของเขา เป็นสุภาพบุรุษจากนรกเสียวละค่ะ” อรปรียารับรอง พร้อมๆ กับขู่อไปในเวลาเดียวกัน

“คุณน้ำผึ้งไม่ต้องกลัวหรอกครับ คนของคุณอรอยู่ที่นั่นคอยให้ความช่วยเหลือคุณอยู่ตลอดเวลา มีอะไรก็แจ้งคุณน้า เธอทำงานอย่างซื่อสัตย์กับคุณอรมาตลอด เพราะคุณอรเป็นคนพาเธอเข้าไปทำงานที่นั่นครับ ทุกวันนี้ก็ยังให้ความช่วยเหลือกันอยู่”

วาสนาหันมามิ้มให้กำลังใจบุตรสาว วิมาลาหมดเรี่ยวแรงจะเปิดดูภาพต่อไปอีก จึงจับรวบรวมยี่นคินให้อรปรียาที่เริ่มต้นอธิบาย

“พี่คิดว่า คุณกันย์จะเก็บเอกสารไว้ที่ทไวไลท์ แต่คนของพี่ค้นหาแล้วหลายรอบก็ไม่เจอ ที่ใหม่คนของพี่ไม่ได้ตามไปทำงานที่นั่นด้วย พี่เข้าใจว่าเขาน่าจะเก็บเอกสารทั้งหมดไว้ที่สตาร์ไลต์แล้ว แต่พี่จะต้องแน่ใจว่ามันอยู่ตรงไหนก่อน คนของพี่ถึงจะช่วยให้ได้”

“แล้วเลขาฯ คนเก่าของคุณกันย์ล่ะคะ ขอความช่วยเหลือจากเธอไม่ได้หรือ” วิมาลาสงสัย

“พี่ไม่กล้าหรอกค่ะ” อรปรียาส่ายหน้าช้าๆ ดวงหน้าสวยเศร้าสร้อย “คุณนิตเป็นญาติห่างๆ กับคุณกันย์ ลูกชายของคุณนิต คุณกันย์ก็ส่งเรียน เธอไม่มีทางทรยศคุณกันย์แน่ๆ ค่ะ และไม่ว่าคุณกันย์จะพูดอะไร คุณนิตก็เชื่อหมดทุกอย่าง ตอนนั้นเธออยากจะออกไปเลี้ยงหลาน พี่าก็เลยรีบแจ้งพี่”

“ถ้าอย่างนั้นก็จงหะดีเลยคะ” วาสนาแทรกขึ้น

“ค่ะ ที่อรให้น้องน้ำผึ้งสมัครไปที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ก่อนเพราะว่ามีประสบการณ์ด้านนี้มา อยู่ๆ จะไปสมัครตำแหน่งเลขาฯ เลยจะเป็นที่สงสัยแล้วค่อยให้พี่น้าช่วยเลือกขึ้นมา ตอนนี้เราต้องทำทุกอย่างให้แนบเนียนที่สุด ถ้าน้องน้ำผึ้งจะติดต่อกับพี่ ก็ฝากผ่านพี่น้า อายาโหร. มาหาพี่โดยตรง เพราะคุณกันย์จะสงสัย เขาเป็นคนขี้ระแวงมาก ไม่เคยไว้วางใจใครเลย นอกจาก

คนสนิทๆ เท่านั้น และถ้าวันใดเขาไวใจน้องน้ำผึ้งแล้ว วันนั้นเขาจะบอกทุกอย่าง”

วิมาลาหลับตา...ได้แต่อธิษฐานในใจว่า ขอให้เธอผ่านพ้นช่วงเวลาอันเลวร้ายไปได้ และหวังเหลือเกินว่า จะได้รับข้อมูลให้เร็วที่สุดเท่าที่ตนจะทำได้ แล้วเธอจะรีบหนีจากที่นั่นทันที

หญิงทั้งสองขอตัวกลับไปแล้วพร้อมเงินก้อนใหญ่...มารุตกับอรรษยามองตามจนลับสายตา แล้วฝ่ายชายก็เอ่ยขึ้น

“คุณแน่ใจนะเจ้าหมอนั้นจะหลงแม่หนูนี้จริงๆ ผมดูแล้ว เห็นว่าเธอยังเป็นเด็กกะโปโลอยู่เลย”

“ถ้าเท่าที่เลือกคนที่คุณเสนอมา คนนี้ก็เข้าท่าที่สุดแล้วละค่ะ คุณไม่เห็นหรือคะว่าคุณกันย์เลือกแม่เด็กนี่ทันที”

มารุตถอนใจออกมาเอือกใหญ่

“ก็ขอให้จริงเถอะ...จะได้บริหารจัดการเรื่องหย่าให้เสร็จๆ เสียที”

“ค่ะ อรก็อยากให้เรื่องมันจบๆ ลง อย่างน้อย เขาก็ควรจะให้อะไรบ้าง ไม่ใช่มาแต่ตัวแบบนี้ ตอนนี้จะฟ้องหย่าก็ได้ ไรท์ถ่ายรูปไว้แล้ว ไม่ได้แจ้งความตั้งแต่ตอนนั้น คุณก็บอกว่ามันกลายเป็นการสมยอม เอาผิดไม่ได้อีก แต่จะให้รอรจนแยกกันอยู่ครบสามปี ก็นานเกินไป อรรอไม่ไหวแล้ว เพราะคิดถึงลูกเหลือเกิน”

มารุตพยักหน้า...เพราะคุยกันเรื่องนี้มาหลายครั้ง

“ว่าแต่คุณส่งเด็กไปให้สามีคุณแบบนี้ ไม่หึงเลยรี”

“ไม่แล้วค่ะ ความรักมันหมดไปตั้งแต่ตอนท้องพิมพ์แล้ว มันค่อยๆ จืดจางลงโดยไม่รู้ตัว เขาก็เหมือนกัน ค่อยๆ ห่างออกไป เหมือนเรารู้ว่าเราไม่ได้รักกันอีกแล้วมั้งคะ”

“ดี เพราะมันจะได้ไม่มีเรื่องอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง ถ้าตัดสินใจทำแบบนี้ ก็หันหลังกลับไม่ได้ และต้องอย่าใจอ่อนเป็นอันขาด ผมทำคดีพวกนี้

มาเยอะแล้ว ตอนหลังกลายเป็นเรื่องโละฟอกกันหลายครั้ง”

“คุณไม่ต้องห่วงเลยคะ ครั้งนี้ไม่มีโละฟอกแน่” อรปรียาหัวเราะเบาๆ ขณะเก็บภาพของตนใส่ซองตามเดิม...ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีชมพูอ่อน คล้าย้มบางๆ ก่อนพิมพ์อย่างหมายมาด “คราวนี้...ทไวไลท์จะต้องตกเป็นของ อร...เพราะมันเป็นสิทธิ์ที่อรควรจะได้มาตั้งแต่แรกแล้ว...”

วิมาลากลับบ้านพร้อมด้วยเงินสดสามแสนบาทในกระเป๋า ก่อนถึงบ้าน เธอแวะที่บ้านของเจ้าหนี้รายใหญ่เพื่อจ่ายเงินที่ค้างไว้ทั้งหมดพร้อม ดอกเบี้ย เงินจำนวนมากหายวูบไปทันที ที่เหลือเธอก็มอบให้มารดาไว้สำหรับ เป็นค่ายาในอีกหลายเดือนข้างหน้า ก่อนที่ตนเองจะเก็บกระเป๋า เตรียมตัว ให้พร้อมสำหรับการทำงานในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

เมื่อถึงวันเดินทาง...วิมาลาแทบไม่อยากออกจากห้องเอาเสียเลย แต่รับเงินมาแล้วจึงจำใจต้องลากกระเป๋าเดินทางออกมา เห็นนาตยา น้องของ เธอ นั่งรออยู่แล้วด้วยใบหน้าไม่ค่อยสดชื่นนัก

“พี่วาดแน่ใจหรือคะที่จะให้หลานไปทำงานเสี่ยงๆ แบบนั้น” หล่อนเอ่ย ถามขึ้นอีก หลังจากได้หักท้วงมาหลายครั้ง

“เสี่ยงที่ไหน แค่นี้หาข้อมูลเฉยๆ ถ้ามีจังหวะก็ทำ ถ้าไม่มีก็รีบออก” วาสนาทำเสียงเซียวใส่น้องสาวที่กลัวจนหัวหด ทั้งที่ในอดีตหล่อนเป็นคน ติดคุกแท้ๆ ยังไม่กลัวเลย “งานสบายแบบนี้ เงินดีแบบนี้ ไม่รับก็โง่แล้ว อีกอย่าง เงินก็รับของเขามาแล้วด้วย”

“ยาจะไม่ว่าอะไรเลยถ้ามันเป็นงานสุจริต แต่นี่อะไร ให้ลูกไปรับงาน ขโมยของชาวบ้าน พี่เป็นแม่ประสาอะไรกัน” นาตยาโวยเสียงดัง

“ขโมยที่ไหน” วาสนาหันไปตวาดน้องสาวและแจกแจง “เราช่วยคนที่กำลังเดือดร้อนต่างหาก ผัวของคุณอรทำร้ายกลั่นแกล้งเธอสารพัด ถ้า น้ำผึ้งทำงานสำเร็จก็ถือว่าทำบุญและเราก็ได้เงินอีกด้วย”

“เอาเถอะ เอาเถอะ” ยายประนอมกระຍ่องกระแย่งเข้ามาห้ามทัพ

บุตรสาวทั้งสองที่เริ่มต้นเถียงกันเรื่องเดิมอีกครั้ง “มาถึงปานนี้แล้ว จะเถียงกันอีกทำไม ไม่ใช่แค่ได้เงินมาอย่างเดียว ยังจ่ายหนี้ไปแล้ว พูตไปจะมีประโยชน์อะไรอีก”

นาตยาสะบัดหน้าพริต ไม่พอใจตั้งแต่หลานสาวหัวอ่อนยอมให้มารดาเกลี้ยกล่อมแล้ว ทั้งนี้เป็นเพราะตนคือผู้เลี้ยงดูหลานมากับมือตั้งแต่เบาะะย้อมรักและห่วงใยเป็นธรรมดา

“น้ำผึ้งก็ตามใจแม่ไปหมด” หล่อนไม่รู้จะโทษใคร ก็ไปลงที่หลาน

“เ็น้ายขา น้ำผึ้งไม่ได้อยากทำงานนี้หรอกค่ะ แต่เพื่อพวกเราทุกคนนะค่ะ แม่ต้องการเงินจ่ายค่ายาเดือนละตั้งหลายหมื่น” วิมาลาเดินไปเกาะแขนน้ำสาว

“รีบไปได้แล้วน้ำผึ้ง เดี่ยวจะตกเครื่อง ไม่ต้องอธิบายให้คนตื้อด้านฟังหรอก” พี่สาวบ่นกระปอดกระแปด หงุดหงิดน้องสาวที่ไม่เคยมีความเห็นลงรอยกันสักเรื่อง “ถ้าฉันขับรถเองได้ ก็ไม่ต้องรบกวนแกแล้ว”

นาตยาเตือนพี่สาวอีกรอบ ก่อนจะกอดหลานสาวอำลา พอห่างออกมา น้ำตาก็ทำท่าจะหยด

“รักษาเนื้อรักษาตัวนะลูก ถ้ามันเสี่ยงนักก็หยุดเสีย เราไม่จำเป็นต้องเอาตัวเองเข้าแลกขนาดนั้น อนาคตหนูยังอีกไกล ถ้าอดทนทำงาน หนักเอาเบาสู้ วันหน้าก็จะสบายเอง ไม่ต้องทำแบบนี้ก็ได้”

“โอ๊ย ทำงานหนักเอาเบาสู้ เมื่อไหร่จะได้เงินมา แกอย่าลืมนะว่าบ้านนี้เป็นของใคร ทำงานเงินเดือนต๊อด้อย่างแะ เมื่อไหร่จะได้เป็นเจ้าของบ้านแบบนี้” วาสนาโวยลั่นที่ได้ยินน้องสาวสอนหลาน

“รู้ค่ะว่าเพราะความเห็นแก่สบายของพี่ยังไงละ ถึงได้บ้านหลังนี้มาและความเห็นแก่สบายของพี่เหมือนกัน ที่ทำให้พี่ต้องเข้าคุก ตอนนีพี่กำลังจะทำอย่างนั้นกับลูก” นาตยาตอบโต้

“เอ๊ะ นังนี้ ด่าพี่ด่าเชื้อ” วาสนาชี้หน้า ทำให้ยายประνομต้องเข้าขวางอีกหน

“หยุดเสียที พี่น้องจะค่าประจันกันไปถึงไหน”

วิมาลาเห็นแล้วน้ำตาก็แทบหยุด...แม้จะเป็นสายเลือดของवासना แต่นิสัยของเธอค่อนข้างไปเหมือนนาคยา ที่แม่ไม่ได้ร่ำเรียนสูงเพราะไม่ได้เรียนดี จนได้ทุนอย่างพี่สาว แต่ก็ขยันทำงาน พอพี่สาวได้เป็นบ้านเล็กของซัชชัย หล่อนก็ถูกชักชวนให้มาดูแลบ้าน เลี้ยงหลานสาวตั้งแต่แบเบาะ ขณะที่वासना ทำแต่งงานงๆ น้ากับหลานจึงรักและสนิทสนมกันยิ่งนัก

คนชื่ออย่างนาคยาสั่งสอนหลานแต่สิ่งที่ดีๆ สอนให้เป็นกุลสตรี เรียบร้อยยากกับผ้าพับไว้ เมื่อหล่อนเองก็ตัดสินใจเป็นสาวแก่ เมื่อคิดว่าจะไม่มีลูกของตนเอง ก็ทุ่มเทความรักทั้งหมดให้แก่หลาน และทันทีที่รู้ว่าพี่สาวมีแผนจะทำอะไร หล่อนก็คัดค้านหัวชนฝามาตลอด

“พอเถอะคะน้าย” เธอเดินเข้าไปกอดน้า “น้ำผึ้งตั้งใจแล้วว่าถ้ามันเสี่ยงมาก น้ำผึ้งก็จะหาข้อมูลที่พวกเขาต้องการแล้วก็หยุด ไม่ยอมเสี่ยงอะไรที่ไปจำเป็นอย่างเด็ดขาด น้าอย่าไม่ต้องห่วงนะคะ”

นาคยากอดหลาน...น้ำตาหยุด ก่อนจะหันไปมองพี่สาวด้วยความแค้นและบ่นออกมา

“เรื่องดีๆ ไม่เคยสอนลูก...”

“เอ๊ะนี่” วาสนาตาวาว

“แม่ขอละ หยุดเสียที” ผู้สาวใส่อ้อนวอน

“น้ำผึ้งก็ขอด้วยคะ” เธอกราบน้าสาวที่บนไหล่ “แล้วน้ำผึ้งจะโทร. มาบ่อยๆ นะคะ”

“จะลูก แต่จำคำของน้ำไว้นะ ว่าความดีเอาชนะทุกสิ่งได้ เชื่อว่า แม้จะไม่เห็นผลในวันนี้ ก็จะเป็นกันในวันหน้า ขอให้พี่น้ำผึ้งมุ่งมั่นทำแต่สิ่งที่ดี สิ่งใดที่ชั่วอย่าทำ” คนพูดเน้น และปรายตาไปทางพี่สาวที่มีความคิดต่างกับตนลิบลับ “และถ้าทำไม่ได้ ก็กลับมาซะ ถึงจะอยู่ที่นี้ ลำบากหน่อย รู้จักจนรู้จักเขียม เงินทองที่ได้มาแต่ละเดือนก็พอกินพอใช้ ไม่เห็นจะต้องไปกู้หนี้ยืมสินใคร” อีกครั้งที่หล่อนพาดพิงถึงพี่สาว ที่สร้างปัญหาให้บุตรสาวต้อง

ตามแก้ไข

วาสนาสะบัดหน้าพริต ก่อนจะแหว

“เสี่ยงกันเสร็จหรือยัง หรือต้องรอให้เครื่องบินออกเสียก่อนล่ะยะ”

นาตยาไม่ตอบพี่สาว นอกจากจูงมือหลานออกจากบ้านไป และทำหน้าที่เป็นสารภีพาวิมาลาไปส่งสนามบิน ทั้งสองยังล่ำลากันอีกนาน โดยไม่วายटकเตือนหลานสาวก่อนจะปล่อยขึ้นเครื่องบินด้วยความอาวรณ์

๓

มือที่ลากกระเป๋าเดินทางเต็มไปด้วยเหงื่อจนเธอต้องเช็ดเข้ากับกระโปรงยาวหลายๆ ครั้งกว่าจะรวบรวมความกล้าทั้งหมดเดินผ่านประตูทางออก เพื่อมองหาป้ายจากโรงแรม ซึ่งผานิตแจ้งว่าจะส่งมารับพร้อมแขกที่เดินทางมาในเที่ยวบินเดียวกัน

เธอมองเห็นป้ายโรงแรมแล้ว กำลังจะเดินไปหา ถ้าไม่ได้ยินเสียงเรียกเสียก่อน

“เฮ้...ทางนี้” ชายคนหนึ่งโบกมือจากด้านหลังพนักงานของสตาร์ไลต์ เธอมองเลยไปที่ตาโต...รีบยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะคุณกันย์”

“มาทางนี้เถอะ” เขาเดินตรงเข้ามารับกระเป๋าเดินทางจากมือของเธอ แล้วออกนำหน้า “รถจอดอยู่ทางโน้น”

“แต่ คุณผานิตบอก...”

กันย์มือโบกในอากาศ

“รถของโรงแรมเต็มแล้ว วันนี้แขกเยอะ บังเอิญผมมาทำธุระใน

ตัวเมืองก็เลยแวะมารับแทนคนขับรถ จะได้ประหยัดน้ำมัน”

“อ้อ...ค่ะ” แข้งขาของเธอพานจะลั่นเอาตื้อๆ แค่ว่าจะต้องเริ่มทำงานกับกันย์ก็ทำให้หวาดหวั่นมากพอแล้ว นี่ต้องมานั่งรถคันเดียวกับเขาอีก แต่เธอก็ไม่มีทางเลือก เมื่อรถของโรงแรมเต็มและเขายกกระเป๋าขึ้นรถเรียบร้อยแล้ว เธอจึงจำต้องเดินไปขึ้นรถของเขาด้วยแข็งขาสั้นๆ

“คุณมีอะไรต้องซื้อหรือเปล่า พวกของใช้ส่วนตัวนะ” เขาเอื้อเฟื้อ

“หะ...ที่ใกล้ๆ รีสอร์ทไม่มีร้านขายของชำเธอคะ” เธอยังตกใจไม่หาย

“มีเหมือนกัน แต่ของแพง ส่วนใหญ่พนักงานจะฝากเจ้าหน้าที่จัดซื้อมาซื้อของในเมือง หรือบางคนก็รวมค่าน้ำมันขับรถมาซื้อในวันหยุด ส่วนร้านขายของชำใกล้ๆ รีสอร์ทก็มี แต่พวกเขาจะซื้อในกรณีฉุกเฉินจริงๆ เพราะราคาแพง ดังนั้นถ้าคุณต้องการของใช้ส่วนตัว ผมจะจัดส่งให้คุณ แล้วจะเลยไปธนาคาร อีกหนึ่งชั่วโมงจะกลับมารับ ดีกว่าให้ไปนั่งเบื่อบรรยากาศที่ธนาคารกับผม”

“ถ้างั้น...ก็ได้ค่ะ” เธอตอบรับอย่างว่าง่ายเมื่อไม่ต้องรบกวนเขามาก และยังมีเวลาส่วนตัวอีกด้วย กันย์ผิวปากหวิวก่อนจะหักเลี้ยวพวงมาลัยเข้าสู่ถนนใหญ่ ทำทางสบายอารมณ์ ต่างจากเธอที่หนึ่งจนตัวเกร็งไปหมดแล้ว

ระยะทางจากสนามบินเข้าตัวเมืองไม่ไกลนัก แต่ก็ไม่มีใครพูดทำลายความเงียบงันที่ปกคลุมไปทั่ว จนกระทั่งกันย์ขับรถมาจอดตรงหน้าห้างใหญ่ และกำชับว่าจะมารับเธอในหนึ่งชั่วโมง พร้อมกับยื่นนามบัตรให้ ว่าหากเขายังมาไม่ถึงให้โทร. เข้าโทรศัพท์มือถือของเขาได้

วิมาลาไม่คิดจะทำเช่นนั้น เพราะเธอสามารถรอได้ ด้วยเป็นคนใจเย็นมาแต่ไหนแต่ไร หากเขาจะมาช้าสักเล็กน้อย ก็ตั้งใจว่าจะหาร้านกาแฟนั่งดื่มระหว่างรอ ดีเสียอีกที่ไม่ต้องอยู่กับเขาตามลำพัง

หญิงสาวจากกรุงเทพฯ เลือกซื้อข้าวของที่จำเป็นอย่างสบายอารมณ์ เพราะมีเวลาเหลือเฟือ หนึ่งชั่วโมงตรงจึงมารอตรงจุดนัดพบ เห็นกันย์นั่งรออยู่ที่ร้านกาแฟใกล้ทางออกแล้ว พอเขาเห็นเธอก็โบกไม้โบกมือ และตรงเข้ามาช่วยถือของ แม้เธอจะบ้ายเบี่ยงอย่างไรเขาก็ไม่ฟัง หัวอุ้งพลาสติก

ทั้งหมดไปถือเสียเอง พอไปถึงรถก็จัดการเก็บไว้ท้ายรถเช่นเดิม

“มีอะไรที่ต้องการอีกไหม?” คิ้วหนาเลิกขึ้นข้างหนึ่ง

“ไม่มีแล้วค่ะ” เธอรีบสั่นหน้า

“งั้นก็ตรงเข้ารีสอร์ตกันเลย” เขาไม่เสียเวลาตัดสินใจ และคราวนี้ไม่ปล่อยให้ในรถเงียบงันอีก เมื่อเริ่มต้นชวนคุย “ขอต้อนรับสู่สตาร์ไลต์ บ้านหลังใหม่ของคุณ” ไม่เพียงแต่น้ำเสียงอบอุ่นเท่านั้น รอยยิ้มที่เขาหันมามอบให้ก็อบอุ่นไม่ต่างกัน จนความหวาดผวาทอนแรกคลายลงไปโดยไม่รู้ตัว แล้วเธอก็ยิ้มตอบ

“ขอบคุณมากค่ะ”

“คุณมีชื่อเล่นหรือเปล่า หรืออยากจะให้ผมเรียกว่าอะไร เพราะอย่างน้อยเราจะต้องทำงานด้วยกันไปอีกนาน ผมต้องการเป็นกันเองกับพนักงานมากที่สุด”

นี่กระมังที่อรปริยาบอกว่าเขาจะปฏิบัติต่อพนักงานอย่างดีทุกคน แต่เธอเตรียมตัวรับอย่างดี จึงไม่ยอมตกหลุมพรางของเขา แต่ก็ยังคงตอบกลับไปอย่างมีมารยาท

“คุณแม่เรียกดิฉันว่าน้ำผึ้งค่ะ”

“น้ำผึ้ง...อืม...ช่างตั้งชื่อดีจริง เหมาะกับตัวคุณมาก” เขาเอ่ยชมน้ำเสียงของเขาทุ้มนุ่มฟังสบายหู...วิมาลาคิดว่าเป็นคำชมที่แทบจะทำให้ตัวของเธอลอยรากับลูกโป่ง ทั้งที่เคยได้ยินคำพูดเช่นเดียวกันนี้มาหลายครั้ง แต่ไม่มีครั้งไหนฟังแล้วจริงใจเหมือนคำชมของกันย์

“งั้นผมจะเรียกคุณว่าน้ำผึ้งก็แล้วกัน” เขาบอกคล้ายขออนุญาต กล้วยๆ

“ค่ะ”

“งานของคุณเริ่มต้นวันพรุ่งนี้ ฟินิตจะเป็นคนบอกคุณว่างานของคุณมีอะไรบ้าง คุณคงจำเธอได้”

“จำได้ค่ะ แล้วเธอจะย้ายไปทำงานแผนกไหนหรือค่ะ” เธอแสँगถาม

“เธอต้องการออกไปเลี้ยงหลานนะ” เขาทำหน้าที่เบื่อน่าย “ลูกชายของพี่นิตย้ายไปทำงานที่สงขลา เธอไม่อยากปล่อยหลานให้พี่เลี้ยงดูแล ผมเลยต้องหาเลขๆ คนใหม่ แต่คุณไม่ต้องห่วงหรอกนะ เธอจะช่วยดูแลคุณหนึ่งเดือน และถ้ามีปัญหาอะไรก็โทร. ถามได้ตลอดเวลา”

“ขอบคุณมากค่ะ” วิมาลาได้ยื่นมือโง่ใจ

“งานที่ไม่หนักมากหรอก ช่วงนี้ค่อนข้างยุ่งแต่ก็เป็นปลายฤดูท่องเที่ยวแล้ว แต่ฤดูฝนจนถึงต้นฤดูหนาวจะเจียบ เราต้องเดินทางไปต่างประเทศเพื่อโปรโมตบริษัทของเรากับบริษัททัวร์ ที่ไหนมีจัดนิทรรศการก็ต้องไป เราต้องสร้างคอนเนกชันที่ดีเอาไว้ เพราะแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวจากสแกนดิเนเวีย ยุโรป มาพักที่รีสอร์ทปีละจำนวนมาก”

เธอหายใจโล่งได้ไม่กี่วินาที พอได้ยืนยันว่าจะต้องเดินทางไปต่างประเทศกับเขา ลมหายใจก็ติดที่ลำคออีกครั้ง แต่เขาดูไม่สนใจ เพราะยังคุยเรื่องงานต่ออย่างตั้งใจ

“คุณคงจะทราบรายละเอียดมาบ้างแล้วว่าผมดูแลรีสอร์ทสองแห่งคือทไวไลท์กับสตาร์ไลท์ ที่แรกค่อนข้างอยู่ตัวแล้ว ผมจึงไปดูแลแค่อาทิตย์ละสองวัน”

เธอทราบเรื่องนี้ดีจากอปรียา ซึ่งเป็นผู้สมควรได้รับรีสอร์ทที่หล่นกับกันย์ทำรวมกันมา ไม่ใช่ปล่อยให้เขายึดทั้งสองแห่งไปเป็นของตนเองเช่นนี้ แต่เธอก็ยังคงเจียบฟัง

“เราจะเดินทางไปทไวไลท์ที่อยู่ห่างจากที่นี่ไปราวสี่สิบห้านาทีตอนเช้าวันจันทร์ และอยู่ที่นั่นจนถึงเย็นวันอังคาร แล้วก็กลับมาที่นี่ ทำงานต่ออีกสามวัน ถ้าไม่มีเรื่องด่วน คุณก็就不用ตามตัว ปกติคุณจะมีเวลาพักผ่อนอาทิตย์ แต่ถ้าเรียกตัวด่วน ผมก็จ่ายค่าล่วงเวลาตามชั่วโมงที่ใช้งานคุณ”

“ค่ะ” เธอได้แต่เพิ่มพารับ เท่าที่ฟัง เขาก็ดูเหมือนจะเอาใจใส่ต่อความรู้สึกของพนักงานดี ไม่เอาเปรียบอะไร แต่ของแบบนี้ตอนแรกก็พูดได้ถึงเวลาจริงๆ ค่อยมาดูก่อนอีกทีจึงค่อยสรุป เพราะเธอเตรียมตัวเตรียมใจ

มาแล้วว่าจะต้องหนักแน่นให้ถึงที่สุด ไม่เชื่อแค่คำบอกเล่าเป็นอันขาด

“มีคำถามอะไรไหม?” อยู่ๆ เขาก็หันมาถาม เธอจึงสั่นศีรษะเร็วๆ เป็นคำตอบ

“ถ้าฉันก็ดีแล้ว ผมจะได้ถามคุณบ้าง”

“คะ?” คนฟังตกใจ ไม่คิดว่าเขาจะย้อนถาม

“คุณมีแฟนแล้วหรือยัง” เขาถามที่อๆ

“เออ...มันเกี่ยวกับงานยังไงหรือคะ” เธอสงสัย

“ก็ทำงานกับผม ต้องตะลอนไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยๆ ถ้ามีแฟนแล้ว แฟนคุณคงไม่ชอบใจนัก”

วิมาลาหลบผ่อนลมหายใจออกมา หลังจากตกใจคิดว่าเขาอาจมีใจเสน่หากับเธอ แต่พอได้ฟังเหตุผลก็ค่อยโล่งใจ

“ไม่มีคะ น้ำผึ้ง เออ...ดิฉันอยากทำงานมากกว่า” เธอบอกตามตรง

“เรียกตัวเองอย่างที่เคยชินเถอะ ผมชอบเป็นกันเองกับคนที่ทำงานด้วยกันมากกว่าที่จะเต็มไปด้วยพิธีรีตอง”

“คะ” เธอตอบได้คำเดียวเท่านั้น

“ท่าทางคุณจะพูดไม่ค่อยเก่ง และรู้สึกว่าจะพูดเก่งอยู่คำเดียวคือคำว่า ‘คะ’”

ฟังก็รู้ว่าถูกเขากระแซะ แก้มนวลร้อนวูบวาบ แต่เธอก็ไม่มีคำถามอะไรจริงๆ จึงแก้ตัวไป

“ดิฉันไม่คิดว่าเจ้านายจะชอบเลขาฯ พูดมาก”

กันยงยหน้าหัวเราะชอบใจ ต้องใช้เวลานานนับนาทีกว่าเขาจะตอบได้

“ปกติไม่มีผู้ชายคนไหนชอบผู้หญิงพูดมากหรอก ยิ่งเฉพาะเมียกับเลขาฯ แต่ของคุณนะ เรียกว่าเจียบผิดปกติ”

“เออ...ก็น้ำผึ้ง เออ...ดิฉันไม่รู้จะถามอะไรนี่คะ อีกอย่างคุณก็อธิบายจนหมดแล้ว” เธอประหม่าจนเรียกตัวเองไม่ถูก

“เรียกตัวเองว่าน้ำผึ้งเถอะ ผมชอบ ฟังแล้วหวานๆ สบายหูมากกว่า

ดิฉันเป็นไหนๆ”

“ค่ะ” เธอเริ่มงำรับ เส้นแบ่งเขตเริ่มลดขนาดลงไปเรื่อยๆ หลังจากได้คุยกันมากยิ่งขึ้น พอมีโอกาสวิมาลา ก็ลอบสังเกตนายหัวที่อดีตรรยาของเขาบอกว่าโหดนักโหดหนาอีกครั้ง...

ดูจากภายนอก เขาเหมือนผู้ชายง่ายๆ สบายๆ ใบหน้ามีหมวดเคราที่เพ่งขึ้นจนเป็นไรเขียวครีมนุ่มเต็มไปหมด ดูน่ากลัวในตอนแรก แต่พอเห็นรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของเขาหลายๆ ครั้ง เธอก็เริ่มเปลี่ยนใจ เขาไม่ได้ดูโหดร้ายอย่างที่คิดไว้แต่แรก แม้เขาจะไม่ได้หล่อเหลาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างภาพผู้บริหารส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่มีรังสีแห่งความเป็นผู้นำกระจายออกจากตัว เพียงแต่แตกต่างจากผู้บริหารที่เธอเคยรู้จักเท่านั้น

วันนั้นเขาสวมกางเกงยีน เลือ้เชิ้ตพับแขนถึงข้อศอก รองเท้าก็เป็นแบบเดินป่า เหมาะสมกับบุคลิกของเขาดี แม้เขาจะไม่ได้หล่อเหลาอย่างดารา นายแบบ แต่ก็ดูมีเสน่ห์ในสายตาของผู้หญิง เหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างต้องให้หันกลับไปมองเขาอีกครั้ง อาจจะเป็นท่าทางที่มั่นใจในตัวเอง ดวงตาคมเข้มได้แนวคิ้วหนา และผิวคล้ำอย่างคนใต้ก็ทำให้เขาหล่อเหลาแบบเถื่อนๆ ยังมีไรเคราขึ้นครีมน...หัวใจสาวถึงกับกระตุก

บ้าที่สุด...วิมาลาถือว่าตัวเองในใจ...แทนที่เธอจะมองเขาเป็นยักษ์เป็นมารอย่างที่ควรจะเป็น แต่ไหนกลับโผล่ไปมองว่าเขามีเสน่ห์เสียนี้

“เอ...ผมจำไม่ได้แล้วสิว่าคุณไปอยู่ออสเตรเลียกี่ปีนะ”

“แปดปีค่ะ” โชคดีที่เขาถามขึ้นอีก ดิฉันออกจากความคิดไว้สาระไปได้

“ไปตั้งนานแบบนี้ ทำไมถึงไม่เรียนโทต่อล่ะ”

“ที่บ้านมีปัญหาอะ แม่ของน้ำผึ้งไม่สบาย พอท่านล้มเจ็บ แต่ละเดือนก็ต้องใช้เงินมาก” เธอตอบตามจริง

“อ้อ จำได้แล้ว ฟินิตเคยบอกเหมือนกัน ดีละ ขอให้คุณตั้งใจทำงาน

ถ้าทำงานดี ครบสามเดือนผมจะขึ้นเงินเดือนให้ตามความเหมาะสม” อีกครั้งที่เขาใจกว้างกับเธอ “เมื่อก่อน ฟินตีมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษ ผมพอจะรู้เรื่องเหมือนกัน แต่ก็ไม่ทั้งหมด ตามประสาคนที่เคยไปเรียนภาษาก็อกๆ แก๊กๆ มาเล็กน้อย ได้คุณมาก็ดีเหมือนกัน ต่อไปสัญญากับต่างประเทศ คุณจะต้องดูแล”

เธอไม่ตอบ เพราะไม่รู้ว่าจะอยู่ช่วยเขาได้นานแค่ไหน หลังจากทำงานสำเร็จ เขาก็ต้องหาเลขาฯ คนใหม่ เธอไม่มีเวลาที่จะมาเห็นใจเขา เพราะตนก็ต้องหลบหนีหัวซุกหัวซุนเช่นกัน ทันที่ที่เขารู้ว่าเอกสารของเขาหายไป เขาก็จะต้องแจ้งความจับเธอ แต่เอกสารทุกอย่างที่ใช้สมัครงานเป็นของปลอม ดังนั้นเขาจะไม่มีทางตามหาเธอพบ

กัณย์ยังอธิบายถึงรีสอร์ททั้งสองแห่งของเขาอีกหลายอย่าง ทั้งสภาพภูมิประเทศ จำนวนพนักงาน จำนวนห้องพัก เขาบอกว่ามีบ้านหลังใหญ่ที่ทไวไลท์ แต่หลังจากที่เปิดรีสอร์ทแห่งใหม่ เขาก็สร้างบ้านพักหลังเล็กขึ้นใหม่ และอยู่ที่นั่นเป็นส่วนใหญ่ วิมาลาฟังเขาเพลินๆ รถไฟร์วิลคันใหญ่ก็เลี้ยวเข้าประตูรีสอร์ทซึ่งมีป้ายสวยประดับประดาด้วยดอกไม้แปลงใหญ่ ตลอดสองข้างทางไปจนถึงตัวตึกซึ่งเป็นที่จอดรถของโรงแรม แต่กัณย์ก็หักเลี้ยวออกนอกเส้นทางเสียก่อน มุ่งไปตามถนนสายเล็ก อ้อมไปด้านข้างก่อนจะจอดตรงหน้าตึกสองชั้นซึ่งอยู่ห่างออกมาจากบริเวณอาคารศูนย์กลาง เขาได้ทันทีว่าเป็นส่วนของพนักงานแยกออกมาจากโรงแรมอย่างเป็นสัดส่วน โดยใช้พุ่มไม้ปลูกเป็นแนวกันไว้

“อาคารพนักงานมีสองหลัง หลังหนึ่งอยู่นอกเขตรีสอร์ท หลังนี้เป็นของเจ้าหน้าที่ระดับสูง ผู้หญิงอยู่ชั้นสอง แต่มีห้องสำหรับครอบครัวอยู่สองห้อง” กัณย์ชี้แจงเมื่อดับเครื่องและเดินอ้อมรถไปยกกระเป๋าเธอลง วิมาลารีบเข้าไปช่วยยกข้าวของที่ซื้อมา กัณย์ยังไม่ทันจะได้ยกกระเป๋าขึ้นไป ชายคนหนึ่งก็เดินเข้ามาใกล้แล้วทักขึ้น

“ไปเที่ยวในเมืองไม่เรียกกันเลยนะครับนายหัว”

กันย์ยิ้มเป็นคำตอบ และแนะนำผู้มาใหม่ให้รู้จัก

“นั่นอิทธิฤทธิ์ หรือคุณอิฐของทุกคนที่นั่น เขาทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยของสถานที่ เรียกว่าเจอเนอร์ลเบ้ ทำทุกอย่างที่ขวางหน้า นี่วิมาลา หรือคุณน้ำผึ้ง เลขาฯ คนใหม่ของฉัน”

วิมาลาเรียกมือให้ผู้ชายที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับกันย์ ซึ่งมีท่าทางดูดันเอาเรื่องพอๆ กัน

“ส่วนใหญ่ผมจะดูแลความเรียบร้อยให้เจ้านายมากกว่า” อิทธิฤทธิ์ตอบยิ้มๆ และรับไหว้ “ยินดีที่รู้จักครับ และขอต้อนรับสู่สตาร์ไลต์”

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบรับ

“ว่าแต่งงานของแกเสร็จแล้วเรอะ ถึงได้มาเดินเที่ยวได้” กันย์ถามท่าทางสนิทสนมกันยิ่งกว่านายจ้างกับลูกจ้าง นายคนนี้เองที่อธิบายบอกว่าเป็นคนสนิทของเขา...เป็นอีกคนหนึ่งที่เขาจะต้องระมัดระวัง เพราะจงรักภักดีต่อกันย์ชนิดถวายหัว

“ก็ดูเรียบร้อยดีครับ พอดีได้ยีนวิทย์ของ รบภ. บอกว่านายหัวกลับมาแล้ว ก็เลยอยากจะมาพบ...เลขาฯ คนใหม่ของเจ้านายเสียหน่อย ต่อไปจะได้ทำงานร่วมกัน” เขาลากเสียงอย่างมีนัย พร้อมๆ กับนัยน์ตากรึมกริม...ดูท่าทางเจ้านายกับลูกน้องนี่หวานเสน่ห์เก่งพอกัน

“ดีเลย มาช่วยยกกระเปาะขึ้นไปห้องคุณน้ำผึ้งให้ที ฟีนิก้าเปิดประตูห้องไว้แล้ว”

“ครับผม” อิทธิฤทธิ์ยืยน หัวเราะเบาๆ ที่ได้ยินเสียงขุ่นๆ ของกันย์ แต่ก็ยกกระเปาะขึ้นบันไดไปโดยดี เจ้าของรีสอร์ทห่มช่วยหิ้วถุงพลาสติกที่บรรจุของใช้จากมือเธอไปแทน วิมาลาจึงได้แต่เดินตัวปลิวตามไป

ห้องของเธอหันหน้าไปทางทะเล พอเข้าไปในห้องแล้ว เธอก็มองเห็นทะเลสุดลูกหูลูกตาผ่านยอดต้นไม้ด้านหน้า เพราะผ้าม่านและหน้าต่างเปิดอยู่ก่อนแล้ว แม้วิวจะสวยสู้จากห้องในโรงแรมไม่ได้ แต่ก็ถือว่าได้มองเห็นทะเลทุกวัน คงช่วยทำให้จิตใจที่ร้อนรุ่มสงบสุขลงได้มาก...

“ถ้ามีอะไร เรียกผมได้ ผมอยู่ห้องข้างล่างนี้เอง ห้องหนึ่งศูนย์หนึ่ง จะลงไปเคาะ หรือจะโทร. ไปก็ได้ ผมพร้อมตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง” อิทธิฤทธิ์ เก็บกระเป๋าไว้ในตู้แบบสร้างติดผนัง แล้วเอื้อเพื่อ “เพราะนายหัวอยู่ไกล บ้านหลังเล็กริมหน้าผาสูดทางโน้น”

กันย์มองคนสนิทตาขวาง ก่อนประชด

“เธอคงไม่มีเรื่องรบกวนอะไรแหมรอก เรียกได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ทำอย่างกะเซเวน แก่ไม่ต้องมาขายขนมจีบชาลาเปาแถวนี้เลย”

แทนที่อิทธิฤทธิ์จะจ๋อย กลับหัวเราะชอบใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นพูดจริงจัง

“เอาเป็นว่า ถ้าคุณนั่นพึ่งต้องการอะไร หรือมีปัญหา ก็เรียกหาผมได้ครับ”

“ขอบคุณมากค่ะ” เธอตอบรับไมตรีของเขา แต่กันย์ทำท่าไม่ค่อยชอบใจ

“เออละ น้ำผึ้งเดินทางมาเหนื่อยๆ ปล่อยเธอพักผ่อนดีกว่า แก่ไปได้แล้ว งานมีเยอะแยะยังเที่ยวเตร่ไปโน่นมานี่อีก” สุดท้ายก็กลับไปไล่คนสนิท

“อ้าว...” อิทธิฤทธิ์อ้าปากหวอ จนกันย์ถลึงตาเข้าไป เหนือหน้าเขาก็ลากเสียงยาว “อ้อ...ได้ครับนายหัว ฉันผมไปก่อนละ” เขาหันมามาล่าลา แล้วโค้งศีรษะล่อเลียนเจ้านาย ก่อนจะเดินออกไป

“อย่าถือสาเขาเลยนะครับ” กันย์ส่ายหน้า “อิฐทำงานกับผมมานานมาก และรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับที่นี่ ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามเขาได้”

“ค่ะ” เธอตอบรับ และเมื่อไม่มีคำถามอะไรอีก กันย์ก็ผายมือไปรอบห้อง

“หวังว่าคุณจะชอบห้องนี้ เออละ ถ้ามีอะไร เบอร์ภายในของผม...” เขาหยิบปากกาจากกระเป๋าเสื้อและจดลงบนกระดาษข้างโทรศัพท์ “คุณโทร. หาผมได้ตลอดเวลาเช่นกัน”

เธอพิมพ์ารับ แต่ก็คิดในใจว่า คงไม่มีเรื่องอะไรจะต้องรบกวนเขา

ขนาดนั้น

“เออละ...” กันย์หันซ้ายแลขวา ภูมิ่อเข้าด้วยกัน เธอได้แต่ยืนมองเขาด้วยความสงสัยว่าจะพูดอะไรอีก...แล้วเขาก็ตบมือเข้าด้วยกัน “เออละ ไม่มีอะไรแล้ว พบกันพรุ่งนี้นะครับ”

“ขอบพระคุณคุณกันย์มากค่ะที่เอื้อเฟื้อ” เธอยกมือไหว้อย่างอ่อนช้อยด้วยความซาบซึ้งที่เขาช่วยดูแลเธอตั้งแต่วันที่สามบิน

“ยินดีครับ แล้วพบกัน” เขาโบกมือ ก่อนจะปิดประตูห้องตามหลัง

วิมาลาถอนหายใจออกมายาวเหยียดเมื่อเริ่มต้นได้ดี ความประหม่าหวาดกลัวแต่แรกก็ลดลงไปมากหลังจากได้พูดคุยกับกันย์ หรือจะเรียกให้ถูกคือเป็นฝ่ายนั่งฟังเขาคุยมานานก็คลายความกลัวเขาลงไปบ้าง และคิดว่าจะต้องศึกษาเขาอีกสักพัก จึงค่อยหาโอกาสสืบหาข้อมูลไปที่ละนิด...

ภายนอกห้อง กันย์กลับกันดาตัวเองด้วยความหวัหวัที่ท่าตัวราวกับเด็กหนุ่ม ประหม่าจนทำอะไรไม่ถูกต่อหน้าหญิงสาวที่อายุน้อยกว่าตนเป็นรอบ แถมยังไปแสดงท่าทางหึงหวงต่อหน้าคนสนิทของเขาก็

และพอเดินลงมาถึงรถ คนที่กำลังคิดถึงก็ยืนยิ้มเฟลรออยู่แล้ว

“ลงมาเร็วนี้ครับนายหัว”

“ทะเลี่ง นี่ฉันให้งานแก่น้อยไปหรือไงวะ” เขาพาล

“เปล่า งานเยอะล้นมือแล้วไม่ต้องเอาอะไรมาให้อีกแล้วนะครับ”

อิทธิฤทธิ์โบกมือโบกมือ ก่อนจะทำตาเจ้าเล่ห์ “นอกเสียจาก...”

“นอกเสียจากอะไร?”

“นอกเสียจาก งานให้ดูแลคุณน้ำผึ้ง ไอ้อริฐผู้ตาย”

“ไอ้บ้า” กันย์ขวาง “วันๆ ได้แต่ซีก้อ”

ลูกน้องหนุ่มหัวเราะชอบใจ ก่อนจะหรีดตาไปพร้อมๆ กับเบาเสียงลง

“ว่าแต่ เธอสวยดีนะครับ หวานเหมือนน้ำผึ้ง สมตัวจริงๆ”

“ก็สวยดี” เขาแก้งไม่สนใจ และเดินอ้อมรถไปด้านคนขับ “เออละ

ถ้าไม่มีธุระเรื่องงานอีก แกก็ย้ายกันไปคุมงานได้แล้ว ฉันจะได้เอารถไปจอดและเข้าไปทำงานบ้าง”

“ได้ครับเจ้านาย ว่าแต่ ธุระที่ธนาคารเรียบร้อยดีหรือครับ หรือมีแต่คอยดูแลคุณน้ำผึ้งจนไม่ได้ไป” เขายังกระเซ้าไม่เลิก

“วะ ไอ้...พูดมาก เดี่ยวไล่ออกจากงานเสียเลย” กัณย์ตาวาว ทำให้อิทธิฤทธิ์หัวเราะชอบใจอีกครั้ง

“ไปแล้วครับ ไปแล้ว...เชิญนายหัวตามสบาย ต่อไปจะรูตชิปปากให้แน่น...” แม้จะบอกเช่นนั้น ลูกน้องหนุ่มยังหัวเราะขณะเดินย้อนกลับไปที่รีสอร์ท ยิ่งสร้างความหัวเสียให้กัณย์ยิ่งขึ้นไปอีก เขาช่างอ่อนหัดเหลือเกินจนอิทธิฤทธิ์ยังมองออกว่าเขากำลังคิดอะไรในใจ

นายหัวแห่งสตาร์ไลต์กระซากรถจากไปด้วยความหงุดหงิด...มานึกอีกที เขาอาจจะตัดสินใจผิดพลาดเสียแล้วที่รับวิมาลาเข้าทำงาน เพราะเธอช่างตรงสเปกเขาจริงๆ ทำให้เขาถึงกับตกตะลึงตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น...เช่นเดียวกับครั้งแรกที่เขาพบอปริยา

อดีตภรรยาของเขาเป็นผู้หญิงในอุดมคติจริงๆ ทั้งอ่อนหวาน อ่อนโยน พุดจาไพเราะเพราะพริ้ง หลังจากญาติแนะนำให้รู้จักกันไม่นาน เขาก็หลงรักอปริยาหัวปักหัวปำจนกระทั่งจบลงด้วยการแต่งงาน หลังจากนั้น ทำทางอ่อนหวาน รอยยิ้มสวยก็ค่อยๆ เลือนไป ธาตุแท้ของหล่อนเปิดเผยออกมาหลังแต่งงานกันได้เพียงสามปี

สิ่งเหล่านั้นเขาทนได้...และตั้งใจจะทำทุกวิถีทางเพื่อประคับประคองชีวิตแต่งงานไปให้ตลอดรอดฝั่งแม้กระทั่งไปพบจิตแพทย์ด้วยกัน แต่ที่เขาจับไม่ได้และตัดสินใจยุติชีวิตคู่เพราะเห็นอปริยาทุบตีบุตรสาวอย่างรุนแรงต่อหน้าต่อตา

ก่อนหน้านี้ เขายังทนมาได้เกือบสองปี แต่ก็ป็นสองปีที่เต็มไปด้วยความทรมานอย่างยืดยาว

กัณย์ไม่อยากคิดถึงปัญหาในอดีตอีก กว่าที่จะกำจัดอปริยาออกไปจาก

ชีวิตได้ เขาต้องทั้งปลอบและขู่สารพัดวิธี แต่หล่อนยังร่ำร้องต้องการทไวต์โลต์มาครอบครอง อ้างว่าเป็นสินสมรส แต่เขาก็พยายามทำทุกอย่างที่จะเก็บมันไว้ เมื่อมันเป็นสมบัติที่ตกทอดมาตั้งแต่รุ่นทวด เขาไม่มีทางยกให้หล่อนแน่ ดังนั้นหลังหล่อนจากไปไม่นาน เขาก็เซ็นใบหย่าส่งตามไปพร้อมเอกสารปึกใหญ่ซึ่งเป็นสำเนาหลักฐานความผิดของออร์ปรียา เรียกร้องให้หล่อนเซ็นหย่าและยอมรับเงื่อนไขของเขาแต่โดยดี แต่หล่อนยังไม่ยอมเซ็นกลับมา ดังนั้นสถานภาพของเขายังถือว่าสมรส เพียงแต่แยกกันอยู่มานานแล้วเกือบสองปี ทว่าสำหรับเขา ถือว่าชีวิตคู่สิ้นสุดลงนับตั้งแต่วันที่หล่อนก้าวออกไปจากชีวิตของเขาแล้ว

ดังนั้นเขาก็นึกถึงทุกอย่างที่จะเปิดใจรับผู้หญิงคนใหม่ หลายเดือนที่ผ่านมา เขายอมรับว่าสนใจผู้หญิงหลายคน รวมไปถึงปารมีตา เจ้าของเงินกู้ที่ช่วยชุบชีวิตสตาร์โลต์ เพียงแต่เธอมีผู้ชายที่เธอรักอยู่แล้ว เขาก็ต้องถอยห่าง และเมื่อเจรวินาลา เขาก็ติดตามตั้งใจ พอรู้จากผานิตว่าเธอจะเดินทางมาวันไหน เขาก็แก้งบว่าจะไปธุระในเมือง ทั้งที่งานติดต่อธนาคารเขาไม่จำเป็นต้องไปเองด้วยซ้ำ แต่ยังหาเหตุที่จะไป และแน่นอนว่าอิทธิฤทธิ์รู้จักเขาคือ

ช่างปะไร...เขาไม่จำเป็นต้องปิดบังว่าสนใจเลขาฯ คนใหม่ของเขา ก็เธอออกจะสวยน่ารัก ใครไม่หลงก็บ้าแล้ว ยิ่งเธอบอกว่ายังไม่มีแฟน เขาก็ยิ่งมีโอกาส...และไม่เห็นจะแปลกที่เจ้านายกับเลขาฯ จะเป็นแฟนกัน เพราะความใกล้ชิดและต้องทำงานด้วยกันทุกวันอยู่แล้ว

กันย์สรูปเข้าข้างตัวเอง ความหงุดหงิดในตอนแรกแปรเปลี่ยนเป็นความพอใจ...เขาผิวปากเป็นเพลงรักหวานเมื่อขับรถไปจอดข้างบ้านพักของเขา...และแทบจะรอให้ถึงพรุ่งนี้ไม่ไหวแล้ว

๔

วิมาลาเพิ่งนั่งลงพักเหนื่อยหลังจากสำรวจห้องและเก็บเสื้อผ้าเข้าตู้
เรียบร้อยแล้วเสียงเคาะประตูดังขึ้น เธอสงสัยว่าใครมาหาเพราะยังไม่รู้จักใคร
สักคนนอกจากกันยกับอิทธิฤทธิ์ แต่เธอจะรู้คำตอบได้ถ้าลุกขึ้นไปเปิดประตู
จึงลุกขึ้นเพื่อต้อนรับแขก

“หนูน้ำผึ้ง!” เสียงทักที่หน้าประตูเต็มไปด้วยความตื่นเต้น หล่อน
รีบดันเจ้าของห้องเข้าไปด้านในและปิดประตูลงตามหลัง “จำพี่ได้หรือเปล่า
พี่นิภาที่เราเคยพบกันในวันสมัครงานไงล่ะ”

“จำได้ค่ะพี่ สวัสดิ์ค่ะพี่นิภา” เธอรีบทำความเคารพผู้อาวุโสกว่า ที่เดิน
ลึกเข้าไปในห้องและนั่งบนเก้าอี้รับแขกโดยไม่ต้องรอให้เชิญ

“มา มา นั่งก่อน” นิภาโบกมือเรียก และตบเบาะข้างๆ

วิมาลาเดินไปนั่งด้วยท่าทางอ่อนช้อย ซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวมา
แต่ไหนแต่ไร

“อู๊ย สวยและเรียบร้อยแบบนี้เอง คุณอรถึงได้เลือกหนู” ผู้จัดการ
ฝ่ายบุคคลลูบหลังลูบไหล่ผู้ร่วมขบวนการ แต่คนถูกชมทำหน้าไม่ถูก รู้สึก

กระอักกระอ่วนใจพิกล “นี่คะ พี่เอชिमาร์ค์ดันใหม่มาให้ เบอร์โทรศัพท์ จะต้องเปลี่ยนมาใช้อันใหม่ และคุณอรบอกแล้วใช่ไหมว่าห้ามติดต่อเธอ เพราะคุณกันย์เป็นคนขี้สงสัย หนูจะต้องไม่ทำอะไรให้เขาแรงได้ มีอะไรให้มาบอกพี่ พี่จะเป็นคนติดต่อกับเธอเอง ส่วนเรื่องเอกสารสมัครงาน พี่เอาของปลอมสลับเข้าไปแล้ว ถ้าเสร็จงาน น้ำผึ้งก็หนีไปโดยไม่ต้องเป็นกังวล”

“คะ” เธอรับแผ่นพลาสติกมาและหักซิมเปลี่ยนลงในโทรศัพท์

“มันเป็นแบบเติมเงิน จะค้นหาประวัติคนซื้อไม่ได้ หมายเลขที่พี่ใส่ลงไปใบสมัครก็หมายเลขนี้แหละ”

เธอพยักหน้ารับ รู้ว่าอปรียาจะต้องทำงานเป็นทิม และมีการเตรียมพร้อมไว้อย่างดี

“ก่อนทำงานกับคุณกันย์ พี่ต้องเตือนหนูหน่อยว่าให้ระวังตัวให้ดี เขาเจ้าชู้มาก พนักงานสาว ๆ ในบริษัทนี้ถูกเขาจีบมาแล้วทั้งนั้น แต่ละคนก็หวังจะได้เป็นเมียเจ้าของรีสอร์ท แต่เขาก็ไม่จริงจังกับใครสักคน พวกสาว ๆ ก็ออกหักกันไปตามระเบียบ บางคนกลับตัวทันทีโชคร้ายไป ที่โชคร้ายก็ต้องเสียเนื้อเสียตัวไปฟรีๆ เรียกว่าใจร้ายและเลือดเย็นมากกว่านั้นเยอะ”

วิมาลาตาโต...ภาพใบหน้าอันโหดเหี้ยมของกันย์ผุดขึ้นมาในมโนภาพ...แค่คิดว่าเขาทำร้ายผู้หญิงไม่เลือกหน้า

“แล้วรู้ไหม...ว่าที่เขาไม่ยอมแต่งงานกับใครเพราะว่ายังรักคุณอรอยู่ และยังต้องการให้เธอกลับมา แต่คุณอรสิ ไม่ยอมทำเดี๋ยว ถึงกับขอหย่า แต่คุณกันย์ก็ไม่ยอม” นิภาทำหน้าที่เศร้า “เขาถึงได้โกรธไม่ยอมแบ่งสินสมรสให้คุณอรเลยต้องทำวิธีนี้”

“คะ” เธอพึมพำ...นึกเห็นใจอดีตภรรยาของกันย์ขึ้นมาทันใด

“แต่คุณอรลึะคะ อยู่กับเขาไม่ได้ เธอบ่นให้พี่ฟังเสมอว่าเหมือนตกนรกทั้งเป็น เพราะเขาทารุณโหดร้าย ทุบตี...เอ่อ...ทำร้ายร่างกายเธอยาม...ไยๆ พี่คงไม่ต้องเล่า หนูน่าจะเคยเห็นภาพหลักฐานจากหมอแล้ว” คนเล่าทำหน้าที่สยดสยอง คนฟังทั้งอายทั้งประหลาดพรึ่นพรี้ง...ภาพของกันย์เปลี่ยนไป

จากคนเจ้าชู้หลอกลวงหญิงไม่เลือกหน้า กลายเป็นยักษ์มารทุบตีผู้หญิง ระหว่างมีเพศสัมพันธ์ยิ่งเลวร้ายกว่า

“ดังนั้น พี่ขอเตือนหนูว่าอย่าหลงเสน่ห์เขาเป็นอันขาด มิเช่นนั้น อาจจะต้องเปลี่ยนตัวเหมือนผู้หญิงคนอื่น” ผู้อาวุโสกว่าจับมือบอบบางและ ลูบเบาๆ “พี่ไม่อยากให้หนูเสียใจ ขอให้คิดถึงงานที่จะต้องทำเท่านั้น”

“ค่ะพี่”

แม้รักไม่บอก เธอก็ตั้งใจอยู่แล้วว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่ต้อง ขู่เกี่ยวกับกันนัยอย่างเด็ดขาด

“นั่นคือข้อแรก พี่อยากจะเตือนน้ำผึ้ง...เตือนสติไว้เพื่อสร้างเกราะ ป้องกันตัวเอง เพราะช่วงเวลาที่หนูจะต้องทำนั้นต้องใกล้ชิดกับคุณกันย์มาก ต้องหลอกล่อให้เขาหลงเสน่ห์และทำให้เขาตายใจเพื่อล้วงความลับจากเขาให้ได้ แต่การหลงรักเขาเป็นเรื่องที่โง่มาก เพราะเขาจะไม่มีหัวใจรักตอบ น้ำผึ้ง คุณกันย์ยังรักเมียของเขาอยู่ ไม่มีผู้หญิงคนไหนมาแทนที่คุณอรได้เลย”

พอคิดถึงสิ่งที่ตนต้องทำ...เธอก็ต้องกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น

“เรื่องที่สอง พี่ต้องเตือนหนูก็คือ ต้องระมัดระวังตัวให้ดี เพราะสิ่งที่เราทำมันอันตรายมาก หากถูกจับได้ พวกเราจะต้องเข้าคุกกันเป็นแฉวง คนอย่างคุณกันย์ไม่มีทางใจดีปล่อยพวกเราไปแน่ๆ งานนี้ก็ต้องพึ่งแต่น้ำผึ้ง แล้วละ”

นิภาตบหลังมือเธอเบาๆ

“แล้วพี่นึกาคิดว่าคุณกันย์เก็บเอกสารไว้ที่ไหนคะ”

“คนของเราที่ไวไลต์ค้นหาทุกซอกทุกมุมของบ้านคุณอรแล้ว แต่ไม่เจอเอกสารนั้นเลย คุณอรบอกว่าคุณกันย์มีตู้เซฟอยู่ใบหนึ่ง เธอมีกุญแจ อยู่ แต่พอเข้าไปหา ปรากฏว่าเขาไม่ได้เก็บเอกสารไว้ที่นั่น เราก็เชื่อมั่นว่า มันจะต้องอยู่ที่นี่ แต่พี่ยังหาไม่เจอ พี่เคยไปค้นที่ห้องทำงานก็ไม่เจอ ส่วนที่บ้านพัก เขาไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งเลยนอกจากแม่บ้าน ซึ่งเป็นญาติของคุณอิฐ

พี่ว่าเขาจะต้องซ่อนเอาไว้ในที่ลับล้นพอควร เพราะเป็นเอกสารสำคัญ ถ้าคุณอรได้ไป ก็เท่ากับว่าคุณกันยจะต้องสูญเสียสมบัติไปครึ่งหนึ่งทีเดียว”

“ที่จริง สามีภรรยาน่าจะพูดคุยกันได้ สันสมรสเมื่อเล็กกันก็ต้องแบ่ง”

“อู๊ย พูดถูกใจพี่ค่ะ” นิภาตบหลังมือเธออีกหลายครั้ง ก่อนอธิบาย “คุณกันยเขาบอกว่า มันเป็นสมบัติตกทอดมาจากคุณปู่คุณทวดโน้น แผ่นดินนั้นยากให้ใครไม่ได้ ที่นี้ก็เหมือนกัน สรุปว่าคงอยากจะได้ไว้เองหมด ทั้งที่ช่วยกันสร้างให้เจริญเติบโตมาด้วยกัน เขาก็น่าจะเห็นใจคุณอรบ้าง”

“ไหนพี่ว่าเขารักคุณอรคะ” เธอสงสัย “ถ้ารัก ทำไมไม่ยกให้เธอ”

“อู๊ย เรื่องรักกับเรื่องเงินมันต้องแยกกันให้ขาดลิคะ ชื่นรักแล้วให้ง่ายๆ คุณอรก็ไม่ต้องจ้างหนูมาทำงานหรอก ใจที่ว่ารักน่ะยังรักอยู่ อยากให้คุณอรกลับมาอยู่ด้วยกันเหมือนแต่ก่อน แต่คุณอรเธอทนไม่ไหวแล้ว ขอลากันที ที่นี้คุณกันยก็ไม่ยอมแบ่งสมบัติ แถมยังสร้างหลักฐานปลอมขึ้นมาว่า คุณอรโกงเงินไปเป็นร้อยๆ ล้าน แบบงก จะได้ไม่ต้องยกทรัพย์สินให้คุณอรไถ่ละคะ แล้วยังมีหลักฐานที่ห้องพิมพ์ถูกทุบตี ก็บ๊วยว่าเป็นฝีมือคุณอร อ้างว่าถ้าเธอมายุ่งเกี่ยวกับห้องพิมพ์จะแจ้งความ ฟ้องศาล โอ๊ย ได้ฟังคุณอรเล่า พี่ละน้ำตาไหลเลยคะ สงสาร เพราะเข้าใจหัวอกลูกผู้หญิงเหมือนกัน และถึงพี่จะไม่มีลูกก็เข้าใจหัวอกคนเป็นแม่ดีเหมือนกัน”

เรื่องผัวๆ เมียๆ นี่ช่างวุ่นวายมาตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ ยามรักกันก็มองเห็นอะไรสวยงามไปหมด อะไรก็เอออออกันได้ ยามหันหลังให้กันถ้าโชคไม่ดีไม่มีสมบัติให้ต้องแบ่ง ก็เดินจากกันไปง่ายๆ ถ้าร้ายรวมมหาศาล ต้องปวดหัวกันหนอยอย่างเช่นกรณีนี้เป็นต้น

วิมาลาคิดด้วยความละห้อยใจ...

“แล้วเราควรจะเริ่มต้นคันหาที่นี้หรือที่ทไวล์ดเคะ”

“ที่โน่นไม่ต้องหาแล้วละ คนของพี่แทบจะแะบ้านของคุณอรออกมาเป็นชิ้นๆ แล้ว แต่ไม่เจออะไรสักอย่าง คุณอรก็ยืนยันว่าตอนสร้างบ้านโน้นไม่มีห้องลับหรือช่องลับอะไร แต่บ้านหลังใหม่นี้สิ ไม่มีใครรู้ นอกจาก

คุณกันย์กับนายอิฐ แต่ลูกน้องคนสนิทของคุณกันย์รักเจ้านายถวยหัว เพราะคุณพ่อคุณกันย์ช่วยครอบครัวของเขามาตั้งแต่ไหนแต่ไร ตอนวัยรุ่นยังส่งไปเรียนด้วยกันถึงสิงคโปร์โน่น ครอบครัวของนายอิฐทำงานกับคุณกันย์มาตลอด ยังไงเขาก็ไม่มีทางหักหลังคุณกันย์แน่”

“ถ้าอย่างนั้น ก็ควรจะเริ่มต้นที่นี่ก่อน”

“ใช่ ทั้งห้องทำงาน และที่บ้านพัก”

“คะ ถ้างั้น ขอให้ข้าพเจ้าได้ทำงานก่อนสักพักนะคะ แล้วจะรีบแจ้งให้พี่ทราบ”

“ดีค่า และน้ำผึ้งไม่ต้องห่วงนะ พี่กับคุณชาติสามีของพี่อยู่ใกล้ๆ นี่เองคะ ห้องสองศูนย์หกสุดทางเดิน มีอะไรไปมาหาสู่กันได้ เราสนิทสนมกันได้ คนจะได้ไม่แปลกใจถ้าเห็นเราคุยกันบ่อยๆ เบอร์ภายในพี่ก็ติดเก้าแล้วตามด้วยเลขห้องเลย”

“คะ” เธอยิ้ม ดีใจที่คนที่อยู่ฝ่ายเดียวกันอยู่ใกล้ๆ หากต้องการขอความช่วยเหลืออะไรก็ง่ายหน่อย ดีกว่าต้องรบกวนอิทธิฤทธิ์หรือกันย์

“และถ้ามีอะไรสงสัย มาถามพี่นี่ พี่รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับที่นี่ อย่าไปถามใคร เพราะที่นั่นส่วนใหญ่เป็นคนของคุณกันย์หมด รวมทั้งพี่ผานิตด้วย รายนั้นยิ่งซุกงักๆ อยู่ด้วย น้ำผึ้งจะต้องรูตชิปปากให้สนิทเลยนะคะ”

เธอพยักหน้าอีกครั้ง

“เอละ ได้บอกแล้วก็หายห่วง ถ้างั้นพี่ไปก่อนนะคะ ถึงเวลาอาหารเย็นแล้ว ถ้าไปสายจะไม่ค่อยเหลืออะไรให้กิน น้ำผึ้งจะไปกับพี่ก็ได้นะ ปานนี้คุณชาติคงจะไปตักให้พี่แล้ว ไม่งั้นพวกพนักงานหิวโซ ตักเนื้อกุ้ง เนื้อไก่ไปหมด เหลือแต่ผักให้คนหลังๆ กิน”

คนฟังได้แต่ยิ้มแหยๆ รู้ว่าอาหารสำหรับคนหมู่มากจะต้องเป็นเช่นนี้ แต่เธอยังสงสัยว่าพนักงานระดับสูงอย่างนิภา ยังจะต้องไปกินอาหารที่แคนทีนอีกหรือ จึงถามออกไป

“นิภาไม่ได้ทำอาหารเองหรอกหรือคะ เพราะเห็นในห้องมีครัวด้วย”

เธอผายมือไปทางด้านหลังเคาน์เตอร์ ซึ่งมีครัวเล็กๆ อยู่ที่นั่น เพราะสำหรับตนเอง คิดว่าหลังจากเข้าที่เข้าทางแล้ว ก็จะทำอาหารเล็กๆ น้อยๆ เองโดยไม่ต้องไปพึ่งห้องครัว

“โอ๊ย ไม่ทำห rokok เสียเวลาจะตาย อีกอย่าง เขามีให้กินฟรี แล้วทำไมจะไม่กิน ประหยัดดังค์ไปตั้งมือละเท่าไร ในฐานะพนักงาน ก็ต้องใช้สวัสดิการให้คุ้ม”

“อ้อ...คะ” วิมาลาปิดปากสนิท ไม่วิพากษ์วิจารณ์ความคิดของนิภา ซึ่งแสดงความคุ่มออกมาอีก

“เวลาไปกิน ก็เอาทัปเปอร์แวร์ลงไปตักมาเก็บไว้เป็นมื้อดึก เพราะไปกินเร็ว ดึกมากก็จะหิวอีก”

“แล้วเค้าไม่ว่าเอาห rokok คะ”

“ไม่มีใครกล้าว่าห rokok พี่ระดับไหนแล้ว คุณชาติก็เป็นถึงผู้ช่วยผู้จัดการ ลองว่าสิ พี่จะได้ไ่ล่ออก” หล่อนทำหน้าที่ภาควมมีใจ

นับว่าทัศนคติบางอย่างระหว่างเธอกับนิภาไม่ตรงกันเสียแล้ว เพราะถึงเธอจะประหยัด แต่ก็ไม่เคยไปเอาเปรียบคนอื่นถึงขนาดต้องดักขึ้นมากิน ซึ่งอาจทำให้คนข้างหลังต้องอด หรืออาจไม่เหลือเนื้อให้กินอย่างที่นิภาบอก

“เอจี้ พี่จะลงไปก่อน หนูตามพี่ลงไปแล้วเราไปนั่งโต๊ะเดียวกัน ทำให้คนอื่นเห็นว่าเราเริ่มคุยกัน คนจะได้ไม่สงสัย”

“คะพี่” เธอไม่ปฏิเสธที่จะต้องเริ่มต้นการแสดง

“งั้นพี่ลงไปก่อนนะ แล้วจะจองที่ไว้ให้ อย่าช้าละ” นิภาเตือนก่อนจะย้ายร่างอวบๆ ออกไปจากห้องของวิมาลา

เธอถอนหายใจออกมาอีกครั้ง ก่อนจะหยิบกุญแจห้องแล้วเดินตามนิภาลงไป...พยายามไม่สนใจลักษณะตณูณที่บอกว่าไม่ควรจะสนิทสนมกับนิภามากนัก แต่เวลานี้เธอก็มีเพียงนิภาเท่านั้น ที่จะให้ความช่วยเหลือได้ ดังนั้นถึงจะไม่ชอบอย่างไร เธอก็ไม่มีทางเลือก...

วิมาลาเดินลงบันไดไป ก็เห็นหลังนิภาไวๆ ตรงไปยังห้องอาหารสำหรับพนักงานของรีสอร์ท เธอศึกษาแผนผังของสตาร์โหลต์มาอย่างดี จึงรู้ว่าตั้งอยู่ตรงไหน แต่เธอไม่เร่งรีบ จึงค่อยๆ เดินชมรีสอร์ทไปเรื่อยๆ แม้ด้านนี้จะไม่ค่อยมีวิวที่สวยงามอย่างในตัวโรงแรม แต่ก็จัดได้อย่างเป็นระเบียบ และสะอาดสะอ้าน ชวนให้เชื่อว่ากันย์โล่ใจรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ แม้แต่ในส่วน of พนักงานก็ยังคงดูแลได้ดี

เธอเดินไปจนถึงห้องอาหารซึ่งตั้งแยกออกมาจากส่วนของโรงแรมอีกเช่นกัน เป็นอาคารหลังเดียวที่มีห้องพักผ่อนสำหรับพนักงาน ห้องครัวและห้องอาหาร ด้านในมีโต๊ะยาวเรียงรายเต็มไปหมด แล้วก็เห็นนิภา นั่งอยู่ด้านใกล้สุดกับโต๊ะที่วางอาหารเรียงราย เธอจึงเดินไปหยิบจานตักอาหารที่มีให้เลือกสามอย่าง และถ้วยสำหรับตักซूप ตักเพียงแค่พอลืมแล้วเดินมานั่งโต๊ะเดียวกับนิภาตามที่นัดแนะกันไว้

พอไปถึง เธอก็ได้รับการต้อนรับจากนิภาเป็นอย่างดี หล่อนแนะนำอภิชาติ สามี่ให้รู้จัก ดูท่าทางเขาเป็นกันเองดี เพราะยิ้มให้แล้วเอ่ยทักทาย จากนั้นเธอก็ลงมือกินข้าวของตนเงียบๆ มีนิภากับอภิชาติที่พลัดกันชวนคุย เธอก็เอออไปตามเรื่อง แต่รู้สึกไม่ค่อยสะดวกใจเมื่อเห็นสายตาของสามี่ นิภาที่มองมา เพราะดูท่าทางกรุ่มกริมพิกล แม้ภรรยาจะนั่งอยู่ด้วยก็ไม่เกรงใจเอาเสียเลย พอนิภาหยุดคุยช่วงหนึ่ง เธอจึงเริ่มสังเกตรอบๆ ตัว ก็เห็นสายตาทุกคู่มองมา ก่อนจะหันไปซุบซิบกัน คงเดาว่าตนเป็นคนใหม่ จึงมีคนสงสัย และมีหลายคนสงสัยอย่างเป็นมิตรมาให้

พนักงานคนใหม่ไม่เก็บอาหารใส่กล่องกลับที่พักเหมือนคนแนะนำ เพราะแค่นั้นก็อึดมอ้อยแล้ว และไม่จำเป็นต้องโหมมากตักกลับที่พัก เมื่อทางรีสอร์ทจัดให้ทั้งสามมือ เธอเห็นหลายคนมองการกระทำของนิภาแล้วก็เบือนหน้าหนี คงเป็นเพราะไม่มีใครอยากถูกกลั่นแกล้งต้องออกจากงาน เพราะไปวิจารณ์การกระทำของผู้จัดการฝ่ายบุคคลเป็นแน่

คำคั้นนั้นวิมาลาถอนลิ้นตามองเพดานจนลวงเข้าวันใหม่ สมองของ

เธอประมวลเหตุการณ์ทั้งหมดที่เผชิญมาตลอดทั้งวันและไม่มีท่าทีว่าจะหลบลึงง่าย ๆ คงเป็นเพราะความเครียดมากนั่นเอง แม้จะพยายามบอกตนเองให้หลับไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งเธอก็ยังหลับไม่ลง

เมื่อตายังค้างอยู่เช่นนั้น เธอก็เริ่มมาจัดหมวดหมู่บุคคลที่ารู้จักสำหรับกันย์และอิทธิฤทธิ์ เป็นชายสองคนที่เธอควรจะหลีกเลี่ยงให้ไกล เพราะดูท่าทางจะจัดเป็นบุคคลอันตรายที่สุดในริสอร์ต ชายคนต่อมาคืออภิชาติ เธอควรจะต้องวางตัวให้ดี เพราะดูท่าทางเจ้าชู้เหลือเกิน เธอยังไม่อยากจะปัญหากับภิกษาในเวลานี้ ส่วนคนสุดท้ายคือภิกษา...นิสัยหลายอย่างที่เธอไม่ชอบ แต่เมื่อจำเป็นจะต้องทำงานกับหล่อน เธอก็จำต้องอดทน และแกล้งทำเป็นมองข้ามบางอย่างไปเสีย...

วิมาลาหลับตาลงด้วยความเหนื่อยใจ...เพราะแคว้นแรกก็เจอแต่บุคคลที่ไม่น่าคบหาด้วยเลย และไม่รู้อีกหลายสัปดาห์ข้างหน้าเธอจะต้องเจอเจอกับสิ่งใดอีก

ทว่าในวันต่อมา วิมาลากลับพบแล้วหนึ่งคน ที่เธอถูกชะตาด้วยอย่างยิ่ง นั่นก็คือเลขาฯ ของกันย์ที่กำลังจะกลายเป็นอดีตเลขาฯ เพราะหลังจากทำงานด้วยกันแค่ไม่กี่ชั่วโมง วิมาลา ก็รับรู้ถึงความมีจิตใจงดงามของผานิต ที่เริ่มต้นสอนงานเธออย่างใจเย็น ตั้งแต่พาเธอทัวร์รอบริสอร์ตหลังบริการกาแฟแบบที่กันย์ชอบตั้งแต่เช้า จากนั้นก็พาเธอไปแนะนำให้ทุกแผนกรู้จัก ตลอดเวลาผานิตยิ้มแย้มแจ่มใส พุดคุยทักทายเป็นกันเองกับพนักงานทุกคนในบริษัท

ผานิตบอกว่าหล่อนทำงานที่นี่ตั้งแต่บิดาของกันย์สร้างโรงแรมริมทะเลเล็กๆ จนมาขยายขยายงานใหญ่โตในรุ่นของกันย์ แนนอนว่าจะต้องเห็นชายหนุ่มมาแต่เล็กแต่น้อย จนกระทั่งบิดาและมารดาของเขาเกษียณตัวเองเพราะบุตรชายดูแลงานได้ดีจึงย้ายไปดูแลหลานที่กรุงเทพฯ อันที่จริงทั้งสองก็เดินทางไปกลับกรุงเทพฯ-กระบี่ปีละหลายหน แต่ส่วนใหญ่พักหลัก

อยู่ที่เมืองหลวง เพราะบุตรสาวของกันย์จะได้ร่ำเรียนที่โรงเรียนนานาชาติตามความตั้งใจของบิดา

รายละเอียดทุกอย่างถูกเล่าออกมาตามประสาคนที่ทำงานร่วมกันมานานในสายตาของผานิต กันย์เป็นผู้ชายที่แสนดีที่สุดเท่าที่หล่อเคยเห็นมา ถึงจะดูดีและเข้มงวดไปบ้าง แต่ก็จำเป็นเพราะต้องควบคุมพนักงานจำนวนมากจึงต้องมีความเด็ดขาดอยู่ในตัว มิเช่นนั้นใครก็ไม่กลัวเกรง

เธอฟังผานิตอธิบายเกือบชั่วโมงหลังกลับมาถึงโต๊ะทำงานของทั้งสองที่เลขาฯ สาวใหญ่สั่งให้นำโต๊ะชั่วคราวมาตั้งไว้ใกล้ๆ เพื่อจะได้สอนนางวิมาลาไปตลอดเดือน

“แฟ้มเอกสารเกี่ยวกับบริษัททัวร์เก็บไว้ที่ตู้นี้ พี่ติดป้ายเอาไว้เรียบร้อยบนปกของแฟ้มก็จะมีชื่อที่อยู่ของบริษัท และบุคคลติดต่อไว้หมด”

ผานิตเปิดตู้เอกสารแรกซึ่งตั้งเรียงรายอยู่ด้านหนึ่งของกำแพง และยังมิตู้เอกสารอีกหลายใบตั้งอยู่เรียงรายซึ่งวิมาลาจะต้องเรียนรู้อีกมากมายตลอดทั้งเดือน

“คุณกันย์เป็นคนละเอียด ถ้าเขาถามหาอะไร จะต้องได้ข้อมูลให้เขาทั้งหมด และเร็วที่สุด” เลขาฯ ผู้ทรงประสิทธิภาพบอกด้วยท่าทางจริงจังอย่างยิ่ง “ปกติเขาจะไม่ใช้คนโมโหร้าย ตั้งแต่ทำงานด้วยกันมา เคยเห็นเขาโกรธจนบริษัทแทบจะพังอยู่สองครั้งเท่านั้น แต่ที่เหลือก็ปกติ อาจจะมีเครียดบ้าง สบายๆ บ้าง ถ้าแก่โกรธ เราเข้าไปปลอบและคุยด้วยเหตุผล เอาน้ำเย็นเข้าลูบ แค่นี้ก็อยู่หมัดค่ะ”

หล่อนบอกเคล็ดลับ แต่วิมาลายังตั้งใจสงสัยเรื่องที่หล่อนพูด

“ที่ว่าโกรธจนบริษัทแทบพัง...มันเรื่องอะไรหรือคะ เอ้อ...ไม่ทราบว่ามีพี่พอจะเล่าให้ฟังได้ไหม”

เธอเห็นผานิตเปิดปาก เกือบจะพูดออกมาแล้ว แต่กลับเงียบไปพอเอ่ยขึ้นอีกครั้ง คำตอบก็ได้รับการกลั่นกรองจากสมองเรียบร้อยแล้ว

“เรื่องมันนานมาแล้ว มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวของคุณกันย์เอง

ที่มาพัวพันกับบริษัท ก็น่าเห็นใจเขาแหละ ที่ต้องมาเจอปัญหาธุรมรฐ์ในต่อนั้น พี่ก็ต้องปล่อยให้แกเงยเงย และช่วยกันหาวิธีแก้ไข นานเป็นปีเชียวละคะ กว่าจะดีขึ้น ทั้งสถานการณ์ในบริษัท ทั้งอารมณ์คุณกันย์”

ผานิตบอกกำกวม และดูท่าทางคงจะไม่ได้ข้อมูลเพิ่มเติม เพราะ หล่อนออกตัวแล้วว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัว เธอจึงไม่ควรจะถาม

“แต่น้ำผึ้งไม่ต้องห่วงหรอก เหตุการณ์นั้นมันผ่านมานานพอสมควร แล้ว ตอนนั้นทำให้ทุกคนเครียดไปตามๆ กัน แต่ตอนนี้ หลังจากที่เราร่วมทุนกับดิเอ็มเพอร์เรอร์ ปัญหาในบริษัทก็ค่อยๆ คลี่คลายไปตามลำดับ ดิเอ็มเพอร์เรอร์ให้เรากู้เงินและส่งฝ่ายตรวจสอบ รวมทั้งทีมบริหารมาทำงาน ร่วมกับเราหลายเดือน จนแก้ไขปัญหทั้งหมดแล้วเสร็จ จากนั้นก็ปล่อยให้ คุณกันย์บริหารงานเอง แต่ก็ยังมีทีมตรวจสอบมาคอยดูแลเดือนละครั้ง มาครั้งหนึ่งก็สองสามวัน เขาจะมาตรวจสอบทุกแผนก ส่วนใหญ่จะเน้นที่บัญชี พูดตรงๆ ก็คือ กลัวเราหมกเม็ดเรื่องรายได้ เพราะเวลานี้ดิเอ็มเพอร์เรอร์ ถือเป็นส่วนส่วนใหญ่ ลีนี่จะต้องแบ่งกำไร คุณกันย์ชอบ บอกว่าแบบนี้ตรงไปตรงมาดีค่ะ แกก็ไม่ชอบไอ้เรื่องซุกซ่อนบัญชีพวกนี้หรอกค่ะ”

“ค่ะ”

“โชคดีนะค่ะที่ดิเอ็มเพอร์เรอร์เข้ามาช่วยแก้ไขสถานการณ์ได้ทัน ถ้า สิริมันตราตัดหน้าไปได้ละก็ พี่ไม่อยากจะคิดเลย” ผานิตถอนใจเบาๆ

“ทำไมหรือคะ”

“ก็ตอนนั้นนะ คุณกันย์กำลังจะเซ็นสัญญา กับ สิริมันตราแล้วนะ...แต่...”

เสียงโทรศัพท์ภายในบนโต๊ะทำงานของผานิตดังขึ้น หล่อนลืบลึงที่กำลังพูดไป และรีบรับโทรศัพท์ทันที

“คะ ผานิตพูดค่ะ”

วิมาลาเย็นร่อ ได้ยินผานิตหัวเราะเบาๆ และวางโทรศัพท์ไป

“นายหัวนะ” หล่อนหันมาบอก แต่นัยน์ตาดูมีประกายบางอย่างเมื่อมองเธอ “เขาโทร. มาถามว่าหนูน้ำผึ้งเป็นยังไงบ้าง เรียนรู้งานทันไหม คงกลัว

ว่า“จะกัดหนูละมั้ง” พุดจบกก็ปิดปากหัวเราะชอบใจ

“คงหวังว่าน้ำผึ้งจะเรียนรู้งานไม่ทันในหนึ่งเดือนละมั้งคะ” เธอเตา แต่
คู่สนทนายังอมยิ้ม

“อาจจะเป็นไปได้...” ฆานิตตอบด้วยท่าทางอารมณ์ดีอย่างยิ่ง “เอาละ
มาทำงานกันต่อดีกว่า เมื่อกี้ตู่แรกเป็นชื่อลูกค้า อีกตู่หนึ่งเป็นรายชื่อบริษัท
ที่เราติดต่องานด้วย หมายเลขโทรศัพท์และที่อยู่ทุกอย่างที่จดไว้ในสมุด
จดหมายเลขโทรศัพท์ แต่เพิ่มเอกสารเก็บไว้ตรงนี้...”

วิมาลาบันทึกสิ่งที่ฆานิตแจกแจงในครึ่งเช้าลงในสมุดเล่มใหญ่ เท่าที่ฟัง
งานดูเหมือนไม่ยากเท่าไร แต่ค่อนข้างมีรายละเอียดเยอะ และฆานิตก็จัด
ทุกอย่างเป็นหมวดหมู่ได้อย่างเรียบร้อย การที่เธอมารับงานต่อจึงไม่ยุ่งยาก
วุ่นวายอะไร

ใกล้เที่ยง ฆานิตโทร. เข้าไปถามกันย์ถึงอาหารกลางวัน เขาเลือก
อาหารจานด่วนง่ายๆ และแจ้งว่าตอนบ่ายจะออกไปดูงานที่เซตก่อสร้าง
โดยแจ้งว่าจะให้ฆานิตและวิมาลาตามไปด้วย เลขาฯ สาวใหญ่วางโทรศัพท์
แล้วต่อไปห้องอาหารของพนักงานเพื่อสั่งอาหารให้กันย์ พออาหารมาถึงหล่อน
ก็จัดเครื่องต้มเย็นเคียงยกเข้าไปพร้อมอาหาร โดยมีวิมาลาเป็นผู้ช่วย ตลอด
เวลากันย์ทำหน้าที่เครื่องขมิ้น ทำทางสนใจเอกสารและจอมพิวเตอร์ตรงหน้า
มากกว่า แต่ยังมีพึมพำขอบคุณเมื่อทั้งสองวางอาหารลงบนที่ว่างบนโต๊ะเสร็จ
ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามิเล็กน้อย

“พินิตรีบพาน้ำผึ้งไปทานข้าวเถอะครับ เดี่ยวบ่ายต้องไปที่โครงการ
สาม”

“คะคุณกันย์ คุณก็รีบทานข้าวนะคำ” ฆานิตตอบเจ้านายอย่างผู้ใหญ่
ห่วงใยเด็ก มีความหวังดีต่อกันจริงๆ มากกว่าพุดไปตามมารยาท แล้ว
ก็ชักชวนวิมาลาไปยังห้องอาหารของพนักงาน ระหว่างทางไปก็กระซิบบอก

“พนักงานที่นั่นส่วนใหญ่นิสัยน่ารักกันทุกคน และจะอยู่กันนานๆ
เพราะเจ้านายดี”

วิมาลาเริ่มสับสน...เมื่อวานข้อมูลที่ได้มาเป็นแบบหนึ่ง วันนี้ข้อมูลที่ได้รับก็เป็นอีกแบบ จากพนักงานเก่าแก่ทั้งสองคน จนเธอไม่รู้ว่าเชื่อคนไหน แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร เธอก็พยายามมองกันยี่ในทางลบก่อนเพราะเคยเห็นหลักฐาน และที่สำคัญ เธอรับเงินจากออร์ปรียามาแล้ว ดังนั้น ไม่ว่าข้อเท็จจริงจะเป็นอย่างไร เธอก็ควรจะมุ่งหน้าทำงานต่อให้สำเร็จ

เธอไม่ตอบผู้อาวุโส ได้แต่นิ่งฟังและเดินเคียงข้างกันไป พอทั้งสองไปถึงห้องอาหาร ก็เดินตรงไปตักอาหาร ภาชนะไม่กินมาก แะข้าวไม่กี่ช้อน และอาหารแค่ครึ่งจาน เธอเองก็ทำเหมือนเดิม คือตักเท่าที่ต้องการ แล้วเดินมานั่ง ไม่นานก็มีพนักงานหลายคนมานั่งร่วมโต๊ะด้วย และเอ่ยทักทายเธอเป็นอย่างดี พอเธอเหลียวไปมองด้านหลังก็เห็นนิทานั่งกินกับสามีของหล่อน เช่นเดิม และมีจานกับข้าววางตรงหน้าสองสามใบ ต่างจากคนอื่นที่ตักเป็นจานๆ พอหันกลับมาก็เห็นผานิตถามยิ้มๆ

“น้ำผึ้งรู้จักคุณนิภาแล้วใช่ไหมหะ”

“ค่ะพี่”

“เธอเป็นผู้จัดการฝ่ายบุคคลที่นี่ คนเก่าคนแก่เหมือนกัน ทำงานดี สามีก็ทำงานดีไม่มีบกพร่อง คุณกันย่ดิ่งมาจากทไวไลท์ นี่เขาก็ตั้งใจว่า ถ้างานตรนนี้เรียบร้อยแล้วก็ให้กลับไปอยู่ที่เดิม”

“ค่ะ” นี่เป็นข้อมูลใหม่ คงด้วยเหตุนี้กระมัง ออร์ปรียาจึงต้องรีบทำงานระหว่างที่คนของหล่อนยังทำงานอยู่ที่นี้

“ส่วนนิภาเป็นคนน่ารัก คุยเก่ง”

วิมาลาหันไปมองนิภาอีกครั้ง ไม่เห็นว่าจะมีพนักงานคนไหนกล้าเข้าไปนั่งกินข้าวกับสองสามีภรรยานั้น ดูท่าทางไว้ตัว เยื่อหยิ่งมากกว่าจะเป็นคนน่ารักอย่างที่ผานิตบอก ต่างจากผานิตที่มีพนักงานเข้ามาทักทายตลอด แต่เธอก็ตอบได้คำเดียว

“ค่ะ”

ผานิตคงจะเห็นสายตากลางแกลงใจของเธอ จึงเอ่ยขึ้นยิ้มๆ

“บางอย่าง ก็จำต้องมองข้าม คิดถึงแต่ความดีของเขา เราเลือกคบแต่
สิ่งที่ดี เราจะได้สบายใจ บางอย่าง ถึงรู้ก็ทำเป็นมองข้ามไปเสีย ทุกฝ่ายก็อยู่
อย่างสงบสุข”

ได้ฟังแล้ววิมลาก็รู้สึกนับถือผานิตขึ้นมากทันที...เป็นคำสอนที่เธอควร
จะจดจำไว้ ถึงแม้จะไม่ได้ทำงานที่นี่อีก แต่ในอนาคตเธอต้องเจอเจอกับ
บุคคลอีกมากมาย...ดังนั้น หากมองข้ามสิ่งที่ไม่พึงใจไปได้ เธอก็จะทำงาน
ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข

๕

เฟสสองและสามของรีสอร์ทตั้งอยู่ทางทิศเหนือของอาคารกลุ่มเดิม อาคารชุดแรกที่ได้รับรองแขกในปัจจุบันมีอยู่ราวๆ สี่สิบห้อง มีบังกะโลเพิ่มเติมออกไป สร้างทางเดินจากหน้าผาสู่ชายหาดสีขาวเนียนละเอียด เหมาะสำหรับการพักผ่อนที่ต้องการความเป็นส่วนตัวอย่างแท้จริง

วิมาลามองอาคารกึ่งไม้กึ่งปูนที่เร่งก่อสร้าง หลังจากผานิตอธิบายว่า ต้องชะงักงันมานานจากปัญหาการปรับหน้าดินและเงินทุน จนกระทั่งได้ร่วมทุนกับบริษัทยักษ์ใหญ่ จึงนำโครงการเข้าประชุม ก่อนจะผ่านการอนุมัติ และดำเนินการต่อ จนเฟสสองเกือบจะเสร็จสมบูรณ์แล้ว เหลือแต่เก็บรายละเอียดเล็กน้อยและตกแต่งภายใน ด้านนอกก็ต้องตกแต่งสวนอย่างถี่ถ้วน

กันย์กับอธิษฐานยืนคุยกับผู้รับเหมาก่อสร้าง และชี้ไม้ชี้มือไปตามจุดต่างๆ ของบ้านพัก เธอได้ยินแว่วๆ ว่า จะต้องปิดบังบรรดาท่อประปาท่อน้ำทิ้งให้มิดชิด เพื่อจะได้ไม่ทำลายบรรยากาศ ซึ่งเธอเห็นว่ากันย์รักษาดันไม่ไว้ใจจำนวนมาก รอบๆ จึงค่อนข้างร่มรื่นแม้จะเป็นวันที่แสงแดดสดใส

มาอย่างเต็มที่ แต่ได้ร้อมไม่ช่วยลดความร้อนให้คลายลงไปได้มาก บวกกับลมที่พัดมาไม่ขาดสาย ยิ่งทำให้อากาศกำลังอบอุ่นสบาย แบบนี้ชาวต่างชาติที่ต้องเจอกับอากาศหนาวเย็นจะชื่นชอบเป็นพิเศษ

“คนนั้นเป็นเจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้าง พี่บอกแล้วว่าคุณกันย์เป็นคนละเอียด พวกเล็กๆ น้อยๆ เขาก็ไม่ปล่อยผ่าน ต้องคอยมาคุมงานด้วยตัวเองทุกครั้งที่มีโอกาส วันนี้คงตั้งใจจะพาหนูน้ำผึ้งมาดูสถานที่ จะได้เห็นภาพชัดเจนเวลาเขาพูดถึงโครงการสองและสาม ไม่ต้องเสียเวลาอธิบายมาก”

ผานิตกระซิบเมื่อยืนอยู่ห่างออกมาเล็กน้อย และปล่อยให้ผู้ชายทำงานกันไป

“ส่วนแฟสสามอยู่ถัดขึ้นไปอีก กำลังปรับดิน ตรงนั้นต่ำลงไปไหนหน้าผา คุณกันย์จะสร้างบ้านพักหลังใหญ่กว่านี้ มีห้องครัวสำหรับแขกที่มาพักผ่อน เป็นครอบครัวและระยะเวลาเพิ่มขึ้น”

“หลังจากเสร็จอีกสองเฟสแล้ว รีสอร์ทจะมีทั้งหมดกี่ห้องคะ”

“รวมทั้งหมดก็ห้าสิบเก้าห้อง เลขกำลังสวย แขกจำนวนเท่านี้ พนักงานของเรารับมือไหว อาจจะต้องจ้างคนเพิ่มอีกหน่อย แต่เรายังควบคุมได้ดี คุณกันย์ไม่ชอบทำงานใหญ่เกินตัว เขาบอกว่าต้องบริการแขกให้ทั่วถึง ทั้งที่เนื้อที่ยังเหลือ และสามารถบีบบ้านพักให้ใกล้กันกว่านี้ได้ แต่เขาก็ไม่เอาบอกว่าต้องการแค่นี้ เพื่อให้แขกได้รับการพักผ่อนอย่างแท้จริง และอย่างเป็นส่วนตัว ไม่ใช่โรงแรมปลาระบอง ที่อัดบ้านพักเสียจนเต็มพื้นที่ นอกจากนี้เรายังทำงานไหว โดยไม่ต้องเหนื่อยมากหากมีแขกเต็มทุกห้อง”

ในแง่ของผู้บริหาร...วิมาลาถือว่ากันย์ก็มีวิสัยทัศน์กว้างไกล และทันสมัย คิดถึงหัวอกผู้มาใช้บริการ ไม่ใช่คิดถึงแต่รายได้จนน่าเกลียด

ระหว่างคุยกัน วิมาลาหันไปมองสองนายบ่าวที่ดูเหมือนเพื่อนร่วมงานกันมากกว่า เพราะกันย์ยื่นเท้าสะเอวฟังอิทธิฤทธิ์อธิบายและซักถามงานผานิตที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ก็จดสิ่งที่กันย์สั่งผู้รับเหมา

“ผมขอรายการที่จัดไว้ครั้งก่อนด้วยครับ” กันย์หันมาบอกเลขาฯ

ผานิตรีบยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้ กันย์อ่านอย่างรวดเร็วและกวาดสายตามองไปรอบๆ เพื่อตรวจสอบ

“ทุกอย่างเรียบร้อยตามที่นายหัวบอกแล้วนะครับ ผมก็จดรายการที่นายหัวสั่งไว้ละเอียดเลย” ผู้รับเหมาริบบอก

กันย์พยักหน้ารับ และยื่นกระดาษแผ่นนั้นให้อธิติฤทธิ์

“ตรวจดูให้ละเอียดอีกครั้ง”

นั่นเท่ากับว่ากันย์ไม่พอใจสิ่งที่ผู้รับเหมามอบ

“ครับนายหัว”

“เออละ เราไปดูทางโน้นกันดีกว่า ว่าโครงสร้างถึงไหนแล้ว” กันย์หันไปบอกผู้รับเหมา ซึ่งรีบก้มศีรษะรับ วิมาลาจึงเดินตามหลังต้อยๆ ไปกับผานิต ขณะที่อธิติฤทธิ์ถูกทิ้งไว้ด้านหลังกับคนงานเพื่อตรวจงานตามที่กันย์สั่ง

เมื่อล่วงเข้าเขตก่อสร้างสุดท้าย พื้นดินยังเพิ่งปรับถมใหม่ๆ บ้านพักแต่ละหลังยังขึ้นเป็นโครง ซึ่งคงใช้เวลาอีกหลายเดือนกว่าจะเสร็จเรียบร้อย เจ้านายหนุ่มเดินดูบ้านทุกหลัง ฟังผู้รับเหมาริบบาย แล้วเขาก็ถ่ายรูปไปพร้อมๆ กัน กว่าจะเดินลงเขาและกลับขึ้นมา ใบบ้านพลก็มึนเหงื่อชุดชั้นเต็มหน้าผาก ส่วนผานิตถึงกับหายใจหอบทีเดียว

“ดินะที่ได้หนูน้าฝึ่งมาทำงานแทนพี่ ไม่จั้นไม่รู้ว่่าพี่จะเดินขึ้นลงเขากับคุณกันย์ได้อีกก็เที่ยว บางวันมาดั่งหลายรอบ”

“อะไรกันครับพี่ แค่นี้เหนื่อยแล้วหรือครับ” กันย์ที่เดินตามมาหลัง แยกย้ายกับผู้รับเหมาแล้วกระเช้าขึ้น หลังทำงานเสร็จ ใบบ้านของเขามีรอยยิ้มประดับ ท่าทางเอาจริงเอาจังคลายลงไปมาก

“เหนื่อยลึคนายหัว” ผานิตกระเช้าตอบ สรรพนามเรียกเจ้านายว่า คุณกันย์ ยามนี้เปลี่ยนไปเรียกเหมือนพนักงานคนอื่นๆ ในรีสอร์ต “ใครจะทำงานไม่รู้จักเหนื่อยเหมือนนายหัวล่ะ”

กันย์หัวเราะชอบใจ

“พี่ต้องเดินรอบๆ รีสอร์ตให้ได้วันละสี่ห้ารอบ รับรองแข็งแรง น่ะไร

เอาแต่นั่งที่โต๊ะ ถ้าไม่เรียก ไม่มีวันออกมา”

“ก็พี่ไม่ใช่เจ้าของเหมือนคุณกันยายนี่คำ ที่จะต้องเดินตรวจวันละสี่ห้ารอบ” หล่อนแซะ

“เพื่อสุขภาพครับ และถือว่าได้ทำงานไปด้วย” กันย์บอกยิ้มๆ สายตาของเขามองเลยมายังวิมาลา “ที่นี่อากาศดี ตอนเช้าและหลังเลิกงานยิ่งดีเข้าไปใหญ่ น้ำผึ้งอย่าเก็บตัวอยู่แต่ในห้องเหมือนพนักงานคนอื่นล่ะ ออกมาออกกำลังกาย ดูพระอาทิตย์ตกดินดีกว่านั่งดูทีวี หมกมุ่นอยู่กับคอมพิวเตอร์ ไหนๆ มีโอกาสมาทำงานบนผืนดินที่สวยงามที่สุดในประเทศไทยแล้ว ก็ควรจะตากดวงให้เต็มที่”

ผานิตส่งก้อนให้เจ้านายวงใหญ่ รู้ว่าถูกตีวาระทบทวน แต่หล่อนมองเห็นพระอาทิตย์ตกดินมาหลายปีแล้ว ความสวยที่ชื่นชมแต่แรกก็กลายเป็นความเคยชิน

“คำ พี่มันแก่แล้ว ปล่อยให้หนุ่มๆ สาวๆ ชื่นชมกันไปดีกว่านะคำ”

กันย์ได้ยินก็หัวเราะอีกครั้ง ส่วนวิมาลาได้แต่อมยิ้ม ชอบใจที่เจ้านายและเลขาฯ สนับสนุนกันดี บรรยายภาพการทำงานก็ดูเป็นกันเอง ไม่เหมือนอย่างที่เธอนึกกลัวแต่แรก ความหวาดหวั่นคลายลงอีกนิดโดยไม่รู้ตัว ยังได้เห็นรอยยิ้มของกันย์บ่อยๆ เธอก็เริ่มเถียงตัวเองว่า ไม่เห็นเขาจะดูอย่างที่เคยได้ยินมา หรือบางทีเขาอาจจะเสแสร้งเพื่อให้เธอคลายใจ

สติของเธอกระเจิดกระเจิง เพราะเสียงหัวเราะและรอยยิ้มของชายหนุ่ม จนต้องรวบรวมสมาธิและตั้งป้อมปรกการรอบหัวใจให้แน่นหนาอีกครั้ง เมื่อเดินกลับไปสำนักงานก็ปล่อยให้ผานิตคุยกับกันย์ตามสบาย ส่วนเธอเดินตามหลังเสียบๆ ในใจก็เก็บรายละเอียดที่ทั้งสองคุยกัน เพื่อจะมีสิ่งที่เป็นประโยชน์กับการทำงานของเธอ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มီးอะไรที่เธอต้องการหลุดออกมา

การทำงานวันแรกนับว่าผ่านพ้นไปด้วยดี หลังเลิกงานวิมาลาเดินออกไปพร้อมผานิต ที่เข้าไปถามกันอีกครั้งว่าต้องการอะไรเพิ่มอีกไหม ก่อนที่ห่อฉนวนจะกลับบ้าน กันย์ตอบว่าเขาเองก็ใกล้เสร็จงานแล้ว ผานิตจึงชักชวนเธอกลับ สาวใหญ่เดินไปยังลานจอดรถของพนักงาน เธอจึงแยกเดินไปทางที่พักของพนักงาน

เนื่องจากเป็นเวลาแค่ห้าโมงกว่า แสงอาทิตย์ยังส่องแสงสว่างเหนือผืนน้ำ และเธอยังไม่รู้สึกร้อน จึงตัดสินใจเปลี่ยนเป็นกางเกงขาสั้นและเสื้อยืด ตั้งใจจะไปเดินเล่นสูดอากาศบริสุทธิ์ที่ชายหาดอย่างที่กันย์แนะนำ

เป็นข้ออ้างที่เธอไม่อยากจะยอมรับว่าต้องการหลีกเลี่ยงการพบปะกับนิภาและสามี ด้วยรู้ว่าห่อฉนวนจะต้องเป็นพนักงานกลุ่มแรกที่ลงไปรับประทานอาหาร จึงตั้งใจจะไปเดินชมสถานที่ดีกว่า เธอล็อกประตูห้องพักแล้วเดินลงไปตามเส้นทางกลับไปโรงแรม เพื่อใช้เส้นทางร่วมกับแขกลงไปชายหาด

ในช่วงฤดูร้อนเช่นนี้ จำนวนแขกค่อนข้างมาก ชาวต่างชาติเลือกที่จะนอนบนชายหาดขาวสะอาด บางคนยัดที่นอนที่โรงแรมจัดไว้ให้ นอนอ่านหนังสือหรืออาบแดดตามอัธยาศัย หลายคนลงว่ายน้ำ ได้คลื่นขนาดเล็กที่สาตซัดเข้าฝั่งไม่ขาดสาย ทุกคนดูมีรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ โดยเฉพาะเด็กๆ ที่ตกทรายเล่น และวิ่งตัดหน้าเธอลงน้ำ แล้วกลับมาอีก

ภาพแห่งความสุขของแขกสร้างรอยยิ้มบนริ้วปากงดงามของวิมาลา โดยไม่รู้ตัว อารมณ์ของหญิงสาวสไลด์ไปกับอากาศที่สดชื่น เธอเดินไปจนถึงสุดหาดก็ได้ยินเสียงเรียก

“น้ำผึ้ง...เฮ้...”

วิมาลาหันไปรอบตัว แต่ยังไม่เห็นใครที่รู้จัก จนกระทั่งได้ยินเสียงอีกครั้ง

“บนนี้ ู๊” เธอเงยหน้าขึ้นไปทันที เห็นกันย์ยืนโบกไม้โบกมือที่ระเบียงบ้านหลังหนึ่ง เธอกวาดสายตาไปรอบๆ อย่างรวดเร็ว ก็เดาไม่ยากกว่าเป็นบ้านพักของเขา เพราะอยู่ติดกับหน้าผาเลยจากอาคารที่พักของเธอเข้าไปอีก

เธอยิ้มพร้อมกับโบกมือตอบ และวางตัวไม่ถูกเลย จึงตัดสินใจเดินไป
ยังหาดอีกฝั่งคงจะดีกว่า แต่กันยี้ยังร้องเรียก

“รอเดี๋ยวสิ ผมจะลงไปเดี๋ยวนี้ อย่าไปไหนนะ”

เท้าของวิมาลาราวกับถูกยึดลงไปในพื้นทราย เขาหายวับเข้าประตู
ระเบียงไป แล้วเขาก็เดินลงจากบ้านของเขามาตามก้อนหินขรุขระของหน้าผา
ไม่ถึงนาทีก็มาหยุดยืนตรงหน้าพร้อมยิ้มกว้าง

“ผมดีใจที่คุณทำตามที่ผมแนะนำ เวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของ
ที่นี่” เขาผายมือไปยังทะเลที่มีเกาะแก่งมากมายไกลออกไป “ผมชอบยาม
พระอาทิตย์ตกดินที่สุด แสงของเราหลายคนนั่งจ้องที่นั่นตรงระเบียง
ห้องอาหาร บ้างก็จ้องที่นั่นตรงค็อกเทลเลานจ์ดีมเปียร์ บางคนก็นอนบนหาด
ชมพระอาทิตย์ตกดินกัน เดี่ยวคุณก็จะได้เห็น”

“ค่ะ” เธอตอบยิ้มๆ

“เราเดินไปทางโน้นกันดีกว่า” เขาชี้ชวนไปบนโขดหิน “ตรงนั้นเป็น
ที่ประจำอดฮิตของผมเลยนะ”

“เอ่อ...คงไม่เหมาะกระมังคะ พนักงานคนอื่นมาเห็นเข้าคงไม่ดี” คนอื่น
อาจคิดว่าเธอประจบเจ้านาย แต่ประโยคสุดท้ายก็ไม่ได้พูดออกไป

“ไร้สาระน่า ไปเถอะ” เขาตบตบท้ายๆ แล้วออกเดิน โดยไต่ก้อนหิน
ขึ้นไปทีละก้อน สูงขึ้นไปเรื่อยๆ วิมาลาจับอารมณ์หงุดหงิดของเขาได้ คิดว่า
เขาคงไม่อยากไต่ขึ้นข้ออ้างของเธออีก จึงไม่ให้โอกาสปฏิเสธ ดังนั้นเธอจึง
ได้แต่ไต่ตามขึ้นไป จนกระทั่งถึงจุดสูงสุดที่เขาเ็นรออยู่ก่อนแล้ว และหันมา
ยื่นมือคอยทำด้วยส่วนสุดท้ายเป็นจุดที่สูงชัน

เธอวางมือลงบนมือใหญ่อย่างหลิกเลียงไม่ได้ พอวางลงไปแล้ว เขาก็
จับแน่น เพียงพริบตาเดียว ตัวเธอก็ถูกดึงลอยละลิวขึ้นมาเ็นอยู่เคียงข้างเขา
พร้อมกับปล่อยมือ ไม่แสดงท่าทีลวนลามแต่ประการใด ซึ่งทำให้เธอรู้สึก
หายใจได้คล่องขึ้นบ้าง ด้วยเนื้อที่ด้านบนนี้มีไม่กว้างนัก และมีนักท่องเที่ยว
หลายคนที่จะขึ้นชมทิวทัศน์ตรงจุดนี้เช่นกัน จึงมานั่งคอยกันอยู่

ก่อนหน้าแล้วหลายคน

“สวย...เห็นไหม” เขาพายมือไปรอบๆ อีกครั้ง “ตรงจุดนี้เราจะเห็นรีสอร์ทได้ชัดเจนที่สุด ผมชอบมานั่งอยู่ตรงนี้เวลาที่คิดอะไรไม่ออก” ก็นัยออกเดินอีกครั้ง เพื่อไปยังจุดที่ห่างจากผู้คนอีกเล็กน้อย แล้วเลือกก้อนหินนั่งสำหรับสองคน

“ขึ้นมาตรงนี้แล้วทำให้คิดออกหรือคะ” เธอถามด้วยความสงสัยหลังจากนั่งลงข้างๆ เขา ชนิดที่รักษาระยะไม่ให้น่าเกลียด

“เปล่าหรอก” เขาหันมาตอบยิ้มๆ ก่อนที่จะหันไปมองรีสอร์ทตรงหน้าด้วยสายตาเปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจ “ไม่ได้ทำให้คิดออก แต่ทำให้ผมมองเห็นว่า ผมมีภาระใหญ่หลวงที่จะต้องรับผิดชอบ พนักงานมากมายที่รอคอยการตัดสินใจของผม เพราะถ้าผมท้อ หรือตัดสินใจขายกิจการ พวกเขาจะได้รับผลกระทบทุกคน”

วิมาลามองตามสายตาของเขาด้วยความรู้สึกหนักอึ้งในอกอย่างบอกไม่ถูก

“อีกอย่าง ที่ดินผืนนี้ผมกับพ่อซื้อมาด้วยหยาดเหงื่อแรงงาน แม้จะซื้อจากญาติ แต่เพราะเขาไม่ต้องการให้ที่ดินตกเป็นของต่างชาติ ซึ่งช่วงก่อนหน้านั้นหรือกระทั่งเวลานี้ ก็ยังเถียงกันว่าซื้อที่ดินติดทะเลไปมากมาย ที่ผืนใหญ่ขนาดนี้ ราคาก็ไม่ค่อยน้อย หลายปีที่เราต้องเก็บหอมรอมริบ กว่าจะจ่ายหนี้ธนาคารจนหมด และพ่อก็ฝากความหวังไว้กับผม ว่าผมจะเป็นคนทำให้มันรุ่งเรืองได้”

เธอหลบมองคนพูด ว่าเขามีอารมณ์เช่นไรระหว่างเอ่ยถึงความกดดันของเขา ก็เห็นใบหน้าของเขายังดูราบเรียบ ไม่บอกถึงความเครียด หรือความโกรธแค้นใดๆ แล้วเขาก็หันมามิ้ม

“ดังนั้น ทุกครั้งที่ผมเหนื่อย ท้อ...ผมจะมานั่งอยู่ตรงนี้ มันเหมือนกับแหล่งพลังงานของผม พอกลับลงไป ผมก็จะเต็มไปด้วยพลังอย่างเต็มเปี่ยม ไม่เชื่อก็ดูนั่นสิ” เขาชี้ไปกลางทะเล ที่บัดนี้ดวงไฟลูกใหญ่ค่อยๆ อ่อนแสงลง

พระอาทิตย์สีแดงเพลิงจนแทบตาในยามกลางวัน กลายเป็นสีแดงเข้มจนเกือบเป็นสีเลือดหมู ไม่ร้อนแรงเท่ายามอยู่สูงกลางท้องฟ้า ยิ่งลดลงสู่ขอบฟ้ามากเท่าไร สีของมันก็เข้มขึ้น เข้มขึ้นทุกขณะ ยามนี้ท้องทะเลราบเรียบ สะท้อนสีแดงน่านกระจายไปทั่วผืนน้ำ เธอแทบจะรู้สึกทั่วทุกคนรอบๆ ตัว หรือแม้แต่เธอเองก็ล้นลมหายใจด้วยความตื่นตะลึงในความงดงามเหนือคำบรรยาย

เสียงทอดถอนใจ อุทานเบาๆ ดังจากแขกที่นั่งตรงหน้าเมื่อดวงไฟค่อยๆ จมหายไปในห้องทะเลระหว่างเกาะแก่งซ้ายกับขวา ช่างเป็นสัดส่วนที่พอเหมาะพอเจาะ แสงไฟแพดรัศมีอย่างอ่อนล้าเป็นครั้งสุดท้ายของวัน สะท้อนเกาะซ้ายขวาให้เห็นแสงสีส้มเพียงครึ่งหนึ่ง อีกกึ่งหนึ่งตกอยู่ในความมืดมน

“เหมือนคน...” กัณยรัฟิง วิมาลานิวหน้า ไม่เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร แล้วเขาก็ชี้ไปที่เกาะ “คนเรามีสองด้าน ด้านมืดและด้านสว่าง ด้านมืดที่ทุกคนพยายามปกปิดมัน แต่ก็ไม่มีใครปิดมันไว้ได้ตลอดไป อีกไม่นาน เมื่อพระอาทิตย์โผล่ขึ้นเหนือปากฟ้าฝั่งตรงข้าม ความมืดมิดที่ซุกซ่อนไว้อย่างต้องถูกเปิดเผย...”

วิมาลา ยกมือขึ้นกุมคอ เธอรู้สึกเย็นเยือกไปทั่วร่างเพราะลมเย็นที่พัดกรู แต่เหนือสิ่งอื่นใด คำพูดของกัณยรัฟิงช่างเติมไปด้วยลบลมคมใน หรือเขาจะหมายถึงเธอ...หรือเขาจะรู้แล้วว่าเธอคือคนของอรปริยา

“หนาวรี?”

“คะ?” เธอสะดุ้งโหยง “เอ่อ...ลมมันเย็นนิดหน่อยนะค่ะ”

“พระอาทิตย์ตกดินแล้วก็มักเป็นแบบนี้แหละ เอาเถอะ กลับกันดีกว่า ผมไม่อยากให้เลขาฯ คนใหม่ของผมเป็นหวัดไปเสียก่อน”

“เอ่อ...ค่ะ” เธอเห็นด้วยอย่างยิ่ง เพราะทุกครั้งที่ได้อยู่ใกล้ชิดเขา เธอกลัวเหลือเกินว่าจะเปลือยแสดงท่าทางผิดปกติดอกออกไปให้เขาจับได้ ครั้งนี้ก็เช่นกัน แม้เขาจะไม่เจาะจงว่าใคร แต่เธอฟังแล้วก็รู้สึกเย็นเยือกไปทั้งร่าง เพราะ

เขาช่างพูดได้ใกล้เคียงกับสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่จนน่าตกใจ

ทว่าทั้งสองยังทำเช่นนั้นไม่ได้ในทันที เพราะแขกที่ป็นก้อนหินชิ้นมาต่างก็ทยอยกลับลงไปในเวลาเดียวกัน ทั้งสองจึงรอนกระทั่งแขกลงไปจนหมดแล้ว ก็นัย้ไต่หน้าลงไป แต่ยังคงยั้งหันกลับมามองเธอเป็นระยะ และยื่นมือมารอรับเธอเมื่อต้องก้าวข้ามก้อนหินใหญ่ จนกระทั่งมายืนบนพื้นทราย วิมาลาถึงถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ คิดว่าจบการทรมานเสียที เธอจะได้เป็นอิสระ

เธอกำลังจะเอ่ยขอตัว แต่ก้านย้กลับชิงพูดขึ้นก่อน

“ผมเดาว่าคุณยังไม่ได้ทานข้าวเย็น เพราะตอนที่ผมเห็นคุณ ในครัวเพิ่งจะเริ่มตั้งโต๊ะ”

เมื่อเขาเดาได้แม่นยำเช่นนี้ เธอก็ปฏิเสธไม่ได้

“ยังคะ แต่คุณก้านย้ไม่ต้องห่วง น้ำผึ้งจะรีบกลับไป คงจะทันเวลาก่อนในครัวจะเก็บ”

“ทันนะทันอยู่หรอก แต่จะเหลืออะไรให้กินอีก” เขาส่ายหน้าน้อยๆ “เอาอย่างนี้ ที่บ้านผมมีอาหารที่แม่ครัวเตรียมไว้ให้ มากพอกินสองคนได้สบายๆ...”

“ไม่ค่ะ” เธอโพล่งออกไปโดยไม่ทันยั้งคิด พอพูดไปแล้วก็ต้องตกใจกับความบ้าบิ่นของตนเอง พอๆ กับก้านย้ เธอรีบอธิบาย “เอ่อ...มันค่าแล้วไม่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะอยู่กับเจ้านายตามลำพัง”

“คิดอะไรแบบนั้นล่ะ” เขานิ่งหน้า แต่ก็ตอบไม่ได้เต็มปากเต็มคำ เพราะถ้าเป็นเลขาฯ คนอื่น เขาคงไม่เสียเวลาชวน ไม่เสียเวลาพาขึ้นไปป็นหน้าผาเพื่อชมพระอาทิตย์ตกดินด้วยกัน เขาก็อ้างไป “แค่ทานข้าว ไม่เห็นจะมีอะไรพิเศษ”

“อย่าให้น้ำผึ้งถูกเพื่อนร่วมงานเขม่นตั้งแต่เข้ามาทำงานวันแรกเลยนะคะ” เธออ้อนวอน “แต่น้ำผึ้งก็ดีใจมากแล้วที่ได้เจอเจ้านายใจดี เมตตาต่อลูกน้อง และน้ำผึ้งกราบขอบพระคุณที่เอื้อเฟื้อค่ะ”

กันย์มองหญิงสาวตรงหน้าด้วยความขัดใจ หากเป็นพนักงานหญิงคนอื่น คงไม่มีใครบ้าปฏิสรรหากเขาซื้อเชิฐ แต่เขาไม่เคยให้อโอกาสใคร และเริ่มเสียใจขึ้นมากลางครันที่ปากไวเชิฐไม่ดูตาม้าตาเรือ แม้เหตุผลของ เธอจะฟังขึ้น แต่ในฐานะผู้ชายคนหนึ่งไม่ใช่ นายจ้าง ก็ไม่พอใจที่ถูกปฏิเสธ ราวกับไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา

เขาเ้มปากแน่น พยายามข่มความหงุดหงิด ก่อนพยักหน้ารับ

“ไม่เป็นไร ถ้างั้นก็รีบไปเถอะ ก่อนที่จะไม่มีอะไรให้กิน”

“ขอบพระคุณมากคะ” เธอรีบยกมือไหว้ แล้วหมุนตัววิ่งเร็วรี่ ราวกับ เกรงว่าจะถูกกันย์ไล่กวต ชายหนุ่มได้แต่มองตามร่างระหว่งวิ่งหายลับไปตาม ทางเดิน แล้วหมุนตัวไ้ตหน้าผากกลับขึ้นบ้านตามทางเดิมที่ลงมา

อารมณ์หนุ่มยังบอบช้ำไม่หายเมื่อเดินเข้าบ้าน มองอาหารที่จัดไว้ บนโต๊ะ ซึ่งควรจะมีวิมาลามา นั่งร่วมด้วย แต่เขาก็ทำไม่สำเร็จ จึงเดินเลย เข้าไปในห้องน้ำ เพื่อดับอารมณ์โกรธให้คลายลงไปบ้าง ระหว่งนั้นก็คิดไป ต่างๆ นานา จนกระทั่งมาหยุดยืนหน้ากระจกบานใหญ่ เหลียวซ้ายแลขวามอง ตัวเองเพื่อความมั่นใจ

จริงอยู่ที่เขาไม่ใช่ผู้ชายรูปหล่อคมคายอย่างปรินท์ แต่เขาก็มีเสน่ห์ อย่างชายชาติตรีเต็มเปี่ยม ไม่เคยมีหญิงสาวคนไหนเคยโ้กับเขามาก่อน หรือ เป็นเพราะเขาแก่เกินไปเสียแล้ว...

ความมั่นใจหายวูบ...ไม่เคยคิดว่าตนแก่มาก่อนจนกระทั่งเทียบอายุกับ วิมาลา...เธอเพ็งลืมตาดูโลก เมื่อเขากำลังจะโต จนเกือบจะเข้าสู่วัยรุ่น เขาเข้า มหาวิทยาลัยแต่เธอเพิ่งเข้าเรียนชั้นประถม

ใบหน้าของกันย์ขาวาบด้วยความอาย ไม่อยากยอมรับความจริง...แต่ เขาก็หลีกเลี่ยงมันไม่พ้น

เมื่อศักดิ์ศรีของชายหนุ่มถูกเด็กปากยังไม่ลั่นกลิ่นน้านมหยาม...เขา จะต้องกอบกู้กลับคืนมาให้ได้

ดีละ เมื่อเธอไม่สนใจเขา เขาก็ไม่จำเป็นต้องแคร์...ผู้ชายที่เพียบพร้อม

อย่างเขา มีแต่หญิงคอยทอดสะพาน...และให้รู้ไปเสียว่า เขาจะหาหญิงอื่นไม่ได้!

เสียงเคาะประตูที่ดังรัวทำให้วิมาลาถึงกับสะดุ้งโหยง พอเห็นว่าใครมาเคาะ เธอก็ต้องหายใจเข้าลึกๆ หลายครั้ง ก่อนจะเปิดต้อนรับแขก

“นี่ รีบๆ เล่าให้พี่ฟังเร็วเข้าว่าเมื่อวานเกิดอะไรขึ้น พนักงานที่สระน้ำเล่ากันว่านายหัวจูงไม้จูงมือหนูไต่ไปบนหน้าผาโน่น”

ข่าวระหว่างเธอกับกันย์แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว แน่หนอนว่านายหัวขยับไปทางไหน ทุกคนก็มองเห็น เหมือนสปอตไลต์ฉายไปที่ตัวเขาให้โดดเด่น พอเธอถูกดึงเข้าไปใต้แสงไฟ เธอก็พลอยเด่นไปด้วย เพียงแต่เธอไม่ต้องการถูกจับตามอง

เธอรู้ว่านิภาจะต้องมาซักเรื่องนี้ เพราะเห็นสายตาและท่าทางกระตือรือร้นของหล่อนตั้งแต่บ่ายแล้ว

“พอดี น้ำผึ้งลงไปเดินที่หาด แล้วคุณกันย์ก็เรียกเอาไว้ค่ะ”

“แล้วยังไงต่อล่ะคะ” นิภาเร่ง

“เขาก็ชวนขึ้นไปโขดหิน บอกว่าอยากให้ดูริสอร์ททั้งหมด...เอ่อ...มันเป็นเรื่องงานมากกว่านะคะ ไม่มีอะไรเลยจริงๆ”

“โอ๊ย แค่นี้โขดหินแค่นี้ ต้องจับไม้จับมือกันด้วยหรอ” คนชักยังไม่หายสงสัย

“เขาคงเกรงว่าน้ำผึ้งจะลื่นตกมั้งคะ อีกอย่าง สุภาพบุรุษคนไหนก็ต้องทำแบบนั้น” เธออ้างส่งๆ ไม่อยากคิดว่าเขาทำไปด้วยจิตอกุศล...อีกทั้งวันนี้เธอก็รู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง ตั้งแต่บั้นหน้าไม่ถูกเขาเสียเลยเมื่อก้าวไปนั่งที่โต๊ะ พอผานิตบอกให้เอากาแฟกับของว่างเข้าไปให้กันย์ เธอก็ขาลั่นพับๆ ด้วยความประหม่า แต่แทนที่เธอจะเห็นรอยยิ้มและดวงตาอ่อนโยนเหมือนเย็นวาน เขากลับก้มหน้าก้มตาทำงาน ไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมาขอบคุณสักคำ จนเธอรู้สึกว่าเขาจะต้องโกรธมากที่เธอปฏิเสธเขาไปเมื่อเย็นวาน

ตลอดทั้งวันเธอทำงานกับมนุษย์น้ำแข็ง ที่เรียกหาแต่ผานิต จน

เลขาฯ สาวใหญ่วิ่งจนหัวหมุน พอผานิตส่งเธอเข้าไปแทน เขาก็บอกอย่างเย็นชาว่าต้องการตัวผานิตไม่ใช่เธอ

วิมาลาหน้าชาเดินออกมา และต้องนั่งสงบสติอารมณ์ ไม่ยอมบปล่อยให้ตัวเองร้องไห้เพราะความน้อยใจ

เหตุการณ์ผ่านไปจนกระทั่งเลิกงานเธอก็ตรงแนวกลับมาซุกตัวอยู่ในห้อง คิดว่าตั้งแต่นี้เป็นต้นไป จะไม่ยอมลงไปเดินที่ชายหาดอีกเป็นอันขาด ดังนั้นจึงหมกตัวอยู่แต่ในห้อง อาหารเย็นก็จะงดไปเสีย จะได้ไม่ต้องออกไปรบกวนใครอีก

“ไม่จริงหรอก พี่ว่าคุณกันย์จะต้องสนใจน้ำผึ้งแน่ๆ ไม่งั้นเขาไม่เรียกน้ำผึ้งขึ้นไปที่โชตตินั่นหรอก เพราะปกติเขาจะขึ้นไปคนเดียว และทำแบบนี้มาหลายปีแล้ว เหมือนเป็นที่ส่วนตัวของเขาเลย”

เธอส่ายหน้าไม่เห็นด้วย เพราะหากเป็นอย่างที่นิภาเดา วันนี้เขาก็ไม่ควรจะทำตัวเย็นชาแบบนี้ แต่ผู้อาวุโสกว่าไม่สนใจ และเอ่ยขึ้นอีก

“แล้วเมื่อวานนี้เขาบอกอะไรหรือเปล่า ลงจากโชตตินั้นมาแล้วเขาทำอะไรอีก”

“เอ่อ...” เธอไม่อยากบอกความจริงเอาเสียเลย

“เขาชวนน้ำผึ้งไปทานข้าวไหม?”

“เอ่อ...คือ...”

“อะไรเล่า อ้าอึ้งอยู่ได้ คนยิ่งใจร้อนอยู่” นิภาชักจูง วิมาลาเริ่มไม่พอใจ

“พี่คะ น้ำผึ้งมาทำงานให้คุณอร แต่ไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวกับคุณกันย์เลยนะคะ”

“ไม่เกี่ยวได้ไง ก็พี่บอกแล้วว่าเอกสารสำคัญถ้าไม่อยู่ที่ห้องทำงาน คุณกันย์ก็ต้องอยู่ที่บ้าน น้ำผึ้งมีหน้าที่ต้องหา และถ้าน้ำผึ้งไม่ทำตัวสนิทสนมกับเขา แล้วจะหาของเจอได้ยังไงล่ะ”

“แต่วันก่อนพี่บอกว่า น้ำผึ้งไม่ควรจะยุ่งเกี่ยวกับเขา”

“ไม่ช่วย...” นิภาบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ “พี่บอกว่า อย่าหลงรักเขา

แต่น้ำผึ้งนี่จะต้องใช้เสน่ห์หลอกล่อเขาให้ตายใจ ให้เขารักเขาหลงได้ยิ่งดี แต่ตัวน้ำผึ้งเองจะต้องระวังตัว ถ้าหลงรักเขาแล้ว วันหน้าจะต้องเป็นเหมือนคุณอร ถูกทุบตี ถูกทำร้ายไม่ปราณี”

“ก็...”

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว” นิภาโบกมือ ท่าทางรำคาญ “เอาเถอะ ที่แล้วก็แล้วไป ต่อไปต้องจำคำพี่ไว้ให้ดี หัดอ่อยเอาไว้บ้าง อย่าทำตัวเป็นนางอายผู้ชายเขาเมื่อ”

คนฟังสะดุ้งเมื่อได้ยินคำพูดที่แสนจะน่าเกลียด...ไม่คิดเลยว่านั่นคือสิ่งที่นิภาต้องการให้เธอทำ

“ถ้าไม่รู้จักอ่อย ก็จะไม่มีการได้เข้าไปถึงถ้าเสีย” พูดแล้วก็ลุกขึ้น ไบหนายังไม่สบอารมณ์ “คราวหน้าอย่าให้พลาดอีกล่ะ ถ้าเจอของนั้นเร็วเท่าไร น้ำผึ้งก็จะได้ออกไปจากที่นี่เร็วเท่านั้น”

คำพูดของนิยายังดังก้องสะท้อนในสมอง...ไหลบอบบางของวิมาลาหนักอึ้ง...เมื่อปัญหามากมายถาโถม คนหนึ่งอยากให้เธอหวานเสน่ห์ อีกคนก็ทำท่าเกลียดชังเธอไปเรียบร้อยแล้ว เธอมองไม่เห็นทางเลยว่าจะหวานเสน่ห์เขาได้อย่างไร

ยิ่งคิดก็ยิ่งกลุ้ม...หาทางออกไม่เจอ แต่จะถอนตัวตอนนี้ก็ไม่ได้ เพราะเงินที่รับมาจากอปรียานั่นนำไปใช้จนเกือบหมดแล้ว...ดังนั้น สิ่งเดียวที่เธอจะทำได้ในเวลานี้คือ มุ่งหน้าทำงานของเธอต่อไปให้สุดความสามารถเท่านั้นเอง